

BURMESE
CLASSIC
.com

(ရဲဘော်စု)

ရင်ဖြတ်နိုး

ရင်ခုန်သံတို့ရဲ့ ကောင်းကင်

စာပေအုပ်စု	- ၅၀၁၁၇၀၁၀၁၀
ပျက်စီးနေသောစာအုပ်	- ၅၀၁၂၁၇၀၁၀၁
အုပ်စုအမျိုးအမည်	- L လမ်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးမိုး (မိုးမိုးစာပေ)
	(မြို့-ထုတ်ဝေ)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြို့-ထုတ်ဝေ)
	စံပယ်အောင်အိမ်
	၆၈၊ စကားလမ်း
	အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းအုပ်စု	- ဦးထွန်းသိင်္ခ
စာအုပ်အုပ်စု	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
စာအုပ်	- ၁၅၀ ကျပ်

မင်းကို...ပေးဆပ်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်ဆီက ရယူသွားတယ်ပဲဆိုဆို
ကျေနပ်ပြီးသားပါ...
မလိုလားတာက
အစားတိုးမခံရဖို့ပဲလေ...
အချစ်ဆိုတာ ထုတ်နုတ်ပြောင်းလဲပြီး ခွဲစိတ်လို့မရတဲ့...
ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီ...လုပ်ခွင့်မရှိတဲ့
နှလုံးသားမူပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မင်းသိရင် ကျေနပ်ပြီ။

ရှင်မြတ်နိုး
ရင်ခုန်သံတို့ရဲ့ကောင်းကင် / ရှင်မြတ်နိုး ။ - ရန်ကုန်
မိုးမိုးစာပေ ၂၀၁၂
၂၈၀ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) ရင်ခုန်သံတို့ရဲ့ကောင်းကင်

“ဟေ့...တော်ပြီကွာ ညီမလေး အချိန်ကြာနေပြီ”

“အဲဒီ...ကိုကိုဟာလေ အလကားရတဲ့မိုးရေတောင်
သူက ကပ်စေးနေသေး”

“ကပ်စေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းဖျားမှာမိုးလို့”

“ဘာမှမဖျားဘူး၊ ဖျားနာခြင်းတွေ ကင်းဝေးအောင်
ဗိုက်နီး သောက်ထားတယ်”

ပြောပြီး ညီမလေးက မိုးရေစက်တွေကြား လွှင့်ခနဲပြေး
သည်။ သူက နောက်မှအနီလိုက်ရင်း ကျောက်ပြားခင်းထားသည့်
မြေပြင်ပေါ် မိုးရေတွေနှင့် ညီမလေး ချော်လဲမှာ ပူပင်တကြီးအော်
တော့...

“ဟေ့...ဟေ့ ကရော်ကရော်၊ ကိုကိုကျန်ခဲ့ပါပြီ၊
ညီမလေးကို မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

“ဟေ့...ညီမလေး အရမ်းမပြေးနဲ့၊ ဟေ့...မိပြီကွ”

နောက်မှ ပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်သောအခါ ညီမလေးက
လှုပ်ရှားမရတော့။ သူက ညီမလေးရဲ့ ပိန်ညောင်ညောင်ကိုယ်လေး
အား နောက်မှပင် စွေခနဲပွေ့ချီတော့...

“ကိုကို...အခုချပေး၊ ဒီမှာမိတ်တွေပေါက်နေလို့ မိုးရေ
ချိုးနေတာ”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ မိတ်ပေါက်တာ သနပ်ခါးလိမ်းရင် ပျောက်
တယ်၊ ကိုကို လိမ်းပေးမယ်”

“အာကွာ...အဲဒီသနပ်ခါးကြီး မကြိုက်ပါဘူးဆို”

“ကိုကိုလည်း ညီမလေး မိုးရေချိုးတာမကြိုက်ဘူး”

ညီမလေးက သူချီထားသည့်ကြားမှ ယက်ကန်ယက်ကန်
လုပ်ဆဲ။ သူကလည်း မရမကချုပ်နှောင်ချီပွေ့ရင်း...

“မေမေရေ...ဒီမှာ မေမေသမီး ပြောမရအောင်ဆိုးနေ
တယ်ဗျို့”

ရှင်ပြန်နိုး

“ကိုကို...မေမေ့ကိုတိုင်ရင် ပြီးရော၊ ကိုကိုကို မခေါ်တော့

ဘူး”

“ညီမလေးရေ”

“အဟိ”

ပန်းတွန့်ပြီး အသံမထွက်အောင် ရယ်ရတာက သူမ
အတွက် အရသာ။

“ဟေ့...ညီမလေး မပန်းနဲ့တော့၊ ထွက်နဲ့ ညည်းလုပ်တာ
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးနော်”

“အောင်မာ...အဓိပ္ပာယ်မရှိရင် ဘာလို့လိုက်ရှာနေသေး
လဲ”

ဘေးနှစ်ဖက် ဆံပင်ခွံ၍ မြင့်မြင့်စည်းထားတာတွေ ဝဲခနဲ
ခါရင်းပြောတဲ့ အသံက တိုးတိုးလေး။ ကြည့်နေရင်းက ကိုကိုဟာ
သူမမြင်ကွင်းထဲဝင်လာပြီး...

“ဟေ့...ကိုကိုပြောနေတယ်နော်”

“ပြော...ပလော...အဟီး”

အိမ်ခန်းထဲဝင်လာရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ အကြည့်တွေဝဲပြီးရှာနေတဲ့ ကိုကိုပုံစံက သူမအတွက် ရယ်ချင်စရာ။

“ဒီမှာ ကျီးမန်းပွဲဆိုတာ သူများပစ္စည်းတွေ ဝှက်ရတာမျိုး၊ ညည်းကျမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ဝှက်ရတယ်လို့”

“အံ့မယ်...ညီမလေးက ဖေဖေ မေမေနဲ့ ကိုကိုရဲ့ အဖိုးတန်အမျိုးမှန်လေးကို ဝှက်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟွန်း တွေ့အောင်ရှာပေါ့”

ကိုကို မကြားအောင်ပြောရင်း ခုတင်အောက်တွေအထိ ကုန်းကွရှာနေသော အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သူမရယ်ချင်လာသည်။ ကိုကိုက စိတ်ပျက်သလို ခါးဆန့်ကာ တစ်ခန်းလုံးဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ

“မေမေ...ဖေဖေ”

“ဟေ့”

“တွေ့ပြီလား...သားကြီး”

ခဲးရင်း မေမေပါ အခန်းထဲရောက်လာ၏။

“တွေ့ပြီ မေမေ၊ ဒီမှာ”

အပြောနှင့်အတူ ကိုကိုရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဖေဖေပါ ဗီရိုကြီး ရှေ့ရောက်လာပြီး ဗီရိုတံခါး ဝှန်းခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ အထဲ၌ ဗီဒီယိုကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ကျကျနုနု မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိသော သူတို့တစ်သားစုလုံး၏ သမီးထွေး ညီမငယ်လေး။

“အဟင့်...အဟင့်...ဟီး...ဟီး”

“ကျစ်...ညီမလေး မငိုရဘူးလေ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ”

“အဟင့်...ကိုကိုလည်း လမ်းမကြီးမှာ ဘာလို့ စက်ဘီး ကိုပစ်လွဲသေးလဲ”

“ဟ...ပစ်လွဲတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ညည်းပဲ ရေကိုရှောင် မယ်ဆို ရေအစိုမခံချင်ဘူးဆို”

“အဲဒါဆိုလည်း လွတ်အောင်ရှောင်ပါလား၊ အခုတော့ လဲပြီ၊ ရေလဲစိုသေး ဒီမှာ ခြေထောက်လည်းနာသွားပြီ”

“ကဲ...အဲဒါဆိုလည်း ထ”

“ထလို့မှမရတာ ကိုကိုကုန်းပိုး”

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံး ပြုံးနေဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မလေးကတော့ လုပ်ပြီ။ မဟုတ်မဟပ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ လက်က ခေါင်းပါတစ်ခါ တည်းကုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ဒါကို မချောက ရိပ်မိသည်။ ချက်ချင်း သူ့အား မျက်စောင်းရွယ်ပြီး...

“ဘာလဲ...မပိုးဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ညီမလေးရယ်၊ ဟို ကုန်းပိုးရအောင် ညီမလေးက ဆယ်တန်းတောင်ဖြေပြီးပြီ၊ ကိုကိုက တက္ကသိုလ် တောင်တက်နေပြီ”

“အောင်မာ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုရီးယားကားတွေမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့အရွယ်တောင် ကုန်းပိုးကြသေးတာပဲ၊ ဘာလဲ ဟိုမဏ္ဍပ်မှာ မမချောရှိလို့ ကိုကိုက ညီမလေးကို ကုန်းမပိုးချင်တာ မဟုတ်လား”

မျက်ရည်တွေကြောင့် ပူးကပ်ကော့ဖို့နေတဲ့ မျက်နှာတင် ဖျားတွေ မှိတ်ကျသွားအောင် မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတာကြောင့် သူရယ်ချင်သွားသည်။ သေချာသည်။ ဒီတစ်ခါ အလိုမလိုက်လျှင် ညီမလေးက ဒီကိစ္စကို ပြော၍ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့။ အကြောင်း

ရမှာ ကြောက်၍မဟုတ်။ ညီမလေးမျက်နှာညိုတာ မမြင်ရက်၍ ဆိုတော့လည်း...

“ကဲ...တက်...တက် အားလုံးညည်းသဘော ညည်းဆန္ဒအတိုင်းချည်းပဲ၊ ပြီးမှ စက်ဘီးလာသယ်တော့မယ်၊ ချောချောတို့မဏ္ဍပ်မှာ စက်ဘီးအပ်ခဲ့မယ်”

လို့ သူကပြောတော့ ညီမလေးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ပြီး...

“ဒါမှ...တို့ကိုကို”

အကျယ်ကြီးထအော်သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကုန်းပိုးပြန်ခဲ့ရသော သူတို့မောင်နှမကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက တအံ့တဩငေးသွားတာရှိသည်။ အကြောင်းသိသူတွေက ပြုံးစိစိ လုပ်သွားတာလည်းရှိသည်။ ဘေးကဖြတ်သွားသော သင်္ကြန်ကား တွေကလည်း သူတို့မောင်နှမကိုကြည့်ကာ...

“ဟေ့...ကိုရီးယားကားရိုက်နေတာလဲ”

“သူလေးက ကိုရီးယားမင်းသမီးလေးအတိုင်းပဲ၊ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး သွယ်သွယ်လျှလျလေး၊ သူက ကိုရီးယားမတူဘူး၊ အသား

ညိုမှာ မျက်လုံးပြူးပြီး နှာခေါင်းကြီးတော့ ကုလားနဲ့တူတယ်”

“ဟေ့ကောင်...အဲဒါ ကိုရီးယားနဲ့ကုလား ဖက်စပ်ရှိက် ထားတဲ့ ကျောပိုးတဲ့ကား”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောကြတဲ့စကားတွေဟာ သင်္ကြန်ရေတွေနဲ့အတူ သူတို့နှစ်ဦးကို ရွံ့စွဲစေသည်။ ဒါကိုလည်း အပြီးမပျက်ခံယူရင်း ညီမလေးက သူ့လည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထား ရင်းက ပြောသည်။

“အဟွန်း...ကိုကိုက ချစ်ဖို့တကယ်ကောင်း”

တဲ့လေ။ သူ့မှာ အဲဒီစကားလေးတွေနဲ့တင် အရည်ပျော်ကျ ရတဲ့အဖြစ်။

အသုံး (၁)

“ဖွဲ...ဟေ့ကောင် ဖွဲ”

“ဟင်...အင်း”

တစ်ပတ်လို့မို့ပြီး ဟိုဘက်စောင်းအိပ်သောပုံကြောင့် စည်းက စိတ်တိုတိုနှင့် ခါးထောက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖွဲဟာ မှောက် ခုံကြီးနှင့် ငြိမ်ကျသွားကာ အိပ်စက်ခြင်းထဲ စုန်ဝင်သွားမှ စည်းက နာရီနှိုးစက်ကို အလမ်း(မ)ပြန်ပေးပြီး နားနားသို့ ကပ်ပေးလိုက်သော အခါ...

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ရင်ခုန်သံတို့ကောင်းကင်

၁၇

“ဟ...ဟ...နားတွေကန်းကုန်တော့မှာပဲ၊ ဘာကြီးလဲ အဲဒါက”

ဝုန်းခနဲထထိုင်ပြီး မျက်လုံးကိုစုံပွတ်ကာ မကျေမနပ်မေး ပြီးကာမှ...

“ဟင်...စည်း”

“အေး...မင်းဆရာ စည်းလေ”

“စည်းရာ...မင်းကတကယ့်ကျိပ်ပဲ”

တမင်တကာ ပုံပန်းကျအောင် ညှပ်ထားသည့် ဝမ်းဝေး ဆံပင်အား ရှေ့ရော့နောက်ပါ နံဖွပ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်ကြား ထဲရောက်နေသည့် စောင်ကို လုံးထွေးကန်ကျောက်ပစ်ရင်းက သူ့ကို စူပုပ်ပုပ်နှင့် မော့ကြည့်တော့ စည်းက ပခုံးတွန့်ရယ်လိုက်ရင်း...

“မင်းက ခုနစ်နာရီမှ ထရတဲ့ကောင်၊ ဒီမှာ ငါက ငါ့နာရီ ကတည်းကထပြီး ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ပြင်နေတာပါကွ၊ အိပ်ရေးမဝတာ တွေ၊ အိပ်ချင်မူးတူးတွေ လာလုပ်ပြမနေနဲ့”

“ဒါက မင်းတာဝန်နဲ့မင်းကို၊ မင်းအမေ အခေါ်တော်ရှိလို့ မင်း ပုသိမ်ပြန်ရမှာလေ၊ ဒီတော့ မနက်စာလည်း အပြီးချက်သွား

ရမှာပေါ့၊ ဒါ အဆန်းလား”

“အေး...ငါ့တာဝန်ငါသိသလို မင်းလည်း မင်းတာဝန် မင်းသိနော် ဇွဲ”

“ကျစ်...ထပ်မရွတ်ပြန် ငါသိတယ်”

အိပ်ရာကထတာနှင့် ဇွဲက အော်တိုမစ်တစ် မှန်တင်ခုံရှေ့ ရောက်သွားသည်။ ဖြူမွတ်နညာနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲ ဘယ်တစ်ခါညာတစ်လှည့် ကြည့်ရင်းက ပါးပြင်ပေါ် အဖုလေး တစ်ခု။ အနီစက်လေးတစ်စက်သာ ထင်လို့ကတော့ ထိန်နက်ခင်းဟာ ဇွဲအတွက် ကမ္ဘာပျက်မနက်ပင်။ သူ့မှာ အဏုမြူရုံးကြီးပဲ ပိုက်ထား ရသလိုလို့။ ဘင်လာဒင်ပဲ သူ့အိမ်ထဲလာသေနေသလိုလို့နှင့် အထိတ် တလန့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်မည်။ ပြီးလျှင် သူ့အသုံးတော်ခံရ သည့် အလှကုန်ပစ္စည်းတွေအား မရပ်မနား ကျိန်စာတိုက်မည်။

“ဟွန်း...ကြော်ငြာတာတော့ ဖြူးနေတာပဲ၊ ဝက်ခြံ မပေါက်ဘူး၊ ချွေးပေါက်တွေကျဉ်းလာမယ်၊ အဆီမပြန် အသားဖြူ မယ်ဆိုပြီး အခုတော့ ဝက်ခြံက အရင်ထွက်လာပြီ၊ ပြီးရင် ချွေးပေါက်ကျယ်ပြီး အဆီတွေပါ ပြန်လာတော့မယ်၊ တော်ပြီ ဒီဘဝ

ဒီမျှပဲ မသုံးဘူး၊ သွား”

ဆိုပြီး ပေါက်ခွဲတာမျိုးလည်းရှိမည်။ ဖောင့်နဲ့ပေါက်တာ မျိုးလည်း တွေ့ရမည်။ အဲ...သူနဲ့အဆင်တပြေ ဖြစ်နေရင်တော့

“မဆိုးဘူးကွ...ဟေ့ကောင်း၊ ငါ့အသားတွေတောင် ပိုဖြူ လာသလိုပဲ၊ မင်းလည်း စမ်းသုံးကြည့်ပါလား၊ မင်းမျက်နှာ အညို ရောင်တွေ အလွှားလိုက်ကွာကျပြီး ဖြူဝင်းလာမှာ ကျိန်းသေတယ် ဟေ့ကောင်း”

လို့ ဆွယ်တရားဟောတာမျိုးလည်း ကြုံရပါသည်။ ကြုံတိုင်းလည်း စည်းက ခေါင်းခါတတ်စမြဲ။

“မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ကောင်းပါတယ်”

ဆိုတော့...

“ဒါဆို မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခါခါခွဲစိတ်ပြုပြင်တယ်လေ”

“ဟ...သူက ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုး”

“ငါလည်း တစ်နေ့ ကမ္ဘာကျော်မှာပေါ့၊ အခုတော့

နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေက ငါ့ဆို သည်းသည်းလှုပ်၊ မင်းတခြားမကြည့်
နဲ့လေ တိုက်ဆို မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူ့ကို ပိုအလေးသာလဲ၊ မင်း
သဘောပေါက်”

ထိုသို့ နှိုင်းယှဉ်ခံရတိုင်း စည်းမျက်နှာက သုန်မှုန်သွားတိုင်း
ခွဲက ကျေနပ်စွာ တဟစ်ဟစ်ရယ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ စည်းက
သွရယ်သံကို ဆုံးအောင်နားထောင်နေပြီးမှ...

“ထိုက်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါက မင်းနဲ့ဘယ်တော့မှ အပြိုင်
မပြေးဘူး”

“ဘာလဲ ရှုံးမှာကြောက်လို့လား”

“အဟွန်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ သိက္ခာနဲ့ အချစ်ကို တန်ဖိုး
ထားတာ”

“ဟမ်...ဘာ”

တစ်ခါတစ်ရံမှာ စည်းပြောသော စကားတွေက ခွဲအတွက်
ရုတ်တရက် နားမလည်ခြင်းတွေ ဖြစ်ထွန်းစေတတ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်လွန်းလို့နဲ့
တူတယ်” ငါက သိပ်တောင်မချစ်တတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ဆီ စိတ်မပါတဲ့ မိန်းကလေး
ကို အတင်းကြီး ပိုးပန်းနေရတာကိုက ကိုယ့်သိက္ခာကို တစ်စစ
ဖဲ့ရွံ့ပစ်နေသလိုပဲလို့ ငါထင်တယ်”

“ဒါဆို မင်းက ထိုက်ကို”

“အင်း...အရူးအမူး မချစ်တတ်သေးလို့နေမှာပေါ့”

“ဟ...ဒါဆိုလည်း မင်း ဘေးထွက်ထိုင်နေပါ လာရဲ့”

ခွဲက မကျေမနပ်နဲ့ ထအော်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မုန်း
လောက်အောင် ရယ်သံပေးရမည့်သူက စည်း အလှည့်။

“အဲဒီလိုဆို ပွဲကငြိမ်သွားရင် ပျင်းစရာကြီး၊ နည်းနည်း
သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းလေးနဲ့မှ”

တဲ့။ စည်းရဲ့အချိုးက ရရင်ယူမယ်၊ မရရင်လျှူမယ်ဆိုတာ
မျိုး။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ...။ ခွဲက အတွေးကို လက်စဖြတ်
ရင်း မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်နေရတဲ့ စည်းအား လှမ်းကြည့်သည်။
မနက်စောစောကို တိရုပ်အစိမ်း၊ ဘောင်းဘီတိုပွပွနှင့် အေပရီလ်အဝါ
ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ စည်းဟာ သူ့အကဲခတ်တာကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ
ဘဲ အားသွင်းထားတဲ့ဖုန်းကို ဖြုတ်ခြင်း၊ မျက်မှန်၊ ကားသောင့်

ဝေါလတ်(ထ်)ထဲက ငွေကျန်ကိုစစ်ခြင်းတွေကို စနစ်တကျလုပ်။
ပြီးမှ စားပွဲပေါ် စုတင်ထားကာ...

“မင်း...ငါမရှိဘူးဆိုပြီး ဟိုဒီလိခမနေနဲ့၊ ဆိုင်မှာ အချိန်
ပြည့်ထိုင်ဦး၊ ကပ်စတမ်မာတွေ စုပြုံကျလာရင် ဟိုနှစ်ကောင်တည်း
နဲ့ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အသစ်ခန့်ထားတဲ့ နှစ်ယောက်ကလည်း
တကယ့်နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးတတ်တဲ့ ဝယ်သူမျိုးနဲ့တွေ့ရင်
ကိုယ်တိုင်ရှိမှ”

“အေးပါကွာ...ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်တော့မမိုက်
ဘူး ဟေ့ကောင်၊ သူဌေးကိုယ်တိုင်က ဈေးရောင်းနေရတာ”

“ဟွန်း...ပြောတော့လည်း မင်းပါပဲ၊ တကယ့် အလန်း
လေးတွေလာရင်တော့ မင်းပဲ ရှင်းပြချင်နေတာ မျက်ကလူးဆန်ပြာ
လေ”

မဲ့ရွဲပြီး စည်းကပြောရင်း အေပရွန်ကို ချွတ်သည်။
ချက်ကောင်းအထိခံရတိုင်း ဇွဲတို့က ကုပ်ပြီး မအီမလည်ရှုံ့တွတွနဲ့

“အဲဒါ မျက်စိကြည်ရင်အေးတာကွ”

“အေး...ထိုက်ရှေ့လည်း မင်း အဲဒီလိုဝန်ခံနိုင်ပါစေ

ကွာ”

“ဟ...ထိုက်နဲ့တော့တူမလားကွ၊ ထိုက်အတွက် ငါက
ရင်ထဲမှာ ကွန်ဒိုတစ်ခန်းဆောက်ပေးပြီးသား”

“မင်းရင်ထဲ ငလျင်မမိဖို့ဆုတောင်း”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စည်းကပြောရင်း ရေချိုးခန်းဝင်ဟန်ပြင်
သည်။ ဒါကို ဇွဲက မရမကလှမ်းဆွဲထားရင်း...

“မင်း...နေချင်းပြန်မဟုတ်လား”

“ဟ...တစ်ညတော့အိပ်မှာပေါ့”

“အိပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမရှိရင် ညစာ ငါအဆင်ပြေမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်စာတွေနဲ့ ငါမတည့်တာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့၊ သူတို့က
အငန်သုံးတာများရင် ငါ့မျက်နှာက အရေးအစင်းတွေ ထဖြစ်တာ
မင်းလည်းသိသားနဲ့”

“ကဲပါကွာ...မင်း အဲဒီလို နဖတ်ချွပ်ပြတော့ ငါ့မျက်စိ
ထဲ မာမီတွေမြင်ယောင်ပြီး အသည်းတောင်ယားတယ်”

“ဟေ့ကောင်”

သူ့ကို အခြောက်နှင့်နှိုင်းလျှင် လုံးဝမကြိုက်သော ဇွဲငဏ်

လက်သီးကြီးရွယ်ပြီး ဝုန်းခနဲ စည်းထဲ ပြေးလာသည်။ စည်းက
ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ဝင်ရင်း တံခါးပိတ်လိုက်တော့ အပြင်မှ ဇွဲရဲ့
မေတ္တာပို့သံက အတိုင်းသား။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ကျောမှီကာ
အားရအောင်ရယ်ပြီးမှ...

“မင်းအတွက် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ပြီး ဆီစိမ်ပေးထား
တယ်၊ ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ပြုတ်ပြီး အဲဒါနဲ့ထမင်းနဲ့စားလေ၊ ဒီမနက်
က ဝက်သားနဲ့ အာလူးချက်ထားပေးတယ်”

လှမ်းအော်မှ ဇွဲက ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဒုန်းခနဲ လှမ်းထု
ရင်း...

“အဲဒီလိုလိမ္မာသောကြောင့် မင်း ပုသိမ်ရောက်တာနဲ့
မင်းအမေ မိန်းမတန်းပေးစားပါစေ”

“ခွေးဝဲစား”

လို့ တိတ်တိတ်ဆဲပြီးမှ...

“ပေးစားတော့လည်း အဖတ်တင်တာပေါ့၊ မီးဖိုချောင်ဝင်
ရတဲ့ဒုက္ခက ငါလွတ်တာပေါ့၊ ဟွန်း...မင်းသာ ယူစရာမိန်းမမရှိ
တော့ အလျှော်အဖွပ်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို ဆက်လုပ်ပေါ့”

ဆိုတော့ ဇွဲထံမှ မအောင့်မအည်းနိုင်သော...

“လဒ...ငါက မင်းလိုပေးစားတာမယူဘူး၊ ငါ့ဟာငါ
ရှာစားမှာ၊ သဘောပေါက်၊ နောက်မှ ထိုက်နဲ့ငါ အိမ်သန့်ရှင်းရေး
အတူလုပ်၊ မင်းက မီးဖိုချောင်ထဲ ခူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်နဲ့ ဖြစ်နေရဦး
မယ်”

“အေး...ထိုက်က မီးဖိုထဲပဲဝင်မလား၊ သန့်ရှင်းရေးပဲ
လုပ်မလား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခူးနဲ့မျက်ရည်သုတ်ရမဲ့ကောင်က
မင်း”

“ဘာကွ...ငါနဲ့ထိုက်က”

“မင်းရဲ့ထိုက်မဟုတ်ဘူး၊ စည်းလုံးရဲ့ ရွှေနန်းထိုက်”

“ဟား...ဟား ဇွဲရဲ့ထိုက်ကွ”

ဘာဘာညာညာမရှိတဲ့ အဲဒီလို အနိုင်ပိုင်းအော်ရင်း ရန်ဖြစ်
ရတာက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အရသာ။ ထို့ကြောင့် စည်းလုံး
နှင့် ဇွဲခေတ်တို့သည် အတူနေ၍ အသွင်မတူသော ငယ်သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်မှာ နောက်တိုးသူငယ်ချင်းမလေးက ရွှေနန်းထိုက် ဖြစ်လေ
သည်။

က စိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

“တိ”

ခနဲ သံရှည်ဆွဲကာ ဟွန်းကို ဆောင့်တီးပစ်လိုက်သည်။
ထိုအခါမှ အလွန်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားပုံဖြင့် တံခါးကြီးက ဝေါခနဲ
အသံပေးကာ ပွင့်သွားပြီး သူ့မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာက အဝါ
ရောင်အရိပ်ကလေး။ တီရှုပ်အဝါရောင်ခါးတို့၊ စကဒ်က ခူးကျရုံ
လောက်ကို အဖျားနား၌ ကားကားလေးရှိသည့် အဝါပြောက်စကဒ်
နှင့်။ စည်းက ထူးဆန်းစွာ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်တင်ပြီး စူးစမ်း
သည်။ အရင်က သူ့အိမ်မှာ ခြံစောင့်ဦးကျူးရယ်၊ ဒေါ်လေးမွန်ရယ်
ဒါပဲရှိတာပါ။ အခု ဒီကောင်မလေးက ဘယ်ကဘယ်လို။ အတွေး
မဆုံးခင် ခြံတံခါးက လုံးလုံးလျားလျားပွင့်သွားပြီး အဝါရောင်
အရိပ်လေးက တံခါးတစ်ဖက်ထောင့်နားမှာ ကပ်ရပ်သည်။ စည်းက
ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ရန် သူမဘေးမှအဖြတ် ဖျတ်ခနဲ
ပင့်ကြည့်သော မျက်လွှာအောက်မှာ တအံ့တဩလှုပ်ရှားသွားသော
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ။ ရေရွတ်လိုက်မှန်းသိပေမဲ့ ဘာမှန်းမကြားလိုက်၍
စည်းက မျက်မှန်ကိုချကာ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်အထိ မောင်းဝင်

အခန်း (၂)

“တိ...တိ...တိ”

ဟွန်းကို ထုံးစံအတိုင်း သုံးချက်ဆင့်တီးပစ်လိုက်သည်။
ဒီဟွန်းသံဆို မေမေတို့က သူပြန်လာတာ သိပြီးပြီ။ မေမေတင်မက
ဒီခြံဝင်း၌ အလုပ်ထမ်းဆောင်သူတွေက စည်း ရန်ကုန်က ပြန်လာပြီ
ဆို အပြေးအလွှား ကြိုဆိုကြစမြဲ။ အခုတော့ ဟွန်းတီးတာ သုံးချက်
ပြည့်ပြီ။ အတွင်းမှ ခြံတံခါးမင်းတုံးဖြုတ်သံကြားရပြီး အနက်ပေါ်
ရွှေရောင်ကနုတ်ဆင်ထားသည့် ဘေးဆွဲတံခါးကြီးက တော်တော်
နှင့် ပွင့်မလာ။ အတွင်းမှ အားစိုက်တွန်းနေပုံရတာကြောင့် စည်း

လာခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာတော့ သူ့အား အပြုံးနဲ့ဆီးကြိုနေသော မေမေ။ သူက ကားစက်သစ်ရင်း ကားပေါ်ကဆင်းတာနှင့် မေမေက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုပြီးသား။

“အမလေး...မေမေသားလေး ကြည့်စမ်း မတွေ့ရတာ ကြာတဲ့ တစ်လအတွင်း ပိုတောင်ကြည့်ကောင်းလာသလိုပဲ”

“ကိုယ်ပြောပါရောလား၊ တို့အမျိုးက ဒေါင်းမျိုးပါဆို၊ ကြီးလေလှလေ”

“က၊လေ...ပေါ်လေဆိုတာလည်း ထည့်ပြော”

မေမေက မျက်စောင်းတစ်ချက်ရွယ်ပြီး ဖေဖေအား လှည့်ရန်စောင့်သည်။ သူကတော့ မေမေပခုံးကို သိုင်းဖက်ရင်း...

“နေကောင်းတယ်နော် မေမေ”

“ကောင်းပါ့တော်...သားကို လွမ်းနေတာကလွဲရင်”

“ဖေဖေရော”

“ကောင်းပါ့ကွာ...မင်းအမေကြောင့် နားညည်းတာကလွဲ

ရင်”

ရယ်သံတွေ မြိုင်သွားသည်။ ဦးလေးကျူးက သူ့ကားပေါ်

က အထုပ်အပိုးတွေချရင်း...

“မုန့်တွေနဲ့ အသီးအနှံတွေပဲ ပါတာလားကွ၊ အဝတ်အစား အိတ်ရော”

“အဝတ်အစားအိတ် ယူစရာလား ကိုကျူးရဲ့၊ သားက သူ့အိမ်သူပြန်လာတာပဲ၊ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

သူမဖြေရသေးခင် မေမေက သူ့ခါးကို ဖက်ထားရင်း လှည့်ဖြေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မမဖြူရဲ့၊ အခါတိုင်းလို ကွန်ပျူတာတွေ တာတွေမပါလို့ မေးတာပါ”

“တမင်မယ့်ခဲ့တာ ဦးကျူးရ၊ ကျွန်တော် ညပြန်မှာ”

“ဟင်...သားက ဒီမှာတစ်ပတ်လောက်မနေဘူးလား”

မေမေက အလန်ဟကြား ထမေးသည်။ သူ့ရောက်တိုင်း မေမေက ရသလောက်အချိန်ဆွဲပြီး နေခိုင်းတတ်တာပင်။ သူကလည်း နေချင်ပါသည်။ မိသားစုအရိပ်အာဝါသမှာ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ်ထူထောင်ထားသော အလုပ်နဲ့ ထားရစ်ခဲ့ရသူက မငြိမ်းချမ်းမှန်း သိထားတော့။

“နေလို့မရဘူး မေမေရဲ့၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ကုန်စည်ပြပွဲ တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ BRAND တွေပါဝင်ပြပြီး ဒစ်စကောင့် ပေးရမယ့် အရောင်းပြပွဲမျိုးလေ၊ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေ ပါမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်ရမှာတွေရှိတယ်”

“ခွဲခေတ်ရှိသားပဲကွယ်”

“ဒီကောင်က”

“စိတ်ချထားလို့မှမဖြစ်တာ မိန်းမရာ”

သူ့စကားကို ဖေဖေက ဝင်ဆက်သဖြင့် စည်းက ရေင့် နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရသည်။ ခွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေသဘောမတွေ့တာ သူသိသည်။ မေမေကလည်း ခွဲအပေါ် စိတ်တိုင်းကျစရာတွေမှ မရှိတာကို။

“ဒီလိုဆို...ဒေါ်လေးမှုန်ပြင်ထားတဲ့ ဟင်းရံတွေက အလကားဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့”

သူပြန်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းသုခရတာနှင့် အနားသို့ရောက် ချလာတဲ့ ဒေါ်လေးမှုန်ကြောင့် စည်းက ရယ်ကာ ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင် ရင်း...

“အလကားမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးမှုန်ရဲ့၊ ဒီမှာတဝဆွဲမယ်၊ ဒါမှမကုန်သေးရင် ရန်ကုန်အပြန်ထည့်သွားမယ်”

“အောင်မာ...ဒါ ခွဲကိုကျွေးချင်လို့ အကွက်ဆင်တာ မဟုတ်လား”

မျက်စောင်းစေ့ပြီး မေမေကမေးတော့ သူကထရယ်ရင်း

“သွန်ပစ်မဲ့အတူတူပေါ့ မေမေရာ”

လို့ပြောရင်း လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ လိုက်ကာဆီ အကြည့် ရောက်သည်။ တစွန်းတစပေါ်နေတဲ့ အဝါရောင်အရိပ်ကလေးကို မြင်ရတဲ့အခါ စည်းရင်ထဲ သိချင်စိတ်ကပြင်းပြစွာ...

သူမ ဘယ်သူလဲ။

◆ ◆ ◆

ပိုသနားဖို့တောင်ကောင်းသေးတာ၊ သူ့မှာ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့”

“မရိုးမသားတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးကွ၊ ခိုကိုးရာမဲ့ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဖေဖေတို့က ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားတာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနားက ရဲစခန်းတို့ တာဝန် ရှိသူတွေကို သတင်းပေးထားမျိုးတော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

ဖေဖေစကားအဆုံး၌ အနားသို့ လူနိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ သူမ။ ဂုတ်ထောက်ရုံ ဆံပင် အိအိလေးတွေကို နဖူးစပ်ဆီ အပြောင်သိမ်းထားကာ ဖဲပြားအဝါ ရောင်အကြီးကြီး တပ်ထားပုံက ကလေးလိုလို ခွေးလိုလိုနှင့်။

“အအေးသုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

အအေးဖန်ခွက်တွေ ထည့်ထားသော ဗန်းလေးကို စားပွဲ ပေါ် ခါးကိုင်ချပေးရင်းက နောက်ပြန်ဆုတ်သွားတော့လည်း ရှိရှိ လေး။ မေမေက ဖေဖေနှင့်သူထံ အအေးတစ်ဖန်ခွက်ဆီ ကမ်းပေး ပြီးမှ...

“သားကို မေမေခေါ်တဲ့ကိစ္စက မိန်းမပေးစားဖို့”

အခန်း (၃)

“မေးလို့လည်းမရပါဘူးကွယ်၊ အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာ တဲ့”

“အိမ်ကထွက်ပြေးလာတဲ့သူကို မေမေတို့က ဒီအတိုင်း ကြီး”

အချို့ပွဲတည်ထားတဲ့ ယန်းကန်ပြားထဲက ဖရဲသီးတစ်ခွက်ကို ခက်ရင်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲထိုးသွင်းရင်း သူကမေးသည်။

“သနားလို့ပါ သားရဲ့”

မေမေကဖြေရင်း...

“ဒေါ်မူန့်ကြီး ကားဂိတ်မှာတွေ့ပြီး အိမ်ခေါ်လာစကဆို

ဆိုင်းမပါ ဗုံမတီးဘဲ ပြောချတာမို့ သောက်လက်အအေး
တောင် စည်းမှာ နင်သွားရတဲ့အဖြစ်။

“အာ...မေမေက လုပ်ပြီ”

“ဟဲ့...တကယ်ပြောတာ”

သူပေါင်ကို လှမ်းပုတ်၍ ပြောတဲ့ပုံက တကယ်အတည်။
ဖေဖေဘက် စစ်ကူရလိုရငြား လှမ်းကြည့်တော့...

“ဟုတ်တယ်...သား၊ မင်းအမေ စိတ္တဖြစ်နေတာက
ခွဲက သားထက်အိမ်ထောင်ရေးအရာမှာ သာသွားမှာကိုပဲ၊ သူတို့
ရာဇဝင်လည်း မင်းသိသားနဲ့၊ တကယ်အပြိုင်အဆိုင်လေ”

“အို...ကျွန်မက မနာလိုစိတ်နဲ့ ပြိုင်ခဲ့တာမျိုးမဟုတ်ပါ
ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ သူကသာ ကျောင်းလည်း ကျောင်းအလျောက်၊
ယောက်ျားလည်း ယောက်ျားအလျောက်၊ ဟွန်း...နောက်ဆုံး
ကလေးမွေးတာတောင် လိုက်ယှဉ်တာမျိုး”

ဒီအကြောင်းအရာတွေက သူမမွေးခင်ကတည်းက
ဖြစ်တည်ခဲ့တာပါ။ မေဂျာတစ်ခုတည်းမှာ ကွင်း(နီ)ပူးတွဲရခဲ့တဲ့
မေမော်ရီရဲ့ ပြိုင်ပွဲက ထိုမှစခဲ့တာဖြစ်မည်။ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပတော့

လည်း ထိုခေတ်ထိုအခါက နာမည်အကြီးဆုံး ဟိုတယ်ကြီးမှာ
ခန်းမတွေငှားကြတာလည်း အပြိုင်။ ယူကြတဲ့ယောက်ျားတွေက
စစ်ဗိုလ်ရာထူးချင်း အတူတူမှာမှ ခွဲအဖေက ခွဲငါးနှစ်သားအရွယ်မှာ
ရှေ့တန်း၌ ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဟွန်း...အဲဒါ သူများအပေါ် မနာလို မစ္စရိယာများတော့
ကံနိမ့်တဲ့ သူယောက်ျားပဲ ထိတာမျိုးပေါ့”

လို့ မေမေပြောဖူးတာ သူကြားဖူး၏။

“အေးလေ...သူက မနာလိုမယ်ဆိုလည်း မေမေပြောသာ
ပါတယ်သားရဲ့၊ စစ်ဗိုလ်ချင်း လက်ထပ်တာပေမဲ့ မင်းအဖေမှာ
မိဘဘိုးဘွားပိုင် စည်းစိမ်ဆိုတာ သူတစ်ဦးတည်း ခံစားရအောင်
ဖေဖေက တစ်ဦးတည်းသောသားလေ၊ သူယူတဲ့ယောက်ျားက
မောင်နှမကများတဲ့အထဲ အမွေဆိုတာ မယ်မယ်ရရမရှိတော့”

လို့ပြောခဲ့ပေမဲ့ ခွဲအပေါ် သည်းခံဖို့တော့ မေမေက သူ့ကို
အရင်သင်ပေးခဲ့တာ။

“ဖတဆိုးလေး...သနားပါတယ်”

ဆိုတဲ့စကားဟာ သူ့အသည်းထဲ သံမှိုစွဲသလို။ ထို့ကြောင့်

ဖွဲ့ခဲ့တာတွေဖြစ်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက။ တက္ကသိုလ်တက် ကြတော့လည်း ရန်ကုန်မှာပဲတက်ဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့တာ စိတ်ကူကိုယ်ကူ။ မေမေတို့က ပုသိမ်၊ ဇွဲအမေ အန်တီမာလာတို့က မြောင်းမြမို့ ပုသိမ်တက္ကသိုလ်မှာပဲ တက်ရန်ပြောပေမဲ့ သူတို့က အဆောင်မှာနေရင်း ရန်ကုန်၌ခြေချရန် ကြံစည်ခဲ့တာ ဘွဲ့မရခင်ကတည်းက။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ လုပ်ငန်းတည်ထောင်ရန်အတွက်က နှစ်ယောက်စလုံး ဝါသနာပါတဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေရောင်းသော ရွိုးရွှမ်းတစ်ခု ဖွင့်ခဲ့သည်။ အခု ကိုယ်တွေလုပ်ငန်းအောင်မြင်လာတော့ အမေနှစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇပိုး ပြန်ပေါ်လာတာက သားတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သူထက်သာစေရန်။

“ဘင်းအမေပြောတာ မှန်တယ်သား၊ မာလာဟာ အင်မတန်ပြိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် ကြီးတဲ့မိန်းမ၊ ဇွဲခေတ်ကလည်း မအော့စကားမှ မအော့စကား”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ဟိတ်ဟန်ကလည်း ထုတ်တတ်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဟိုတစ်ခေါက် ရန်ကုန်လို သွားတုံးကလေး သူက တကယ့်ခိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးအတိုင်းပဲ၊ လက်ညှိုး

တထိုးထိုးနဲ့ ညွှန်ကြားနေတာလေ၊ တကယ်တမ်းကျ ကိုယ့်သားက ရှယ်ယာအများဆုံး ထည့်ထားတာကို”

ဒါ အမြဲကြားရတဲ့စကား။ သူ့အလျှော့ပေးတာကိုတွေ့တိုင်း မေမေမှာ နာလိုခံခက်။ စည်းကလည်း ဇွဲအကြောင်း မသိလို့မဟုတ်ပေမဲ့ သိသမျှ ထုတ်ဖော်မပြောတတ်တာ သူ့အကျင့်မို့...

“မေမေပဲ ငယ်ငယ်တုံးကတော့ သည်းခံပါဆို”

“အေးလေ...အခု မင်းဟာက သည်းခံရုံမကဘူး၊ ဟိုက လူလည်လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေလွန်းလို့၊ အဲဒီလိုငြိမ်ခံနေလို့လည်း မေမေမှာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်စီစဉ်ပေးရတာ၊ ဟိုနေ့ကတင် မာလာဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ သူက အဲဒီရွှေနန်းထိုက်ဆိုတဲ့ သူကို ချွေးမတော်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားဆို”

“အလကားပါ မေမေရာ၊ ဇွဲရွှီးတိုင်း အန်တီမာလာက ယုံနေတာ၊ ဟိုက အဖြေတောင်မပေးရသေးဘူး”

စည်းက ပေါ့ပျက်ပျက်နှင့်ပြောရင်း ဖုန်းသီးတစ်စိတ်ကို ထပ်ဝါးကာ...

“ဒေါ်လေးမှန်...လက်ဖက်လေးဘာလေးများ မစားရဘူး

လားဗျာ”

“လာပါပြီ လူလေးရဲ့၊ ဒီမှာ လူလေးအကြိုက် ချဉ်ငန့် စပ်စပ်လေး”

ဒေါ်လေးမှန်လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကို သူက လက်ပြောင်းယူရင်း တစ်စွန်းခပ်စားကာ...

“အားပါးပါး...အရသာကရှယ်ပဲဗျို့”

မျက်လုံးတွေဘာတွေမှိတ်ပြီး ကောင်းချီးပေးနေလေသည်။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ပွင့်ဖြူက မကြိုက်သလိုနှင့် သားဖြစ်သူလက်မောင်း အား ပိတ်ရိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ထောင်တန်တဲ့စကားပြောမလို့၊ မင်းက နောက်တီး နောက်တောက်နဲ့၊ မင်းကို မေမေတို့ မိန်းမပေးစားမလို့ဆို”

“ကျစ်...ဒါပဲ အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်မှ မလို ချင်တာ မေမေရာ”

“မင်းလိုချင်ပါတယ်ဆိုတောင် ဟိုကမရှိဘူး”

“ဒီကိစ္စ ဖေဖေပါသိသလား”ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တော့ ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“မင်းစိတ်ကြိုက်ယူလာရင် မိဘတွေ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ် မှာ မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား စည်း”

“ဟုတ်...အဲဒါလည်း ထည့်တွက်ထားပါတယ် ဖေဖေ”

မယုတ်မလွန် အဖြေပေးရသည်။ ဖေဖေပါဝင်သော ပွဲဆို မျက်မှိမလွယ်တာ သူသိပြီးသား။ ဘာကိစ္စမဆို စနစ်တကျ လေ့လာ စနစ်တကျ စီမံတတ်တဲ့ ဖေဖေအမိန့်က သူ့အတွက် လွန်ဆန်စရာ အကြောင်းရှာရန် မရှိတာ သေချာသည်။

“တခြားမစဉ်းစားနဲ့တော့ သား၊ ကလေးမလေးက မျိုးရိုး ကောင်းတယ်၊ ပညာတတ်ပြီး တကယ့်တော်ဝင်မိသားစုက ဆင်းသက်လာတာမျိုး၊ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရတာနဲ့ သားကို လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်မယ်”

“ဒါကြောင့် ဒီအတောအတွင်း မင်းမှာ တခြားရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တွေ မကြားရစေနဲ့”

ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပြောကြတာက ဒီအဖေအမေမို့ သူ့မှာ ခေါင်းမခါနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကပဲ လက်ခံခြင်းအဖြစ် ရောက်ပြီတဲ့လား။

ဟင်၊ အာကွာ... ဒုက္ခပဲ၊ ပုသိမ်နဲ့ကလည်း တော်တော်ဝေးနေပြီ၊
ဟေ့ ဒီမှာ”

“ဒုက္ခမရောက်ပါဘူးရှင်၊ ရွယ်ရွယ် ရန်ကုန်လိုက်ချင်လို့
ပါ”

အခန်း (၄)

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည်။ သေချာစေရန် ကားနောက်
ခန်းမီးဖွင့်ကြည့်မှာ...

“ဟာ...မင်း”

“ဟေ့”

အလန့်တကြား အာမေဍိတ်သံအဆုံး၌ ကားပါ ဘရိတ်
ထောင့်နင်းပစ်တော့ သခင့်အိမ်နားခံသလို ကားက လမ်းဘေး၌
တိခန့်ရပ်သွားသည်။

“မင်း...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကားပေါ်ရောက်နေတာလဲ

ကားအတွင်းက မီးရောင်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေသော
သူမျက်နှာကို ရွယ်ရွယ် အထင်အရှားတွေ့နေရသည်။ လိုတာထက်
ထူထဲထဲမျက်ခုံးတွေအောက်မှာ မျက်လုံးပြူးပြီး မျက်တောင်တွေ
ရှည်လျားကော့ပျံနေတာက မိန်းကလေးတောင် အရှုံးပေးရမည်။
နှာတံကစင်းပြီး ပေါ်လွင်သည်။ နှုတ်ခမ်းကပါးပြီး ထောင့်ချိုးညီ
ပုံကျတာကြောင့် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာအမှန်။
ဒါ ရွယ်ရွယ်စိတ်ထင်ပဲလားတော့ မသိ။ သူကတော့ ရွယ်ရွယ်ကို
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ လှိုင်းတွန့်တွန့် ပွယောင်းယောင်းရှိသော
ကုတ်ထောက်ဆံပင်အား ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်းအော်သည်။ ပြီးမှ
စိတ်ရှုပ်ပုံနှင့် ထိုဆံပင်ရှည်အား နဖူးမှအပြောင်သိမ်းပြီး ဒတ်(ရှ်)
ဘုတ်ထဲက ခေါင်းစည်းကြီးနှင့် ယူစည်းပုံကိုကြည့်ရင်း ရွယ်ရွယ်မှာ
အထူးအဆန်းကိုဖြစ်လို့။ သူကတော့ လုပ်သမျှ မျက်လုံးပြူးပြီး
လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရွယ်ရွယ်အား မျက်ခုံးတွန့်တွန့်နဲ့ ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်...မင်းကို မေမေတို့ဆီ ပြန်ပို့မယ်”

အပြောထက် လက်ကဖြန်သည်။ ဂုန်းခနဲလှည့်ပြီး ကားစက်နှိုးဟန်ပြင်တော့ ရွယ်ရွယ်က အလန်တကြားဖြစ်သွားရင်း...

“ဟင်...အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ရွယ်ရွယ် ရန်ကုန်လိုက်ချင်လို့ပါဆို”

“ဟ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းပျောက်သွားရင် ငါ့အမေတွေ မင်းကိုစိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“မပူပါဘူး”

“ဟမ်...ဘယ်လို”

တထူးတဆန်းနှင့် မျက်နှာက နောက်ခန်းဘက်ဆီ ပြန်လှည့်သွားရပြန်သည်။ နောက်ခန်းမှ ကောင်မလေးက သူ့ကို မရဲတရဲကြည့်ရင်း...

“ဟို...စိတ်မပူအောင် ရွယ်ရွယ် စာရေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုရေးခဲ့တာလဲ”

“ရွယ်ရွယ် အိမ်ပြန်သွားပြီလို့”

“ဪ...ဒါဆို မင်းအိမ်က ရန်ကုန်မှာပေါ့ အဲဒီလို

လား”

စိတ်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ ဧကန္တ အိမ်ပြေးမလေးက ရန်ကုန်ပြန်ချင်တာ သူနှင့်လမ်းကြိုလိုက်မည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုး။ ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားရတာပဲ။ စည်းအတွက် ဘာအခက်အခဲမှမရှိနိုင်။ ရန်ကုန်ရောက်မှပဲ လိပ်စာလေးမေးပြီး လိုက်ပို့ပေးမည်ဆိုသော ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်က အဟုတ်။

“ဟို...မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ရွယ်ရွယ်က ရန်ကုန်ကမဟုတ်ဘူး”

“မင်းပဲ ရန်ကုန်ပြန်မယ်ဆို”

“ဟို...အဲဒါ သူ့အိမ်လိုက်မလို့”

“ဘာ”

ထိုးထားတဲ့ လက်ညှိုးက ကိုယ့်ဆီတည့်တည့်ကြီးမို့ ဒီထက်သေချာတာ ထပ်မရှိတော့။ လူက ကားအမိုးကိုဖောက်ပြီး တောင် ပျံသန်းသွားချင်တဲ့အထိ အံ့ဩတာရော၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးတာရောနဲ့ ဒီနေရာက လွတ်ရာကျွတ်ရာ ရောက်ဖို့သာအဓိက။

“မင်းက ငါ့အိမ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ခေါ်သွားပါ။ အဲဒီအိမ်ကိုရောက်ရင် ဘာခိုင်းခိုင်း၊ ရွယ်ရွယ် အကုန်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ရွယ်ရွယ် ဒီပုသိမ်မှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်လို့ပါ”

“နေပါဦး...မင်းက ဘာလို့ ငါ့အဖေအိမ်မှာ ဆက်မနေချင်တာလဲ”

“ရွယ်ရွယ်ရောက်နေကြောင်း ဟို ရပ်ကွက်ရုံးကလူကြီးကို အသိပေးရမယ်တဲ့”

“အေးလေ...ဒါ ထုံးစံပဲဥစ္စာ”

“ထုံးစံပေမဲ့ မရဘူး၊ အဲဒါဆို ရွယ်ရွယ်ကို ပြန်မိသွားမှာပေါ့”

“ဘာ...ပြန်မိသွားမှာ”

သူကမေးတော့ သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြတာက ပါးပြင်ပေါ် ဆံပင်အိအိတွေ ဝဲခနဲကျလာတဲ့အထိ။

“ပြန်မိသွားမှာ မင်းကကြောက်နေတော့ နေပါဦး မင်းက ဥပဒေတွေ ဘာတွေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာများ”

“ဪ...အဲဒီလိုမရှိပါဘူး”

“ဒါဆို...မင်း ဘာလို့အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“ဟို...အိမ်က ယောက်ျားပေးစားလို့၊ ပြီးတော့”

ကောင်မလေးက စကားမဆက်ဘဲ ဖျတ်ခနဲခေါင်းငုံ့ကာ မျက်လွှာချသည်။ ကားအတွင်း၌ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“ရွယ်ရွယ်...အစ်ကိုကို ပြန်ရှာချင်လို့ပါ”

အဖျားခတ်စကားသံဟာ တိုးတိတ်တိမ်ဝင်သွားပြီးမှ မျက်ရည်တစ်စက်သည် လေဟာနယ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး သူမလက်ဖဝါးပေါ် ကြွေကျတာ သူမမြင်ရသည်။ ဘယ်လိုအင်အားနှင့် သူမကို နှိုးညှို့စေမှန်းမသိ။ ကားရှေ့ခန်းမှ စီးမိုးမြင်နေရသော မျက်တောင်ဖျားတွေ။ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရွိုက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက အလင်းရောင်တစ်စွန်းတစ်စအောက်မှာပင် သူမရုဏာတရားအား တိုက်စားဖဲ့ခြွေယူသွားသည့်နောက်...

“မင်းအစ်ကိုက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ဟို...ရန်ကုန်လို့ပြောတာပဲ”

“ရန်ကုန်မြို့က အကျယ်ကြီးကို၊ မင်းဘယ်လိုရှာမလဲ”

“မရှာလည်း ရွယ်ရွယ် အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊

ရွယ်ရွယ်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ရှင်ပဲရိတော့တာမို့ပါ။ ကူညီပေးပါ။
ရွယ်ရွယ်ကို ရှင့်အိမ်ကိုပဲ”

“နေပါဦးကွာ...ငါ မင်းအတွက်ပြောတာနော်၊
ယောက်ျားမလိုချင်တာနဲ့ မိဘအိမ်က ထွက်ပြေးပြီး တခြားသူစိမ်း
အိမ် လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး၊ မိဘနဲ့သားသမီးပဲ
ပြန်ညှိနှိုင်းပြီး”

“ညှိနှိုင်းလို့မရလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွယ်ရွယ်မှာ
မိဘအရင်းတွေ မရှိတော့လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

စိတ်ဝင်စားခြင်းကြောင့် သူ့မျက်နှာက ရှေ့နှစ်ဖေလောက်
ထွက်သွားရသည်။ နှစ်ယောက်အကြား ရှေ့ခန်းနှင့်နောက်ခန်း အသံ
တိတ်နေပေမဲ့ တအိမ်ပျော်ဆင်းကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက
‘တိတ်တိတ်နေစမ်း’လို့ အမိနဲ့ပေး၍မရအောင် စကားဝါပါးပြင်
နှစ်ဖက်မှာ မြစ်တစ်စင်းစီ ဖြစ်ထွန်း၏။ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျ
တိုင်း လက်ဖမိုးနဲ့ ပွတ်ဆွဲလိုက်၊ အင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်နှင့် လုပ်နေပုံ
ကလည်း စည်းချက်ညီညီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စည်းက အားရအောင်ငို

စမ်းဆိုပြီး ပစ်ထားချင်သည်။ ခက်တာက စည်းရဲ့အသံက ထိုမျှ
အထိ မမာနိုင်သောအခါ...

“မင်းကို လက်ထပ်ပေးဖို့စဉ်တာ မိဘတွေမဟုတ်ဘူး
ပေါ့”

“ဟုတ်...အဲဒါကြောင့် ရွယ်ရွယ်အစ်ကိုကို တွေ့အောင်
ရှာပြီးမှ တချို့ဖြေရှင်းစရာလေးတွေ ရှိသေးလို့ပါ။ ရွယ်ရွယ်
ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခေါ်သွားပေးပါနော်၊ ပြီးတော့ ရှင်
ကြိုက်ရာခိုင်းပါ”

သူက မျက်နှာလွှဲကာ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ရင်း...

“မင်း...ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုယုံကြည်သွားတာလဲ”

“အရေးကြီးလို့လား အဲဒါ”

မျက်လွှာပင့်မေးတော့ မျက်ရည်လက်ကျန်တွေက
မျက်ဝန်းထဲ အရောင်လက်နေဆဲ။ စည်းက ခေါင်းညိတ်ပြမှ သူမ
က စည်းမျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ရွယ်ရွယ်ကိုကိုနဲ့ ဘူးလို့ပါ”

အခန်း (၅)

“အင်း...တော်တော်တူတာပဲ”

စည်းက အိတ်ဆောင်ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချ
တော့...

“မတူတာရှိတယ်”

“ဘာလဲ...ဆံပင်အတိုနဲ့ ငါက အရှည်လား”

“ဟင့်အင်း”

ထမင်းကြော်နဲ့ ကြက်ဥကြော်တစ်ဖုံကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ပြီး ပါးစပ်
ထဲသွင်းသည်။ ထို့နောက် ပါးစောင်တစ်ဖက်ကို ပွဲပြီး နှုတ်ခမ်းစေ့

ကာ ပါးဖောင်းတဲ့အထိ ဝါးနေတဲ့ သူမပုံစံကို စည်းက စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စောင့်နေရသေးသည်။ အပြီးသတ် ဟင်းချိုတစ်ဇွန်း
ခပ်သောက်ပြီးမှ...

“ကိုကို့မျက်နှာက အမြဲတမ်း ပြုံးချိုနေတာပဲလေ၊
ကြည့်ပါလား”

ဓာတ်ပုံဆီ လက်ညှိုးပါထိုးပြတော့ စည်းက ယောင်မှား
စွာ ထပ်ခါပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ ဓာတ်ပုံက ရင်တစ်ပိုင်း
လောက်မှ ဖြတ်ရိုက်ထားကာ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်လို ပွဲတော်
မျိုးကို နောက်ခံထား၍ ရိုက်ထားတာမျိုး။ ညအမှောင်ထဲမှာ
နောက်ခံက မီးပုံးပျံကြီးတွေနှင့်။ သူမနဲ့ သူမအစ်ကိုက ပါးချင်းကပ်
ပြီး တအားရယ်နေသည့်ပုံလေးမို့ ထိုထဲ၌ သူနဲ့သာ ရုပ်ချင်းတူ
သည်။ ဟိုတစ်ယောက်က အတော်ဖော်ရွေပျူငှာမည့်ပုံလို့ တွေးကာ

“သူနဲ့မင်းက အသက်ဘယ်လောက်ကွာလဲ”

“ကိုကိုက ခွယ်ခွယ်ထက် ငါးနှစ်ကြီးတယ်”

စည်းက မီးပေးသောဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်
လေးထဲ တယုတယ ပြန်ထည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားကျတော့ ရွယ်ရွယ်ထက် ဘယ်နှနှစ်လောက် ပိုကြီးမလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ရွယ်တူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ငါက နှစ်ဆယ့်သုံး”

“ဒါဆို နှစ်နှစ်ပဲကြီးတာ၊ ရွယ်ရွယ်က နှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က”

“တော်တယ်နော်၊ ငါ့အိမ်လိုက်နေမဲ့သူက အခုမှ ငါ့နာမည်မေးတာ”

စည်းက စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး ပြုံးမဲ့မဲ့နှင့် ပြောသည်။

“အခုမှမေးခွင့်ကြိုတာလည်း ထည့်ပြောလေ၊ ခင်ဗျားအိမ် လိုက်နေဖို့ တစ်လမ်းလုံး ငိုရရယ်ရ တောင်းပန်ရနဲ့”

စကားပြောရင်း အဆုံးသတ်ကျလျှင် မျက်စောင်းပါ အဆစ် ထိုးတတ်တာ သူမရဲ့အကျင့်ထင်သည်။ စည်းက ခုံမှာကျောမှီကပ် ရင်း ခါးဆန့်လက်ပိုက်ကာ...

“ငါ့နာမည်က စည်းလုံး”

“စည်း...လုံး”

တစ်လုံးချင်း သံယောင်လိုက်ရွတ်ပြီးမှ...

“ကိုစည်းလို့ခေါ်ရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုလုံးဆိုပြီး၊ ဟင် အဲဒါကြီးက မကောင်းပါဘူး”

တစ်ယောက်တည်း အဆိုပြု၍ တစ်ယောက်တည်း ပယ်ချ တော့ ခေါင်းရောလက်ပါခါပြီး...

“စည်းပဲခေါ်မယ်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ အသက် လည်း သိပ်ကွာတာမှမဟုတ်တာ”

“ရပါတယ်၊ ကဲ မင်းဗျူးလို့ပြီးရင် အခု ငါ့အလှည့်”

“ဟုတ်...မေးပါ”

စားပွဲပေါ်လက်တင်ပြီး ရင်သတ်နဲ့စားပွဲအစွန်း ပီကပ်ကာ ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးလိုက်ပုံက တကယ့်တလေးတစားဖြေတော့မည့် ဟန်နှင့်...

“မင်းနာမည်”

“ရည်ရွယ်ရာ”

“မင်းအစ်ကိုနာမည်”

“ခင်ဗျားအိမ်မှာ ရွယ်ရွယ်ပဲ လိုက်နေမှာလေ၊ ကိုကို

နာမည် သိဖို့လိုလို့လား”

မျက်လွှာပင့်ပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်တိုင်း အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးက ရှေ့သို့ထွက်နေတာမို့ နှုတ်ခမ်းစုနေတာမျိုးလို။ မျက်နှာက လေးထောင့်ဆန်ချပ်ပေမဲ့ ပါးလေးဖောင်းကာ နှုတ်ခမ်းတွေကို စုလုံးနေတာမို့ ချစ်စဖွယ်လေးပါ။ ဒီကြားထဲ ဆံပင်က ကုတ်ပျော့ပျော့ အိအိလေးကို ရှေ့ဆံပင်တွေသိမ်းပြီး ဦးခေါင်းထိပ်ကျကျမှာ ဖဲပြားကြီးကြီးနဲ့ ညှပ်တင်ထားတာမို့ ကလေးဆန်ဆန်ရုပ်ကလေးက အထင်းသား။ ဒါပေမဲ့ အရပ်ကျတော့ ရှည်ပြီး လည်တိုင်ရှင်းရှင်းမှာ ဝတ်သမျှက တီရှပ်ခါးတို့၊ ခူးကျစကဒ်အကားတွေနဲ့မို့ ကလေးမကျ လူကြီးမဆန်သော ထိုကောင်မလေးက စကားပြောကျတော့လည်း သွယ်ဝိုက်တာတွေမရှိဘဲ တဲ့တိုးကြီးမေးတတ်ပြန်သည်။ စည်းက သူမမြေမချင်း မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး စောင့်ကြည့်နေတဲ့သူမကြောင့်...

“နာမည်သိမှ ရှာရလွယ်မှာလေ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မင်းအစ်ကိုကို ရှာပေးဖို့ မင်းပဲအကူအညီတောင်းတာ၊ ပြီးတော့”

“ကိုကိုနဲ့ခင်ဗျားက ဒီလောက်ရုပ်ချင်းတူတာကိုပဲ နာမည်

တောင် မေးစရာမလိုဘူး၊ တွေ့တာနဲ့ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ ပြီးတာပဲ”

“ဪ...ဗလင်းကြီး လက်သွားဆွဲလို့ ဟိုက ငါ့ကိုထ ထိုးမှာပေါ့၊ နေပါဦး...နာမည်လေးပြောဖို့ ဒီလောက်ကပ်သပ်နေရအောင် မင်းအစ်ကိုကရော ပြစ်မှုတွေဘာတွေ ကင်းရှင်း”

“ဟေ့လူ”

သတိလက်လွှတ်နဲ့ စားပွဲခုံကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးဆွဲကစားတော့ တခြားဝိုင်းတွေမှ အကဲခတ်အကြည့်တွေနှင့် တန်းတိုး၏။ ဒီတော့မှ ရွယ်ရွယ်က ဒေါသကိုလျှော့ချရင်း စည်းထံမကျေမနပ်လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကိုကိုက ခင်ဗျားပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ပြောလေ နာမည်”

နှုတ်ခမ်းက မပြုံးပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲ ရယ်မြူးရိပ်တွေနဲ့ မေးသော စည်းမျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်စောင်းမထိုးမိအောင် ထိန်းရင်း...

“မျှော်လင့်ရာ”

“အင်း...နာမည်တွေက အလန်းစားတွေပဲ၊ နေရပ်က”

“ခင်ဗျား...သန်းခေါင်စာရင်းကောကနေတာလား”

“သိဖို့လိုအပ်မယ်ထင်လို့”

“ရွယ်ရွယ်ကတော့ မလိုဘူးထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျားဆိုက ဘာမှလိမ်လည်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး၊ အဲဒါကိုယ့်ရင် လိပ်စာမမေးနဲ့၊ မယုံရင် ဒီဆိုင်ကနေပဲ လမ်းခွဲမယ်၊ ရတယ်”

“အကူအညီတောင်းတဲ့သူကလည်း မာရကျောရေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ခင်ဗျားခိုင်းတာ လုပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ဂရမ်ဒီပေးထားတာတောင် မလုံလောက်ဘူးဆိုရင် ဆောရီး”

ပေါင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ ကျောရိုးအိတ်ကို ပန်းတစ်ဖက်မှာ ပြီးစလွယ်ချိတ်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

“ညစာအတွက်ရော လမ်းတစ်ဝက်ထိ ခေါ်လာတဲ့ အတွက် ကျေးဇူး၊ လျှူတယ်လို့ သဘောထားပြီး သာဓုခေါ်ရင် ခင်ဗျား ကုသိုလ်ရမှာပါ”

ရွယ်ရွယ် ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။

ပြောချင်သောစကားတွေက ရင်ဘတ်နှင့်အပြည့်။ ဒီလောက်ပြောခဲ့ရတာတောင် အားမရနိုင်ဘဲ ရင်ထဲတလိုက်လိုက် တက်လာတာက လက်ကျန်စကားများနှင့် ရောထွေးသွားသော ဝမ်းနည်းခြင်းများ။ ခြေလှမ်းတစ်ခါလှမ်းတိုင်း သိမ်ငယ်စိတ်က ရင်ဝကို ထိုးဆောင့်သည်။

“ဒီ...အိမ်...အရိပ်နဲ့ ဝေးရာကိုပြေး၊ ညည်းကိုမတွေ့ မချင်း သူတို့ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

ထိုစကားတို့ကို ပြန်ကြားယောင်တော့ မျက်ရည်တွေက အသိမပေးဘဲ ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းသည်။ ခိုလှုံရာမဲ့သော နေ့ရက်တွေ ထဲမှာ သူမက တစ်ယောက်တည်း စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ရမည့် လမ်းက ဘယ်လောက်ရှည်လျားသလဲ။ ရွယ်ရွယ်မသိ။ ခုချိန်မှာ အလိုချင်ဆုံးဆန္ဒက အတိတ်ကို နောက်တစ်ခါပြန်သွားခဲ့ရလျှင်။

“ဟေ့...ရည်ရွယ်ရာ”

ခေါ်လည်းခေါ် လက်ပါဆောင့်ဆွဲခံရ၍ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေ တိခန့်ရပ်သွားသည်။

“လာ...ကားပေါ်တက်”

“ဟင့်အင်း...ခင်ဗျားက လူကို”

“ပြောချင်တာနောက်မှပြော၊ မိုးကအော်လာပြီ၊ ရွာတော့မှာ”

ဒီတော့မှ ဝမ်းနည်းခြင်းထဲက ခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ မိုးရွာနေတိုက်က သူမတို့ဆီ အရိန်တပြင်း ပြေးဆင်းလာကြပြီ။ ရွယ်ရွယ်မှာ ရုန်းကန်ချိန်တောင်မရှိတော့ဘဲ သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးချိန်၌ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေက မြည်သံပေးပြီး ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ စည်းက ဒတ်(ရှ်)ဘုတ်ထဲမှ ပဝါအပိုင်းလေးကို လှမ်းပေးရင်း...

“သုတ်လိုက်ဦး...ရေတွေရော၊ မျက်ရည်တွေရောပေါ့”

ပြီးစစနဲ့ အပြောခံရမှ မျက်စောင်းထိုးရန် သတိရသည်။ စည်းက ဖဲပြားကိုဖြုတ်ပြီး ဆံပင်တွေကို ရှေ့နောက်ဖွဲ့သုတ်နေတဲ့ သူမထံ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း ကားစက်နှိုးကာ...

“မင်းပြောထားတယ်နော် ကြိုက်တာခိုင်းဖို့”

“ဟုတ်”

“ဘာတွေလုပ်တတ်လဲ”

“အချက်အပြုတ်”

စည်းရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီလို့ အော်ပစ်ချင်စိတ်အား မနည်းကြီး ထိန်းထားရ၏။ မျက်စိထဲ တန်းမြင်ယောင်တာက အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် ဇွဲ။ မီးဖိုချောင်ဝင်မည့် ရည်ရွယ်ရာနှင့် သူကတော့ ဂျာနယ်တွေဖတ်။ ချက်တင်ဝင်။ သီချင်းနားထောင်ခြင်း စသော ဖိစိတွေမည့်အကြောင်းအရာတွေသာ တသိကြီး မြင်ယောင်ပြီးမှ...

“အကုန်ချက်တတ်တယ်ပေါ့”

“အဟီး”

လက်ညှိုးကိုက်ပြီး သွားစေ့ရယ်ပြကာ...

“မတတ်ဘူးလို့ ပြောမလို့၊ အဲဒါ”

အခုပဲငို၊ အခုရယ်ပြန်တဲ့ သူမကိုကြည့်ရင်း စည်း မဲ့ရွဲပြီး သက်ပြင်းချသည်။ အာရုံထဲ စောစောကစိတ်ကူးတွေက ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်။ မိုးရေထဲ ကားမောင်းနေရတာတောင် အားကုန်သလို၊ မောပန်းသလို၊ စည်းက ရှေ့သို့ အာရုံစိုက်ထားရင်းက...

“ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်တတ်လဲ”

“အင်း...ဘာလုပ်တတ်လဲဆိုတော့”

မေးဖူးကို လက်ညှိုးထောက်ပြီး စဉ်းစားနေပုံက အသည်း
အသန်ဆိုတော့ စည်းက လူသူမသိအောင် သက်ပြင်းချရင်း မမေး
နဲ့တော့ စည်း။ ထားလိုက်တော့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးသည်။
ကိုယ်ဘာလုပ်တတ်လဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားနေတဲ့သူအတွက် သေချာ
တာက ဘာမှမလုပ်တတ်ခြင်းဆိုတော့လည်း။

ဒါနဲ့များ ပြောတော့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ ကြိုက်တာခိုင်း
ပါတဲ့။

အခန်း (၆)

“ဟာ...လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ စည်းရာ”

“တိုးတိုးပြောပါကွ...မင်းကလဲ၊ ကောင်မလေး အားနာ
စရာ”

ဖွဲက စိတ်ရှုပ်တိုင်း လုပ်လေ့ရှိသည့် ဆံပင်တွေကို အလှ
မပျက်အောင် ရှေ့နောက်ထိုးဖွပြီးမှ စည်းရဲ့ပခုံးပေါ်မှနေ၍ ဆိုဟာ
ပေါ်ထိုင်နေသော ကောင်မလေးထံ လှမ်းကြည့်သည်။ အောင်မာ
ပုံစံက တစက်ကလေးမှ ရှိုးတိုးရှုန်းတန်းမရှိ။ သူ့အိမ်သူယာရောက်နေ
သည့်နှယ်။ ဆိုဟာပေါ် တင်ပလ္လင်ခွေပြီး အကျအနာထိုင်ကာ ပေါင်
နှစ်ဖက်ပေါ် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ဂျာနယ်ဖတ်နေပုံက အကျ

အနု။ ဇွဲက ဟွန်ခနဲမဲ့ရင်း...

“အန်တီဖြူကလည်းကွာ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းလည်း အဆင်ပြေနေရသားနဲ့၊ ဒါကြီးက”

“မေမေက ထည့်ပေးလိုက်တော့ ငါလည်း မငြင်းသာ ဘူးလေ၊ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရအောင်လို့ပြောပြီး ထည့်လိုက်တာပဲ၊ ငါတို့ကို ချက်ကင်ဝင်ချင်တာလားမှမသိတာ”

ရပ်တည်နှင့် ဇွဲဆိုသောကောင် ယုံအောင် ဖြိုးရပေမဲ့ စည်းမှာ လိပ်ပြာတော့ မလုံချင်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် သူမလေးနဲ့ လက်ဝါးရိုက်ပြီး စကားတိုက်လာတာတောင် အိမ်ဝရောက်ရောက်ချင်း ဇွဲက တံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း...

“ငါထင်သားပဲ၊ မင်းကိုလှမ်းခေါ်ပြီး မရန်းနိုင်အောင် တစ်ခါတည်း မိန်းမပေးစားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

တဲ့...ရုတ်တရက်မို့ သူမကို အားနာတာရော။ ကိုယ်တိုင်က ရှက်သွားတာရောနဲ့။

“ဟာ...ဒီကောင်”

ဆိုပြီး မျက်နှာအရိပ်အကဲပြလည်း နားမလည်။

“ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ...မင်းကလည်း၊ တစ်နေ့ ဒါမျိုးကြုံရမှာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဒါဆို ထိုက်က ငါ့အတွက်သီးသန့်ပေါ့”

ဘာညာနှင့် ထင်ရာစွတ်ရွတ်ပြောနေတာမို့...

“မဟုတ်ဘူး ဟကောင်ရ၊ ဒါ မေမေထည့်ပေးလိုက်တာ၊ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရအောင်၊ ပြီးတော့ စာရင်းတွေဘာတွေ ကူစစ်ရအောင်၊ ငါတို့နဲ့ အမျိုးမကင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးတော့ဝေးတယ်”

လို့ ပြောလိုက်မှ ဇွဲတစ်ယောက် ရှူးရှူးရဲရဲထဖြစ်တော့တာ။

“မင်းကလည်း ထိုက်ပြန်လာတော့မှာကွ၊ ငါတို့နဲ့ သူ့ကို တစ်အိမ်တည်းတွေ့ရင် ထိုက်ကကျိပ်မှာပေါ့”

“ဟ...ငါပြောတဲ့အတိုင်း ပြောရင်ပြီးတာပဲ”

“အေး...မင်းကလွယ်လွယ်ပြောနော်၊ ငါတော့ ခေါင်းရော နားရော ကျိန်းတယ်၊ ထိုက်က ရစ်တတ်တာ မင်းသိသားနဲ့”

“ထိုက်ရစ်ရင် ငါရှင်းမယ်”

“အေး...ပြီးရော၊ မင်းတာဝန်ယူနော် စည်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး အာမခံနေချိန်မှာပဲ

“စည်း”

နောက်မှ မချောက လှမ်းခေါ်သည်။

“ပြောလေ”

“နားချင်ပြီ၊ ဘယ်အခန်းမှာ နေရမှာလဲ။”

“အင်း...ဟုတ်သားပဲ၊ အောက်ထပ်၊ အောက်ထပ် အခန်း အားတယ်၊ ငါတို့က အပေါ်မှာနေတာဆိုတော့ မင်း အောက်ထပ်မှာ ပဲ နေလိုက်ပေါ့”

“အင်း...ရပါတယ်”

ကျောပိုးအိတ်လွယ်ပြီး ထရပ်တော့ သူက အခန်းပြပေး ရန်တာဝန်ကို အလိုလိုသတိရသွားသည်။

“လာ...ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့”

ပြောပြီး ဇွဲရှေ့က ထွက်ဟန်ပြင်တော့ သူ့ပခုံးတစ်ဖက်အား ဇွဲက ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ပိတ်ကာထားရင်း...

“သေချာတယ် စည်း”

“ဘာသေချာတာလဲ”

“မင်းကို လက်တိုလက်တောင်းပြန်ခိုင်းမှာ”

ရည်ရွယ်ရာကြားအောင် တမင်အသံဖြင့်ပြီး ပြောမှန်းသိ သာသည်။ ရွယ်ရွယ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား ဖြတ်ကျော် တက်သွားရင်း...

“ဟွန်း...အခိုင်းခံရမဲ့အထဲမှာ ကိုယ်တိုင်မပါအောင် သတိထား”

တဲ့။ ကဲကဲဆတ်နှင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံတို့ တွေ့ကြတဲ့ပွဲက စကတည်းက သရေကျနေသလို စကားနည်းရန်စေရန် စည်းက သူမကျောပိုးအိတ်ကို နောက်မှတွန်းရင်း အခန်းဆီပို့ပေးကာ...

“လာ...ဒီအခန်းမှာနေ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲလျက်ပဲ၊ ဧည့်သည်လာရင် တည်းလို့ရအောင် အဆင်သင့်ပြင်ထားတဲ့အခန်း”

စည်းက အထဲမဝင်။ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း တံခါးဝမှနေ၍ ရှင်းပြသည်။ အခန်းထဲ တစ်ယောက်အိပ်မွေ့ယာတစ်ခုကို ခုတစ် တစ်လုံးနဲ့ တွဲချထားပြီး မှန်တင်ခုံ၊ ဗီရို အပြည့်အစုံ။

“ဘယ်ဘက်က ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာ”

သူညွှန်သမျှ ရွယ်ရွယ်က တံခါးဖွင့်လျှောက်ကြည့်ပြီးမှ...

“အင်း...အိုကေပါတယ်၊ ကျေးဇူးနော် စည်း၊ အခုနက ဟိုလူကို အမြင်ကတ်လို့ပြောမိတာ၊ အဲဒါလည်း ခွင့်လွှတ်”

စည်းရှေ့တည့်တည့် လာရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ရှေ့ယှက် ကာပြောပုံက အပြစ်လုပ်ထားသူက တကယ်တောင်းပန်နေတာမျိုး။

“ရပါတယ်...မင်းကိုပြောပြထားသားပဲ၊ ဒီကောင့်ပုံစံကို လမ်းမှာကတည်းက”

“မှတ်မိသားပဲ...ဟွန်း...အသန့်ကြိုက်၊ အလှအပမက်၊ ဘဝင်မြင့်၊ အတ္တကြီးလေ”

လက်တွေတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထောင်ကာ ရေရွတ် သွားပုံက အထစ်အငေါ့မရှိ။ ပြီးမှ လက်ပိုက်ကာ နံရံကို ပခုံး တစ်ဖက်နဲ့ ထောက်မှီတော့ သူရပ်နေသည့်နေရာနှင့် နီးနီးလေးလို့ ဖြစ်သွားသည်။

“နောက်ထပ်တစ်ခု ထပ်တိုးရမယ်သိလား စည်း”

“ဘာလဲ”

“အိကြာဆွဲမဲ့ရပ်လို့”

နှုတ်ခမ်းကိုထော်၊ မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောပုံက တကယ်

အားပါးတရ။ စည်းက သူမအပြောကြောင့် မျက်ခုံးတွေဘာတွေ ဖင့်သွားရတဲ့အထိ အထူးအဆန်းဖြစ်သွားရပြီး...

“ဘာလဲဟ၊ အိကြာဆွဲတယ်ဆိုတာ”

“ဟွန်း...စည်းကလည်း တုံးပါ၊ အဲဒါ ကိုကိုပြောပြ ထားတာ၊ မိန်းကလေးလှလှမြင်ရင် ငြိတိတိနဲ့လူမျိုးလို့ ပြောတာ”

“ဪ...အဲဒါလား”

စည်းက အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း စိတ်ထဲ ကောင်းချီးပေးမိတာက ဒီကောင်မလေး လူကခတ်မဆိုး ဘူး။

“စည်းရဲ့ရုပ်ကျတော့”

“အံ့မယ်...ငါ့ရုပ်ကဘာဖြစ်လဲ”

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့ မရယ်နိုင်။ ချက်ချင်း စုပုပ်ပုပ် နဲ့မေးတော့ သူမကပါးတစ်ဖက်ကိုဖောင်းပြီး လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ကာ စည်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးမှ...

“ခူးရင်းသီးရုပ်”

“ဟွန်း...မင်းကလည်း မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီနဲ့အသီးကြီး

နဲ့”

“ဟယ်...မနဲပါဘူး၊ မွေးတာပါစည်းရဲ့၊ ခူးရင်းသီးဆို တာ အပြင်ကဆူးတွေများပေမဲ့ အတွင်းကအနှစ်ကလေးက အရမ်း အရသာကောင်းတယ်လေ”

“အဲဒီတော့”

“စည်းလည်း အပြင်မှာ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ဆူးများတယ် လို့ထင်ရပေမဲ့ အတွင်းက”

“ဟေ့...အတွင်းမှာ ငါက ဘာအနှစ်မမှမရှိဘူး”

စည်းက အလန်တကြားထဲအော်တော့ သူမမှာ ခေါင်းလှန် ချကာ ရယ်တာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။ ဒါတင်အားမရဘဲ စည်းကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့...

“သူ့မှာအနှစ်မရှိတာများ ကြော်ငြာဝင်နေသေးတယ်၊ ချယ်ချယ်ပြောချင်တာက အတွင်းစိတ်ထားဖြူတယ်လို့”

ပြောပြီး ထပ်ရယ်နေတာများ မျက်နှာတွေနီပြီး ဗိုက်တွေ ဘာတွေနှိပ်ရတဲ့အထိ။ သူမရယ်သံကို ထပ်မခံစားနိုင်ဘဲ ဒီဘက် လှည့်ထွက်လာတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းဖြစ်နေတာ

သတိထားမိသည်။ နောက်တစ်ခါ ဒီကောင်မလေးရှေ့ စကားပြော ဆင်ခြင်မှလွှဲတွေးရင်း အတွေးထဲ ထပ်ရောက်လာတာက ခူးရင်းသီး။
တစ်ခါလောက်တော့ မကြိုက်ပေမဲ့ အားခံစားကြည့်ရပါ ဦးမည်။ ကိုယ်နဲ့အတွင်းချင်းက အရသာတူတယ်ဆိုတော့လေ။

အခန်း (၇)

“ဘာ”

“ဘာမနေနဲ့...မင်းပါသဘောတူထားပြီးသား”

“အေး...သဘောတူထားတာက မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်
တည်းရှိတုံးက၊ အဲဒါကြီးမပါဘူး၊ တော်...တော် စည်း မင်းအရှုပ်
ထဲ ငါ့ကိုဆွဲမထည့်နဲ့”

ခွဲက ခေါင်းတယမ်းယမ်း လက်တကာကာနဲ့ ငြင်းသည်။
တကယ်လည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့ ခွဲကထင်သည်။ ခေါ်လာတာက
လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရန်တဲ့။ ကောင်မလေးရုပ်ကိုလည်း

ရင်ရန်သံတို့ကောင်းကင်

၆၉

ကြည့်ဦး။ အစေအခိုင်းရုပ် တစ်စက်မှမပေါက်ဘဲ ကောင်းကင်ကို
မျက်နှာတက်ချိတ်ထားမည့်ရုပ်။ ဒါကိုပဲ စည်းက တသသနဲ့ အခု
လည်း အဝတ်အစားဝယ်ပေးဦးမည်ဆိုတော့ ဝယ်ပေးတာ
အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ အတူတွဲပြီး ပလာဇာအထိထွက်ရန်က
အကြောင်းရှိသည်။ မြန်မာပြည်မှာ ထိုက်မရှိတော့ပေမဲ့။

“ထိုက်မှာ မျက်စိတွေနားတွေ အများကြီးချန်ထားခဲ့တာ
နော်၊ ဒီနှစ်ယောက် ဘာလုပ်လဲဆိုတာ ထိုက် နေ့မကူးဘူး ချက်ချင်း
သိနိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

ဆိုပြီး သွားကာနီး လေဆိပ်မှာကြိမ်းသွားတာ။ အဲဒီတုန်းက
စည်းဟာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာထည့်ရင်း

“ငါ့အတွက်မပူနဲ့ ထိုက်၊ ငါကမစွဲဘူး”

လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အပြောခံရတုံးက ထိုက်အကြည့်က
ကိုယ့်ဘက်ရွေ့လာတာ အသိသာကြီး။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ အနေအထိုင်မတတ်ရင် စည်းက
ငါ့ကိုလှမ်းပြောပေါ့”

“နေပါ...ငါက အဆင်းဘီးတပ်ရတာ ဝါသနာမပါဘူး၊

သူ့အရှိန်နဲ့သူ လိမ့်ပါစေ”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ထိုက်ရ၊ ငါက ခင်တတ်တာပါ။ ဒီကောင်က ရုပ်တည်ကြီးနဲ့နေတာဆိုတော့”

“ထားပါ...ခင်တတ်တဲ့လူရော၊ ရုပ်တည်ကြီးရော လိုရင်းက ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိမှ ငါက တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ရွေးရမှာ၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ် လေ့လာနေကတည်းက ဒီလူက ပွေတယ်၊ ရုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ယုံကြည်မှုက အနည်းနဲ့အများ လျော့နည်းမှာပဲ၊ ယုံကြည်မှုလျော့ရင် အချစ်ပါလျော့မှာ၊ အဟွန်း မယုံမရှိနဲ့”

ခြိမ်းခြောက်သလို၊ စနောက်သလိုနဲ့ ပြောသွားတာ ကိုယ့်ကို ဦးတည်ပြီးတော့သာ။ ထိုက်ကိုတော့ စမြင်စတွေ့ကတည်းက ဇွဲက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပင်။ ပြီးတော့ သူနှစ်သက်သည့်အထဲမှာ ထိုက်ရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်။ ဒါတွေဟာ ဒီခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် တကယ့်ဂရိတ်။

“မေမေ့ကိုတော့ ငွေမက်တယ်ပဲပြောပြော သားရေ၊ ထိုက် အဖေက နာမည်ရ ဆောက်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်ဆို၊ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ထိုက်

ကိုပဲရွေးထား၊ ရအောင်ကြိုးစား၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စည်းတို့သားအဲဒီ နောက်ကောက်ကျမှဖြစ်မယ်၊ နို့မို့ သူတို့ချည်း အသာရသွားတာကို မေမေ သဘောမကျဘူး”

လို့ ရန်ကုန်အလည်လာရင်း ထိုက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖူးတော့ မေမေက ယတိပြတ် ထိုစကားကို ဆိုသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပြီးနှင့် သူ့ပါးပြင်ကို လက်ဖြင့်ဖွဖွ သပ်ရင်း...

“တော်သေးတာပေါ့၊ မေမေသားက ပွင့်ဖြူသားထက် ရုပ်ရည်က အများကြီးသာနေသေးတာကိုး၊ ဟိုက အသားညိုပြီး မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ နှုတ်ခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ အမွှေးအမျှင်တွေက ထူထူထဲထဲ ဆိုတော့ ကြမ်းတော့ရုပ်ပေါက်ပါတယ်ဆိုမှ မျက်နှာက ခုနစ်ခေါက် ချိုး ရှစ်ခေါက်ချိုး”

တဲ့။ မေမေက အားပါးတရ ဖေဖန်သည်။ မေမေမသိသေး လို့ပါ။ ဒင်းက အဲဒီရုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေဆီက ယုံကြည်မှုကို အရယူတာလို့ ပြောပြချင်ပေမဲ့ မေမေစိတ်ရှုပ်မှာစိုး၍ သူ မပြောဖြစ် ခဲ့။ အခုလည်း စည်းတို့ဘာအကွက်တွေ ထွင်နေမှန်းမသိဘဲ သူ့ပါး

ဆွဲခေါ်နေခြင်းကြောင့်။ စည်းကတော့ တွေ့တွေ့ဝေဝေနဲ့ သူ့ရှေ့ရပ်နေသော ဇွဲခေတ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ် အိမ်ရောက်လာတော့ ကိုယ့်တာဝန်လေ။ မနက်က ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် သူပြင်ဆင်နေတဲ့ အနားသို့ရောက်လာသော ရည်ရွယ်ရာက...

“ကော်ဖီ...ရွယ်ရွယ် ဖျော်ပေးမယ်”

ဆိုပြီး ကူလုပ်ရင်းနဲ့ သူမအဝတ်အစားကို သတိပြုမိတာ

“မင်းမှာ ဒီဝတ်စုံတစ်စုံထဲ ပါတာလား”

လို့ မေးတော့...

“ဟို...ညအိပ်ဝတ်တဲ့ဂါဝန်တော့ ပါတယ်၊ ညကလဲအိပ်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ မနော့ကတစ်နေ့လုံး ဒီဝတ်စုံနဲ့လေ၊ မနော့က မေမေတို့အိမ်မှာကတည်းက”

သူ့က မှတ်မိဟန်နှင့်ဆိုတော့ သူမက အနေခက်သလို လည်ပင်းပွတ်လိုက် ခေါင်းကုတ်လိုက်နှင့်။ ဒီအတိုင်းထား၍ မဖြုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရင်း ရှော့ပင်(နီ)ထွက်ရအောင်ဆိုတော့ ဇွဲခေတ်တို့က ဂျစ်တစ်တစ်။ စည်းက ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်

လက်ထောက်အားပြုရပ်ရင်း...

“ဒါဆိုလည်း...မင်းနေခဲ့လေ၊ မင်းစားချင်တဲ့ဟင်းရုံတွေကို ငါမသိတော့ ဒီတစ်ပတ်လုံး ငါချက်တဲ့အတိုင်း မင်းစားရမှာနော်၊ အဲဒါ မှတ်ထားဦး”

သဘောတူညီချက်ထဲမှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် အတူတူလို့ပါပြီးသား။ ဒါမှ တစ်ယောက်တည်းတာဝန်မဟုတ်တော့သလို ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်စားသုံးခွင့်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေနေတာကို အခုမှ ဇွဲခေတ်က ဂကျီကကျောင်ထလုပ်တာ သူက အမြင်ကတ်သည်။

“အဲဒီလိုတော့မရဘူးလေ စည်းရာ၊ ဟို ငါစားချင်တာ စာရင်းရေးပေး”

“ဟေ့ကောင် ငါက မင်းရဲ့ငယ်ကျွန်မဟုတ်ဘူး”

“ကျစ်...အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီကောင်မလေးကို မခေါ်နဲ့ကွာ၊ သင့်တော်တာဝယ်ပေးလိုက်”

“ဪ...သင့်တော်တာဆိုတော့ သူ့အတွင်းခံဘာညာသာရကာကိစ္စ မင်းတာဝန်ယူမလား”

“ဟ...ဒါကတော့”

“အေး...အဲဒါကြောင့်ခေါ်ရတာ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့သွားတာ ဘာမှမသင့်တော်စရာမရှိဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလို တောင်ထင်ဦးမှာ၊ ငါက အဲဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်တာ”

“စည်း...ပြီးပြီလား”

ဒီမှာ အကျေအလည်ဆွေးနွေးတုံး ဒင်းအသံက အနောက်မှ စာခနဲထွက်လာသည်။ စည်းက လှည့်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ပြီးပြီ”

လို့ဖြေကာ...

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ မင်း”

ခွဲက ရှုတည်တည်အောက်သိုးသိုးနှင့်ပင်...

“ပြီးရော...လိုက်မယ်”

တစ်ဖက်လှည့်ပြီး စည်းက သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ဒီမှာလည်း ကိုယ့်အကွက်နဲ့ကိုယ်။ အစောကြီးကတည်းက ဖေဖေက အမှာတော်ရှိသည်။ အရှုပ်တွေမလုပ်ဖို့တဲ့။ တော်ကြာ

စည်းလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ပလာစာမှာ တွေ့သည် ဘာညာဆိုလျှင် ဖြေရှင်းရခက်မည်။ အခုတော့ ခွဲကို ကာဗာယူရန် က အလွယ်လေး။ ဒီကောင်က မိန်းမကိစ္စဆို ဒေ၊ကလေးနဲ့ကိုး။ စည်းက ဦးအောင် အရင်ထွက်ရင်း မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခွဲက သူမထွက်အလာကိုစောင့်ရင်းက အိမ်သော၊ ခြံသောခတ်ရင်း ကားပေါ်လာထိုင်တော့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ပြီးတော့ သူ့အား ကပ်ပြောသေးသည်။

“ဒင်းရာထူးက လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့နော်”

စည်းက မျက်မှန်တပ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့...

“အေး...ငါကတော့ တကယ်ခိုင်းမှာ၊ သူ့ရာထူးနဲ့သူ ကိုက်ညီအောင်”

တဲ့။ ခွဲရုပ်က အပြီးနဲ့အတိုးချ ယုတ်ရန် ကြံစည်ထားတဲ့

ပုံစံ။

အခန်း (၈)

“အ...အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်”

ကိုင်းထားတဲ့ အဝတ်စုံအစကို လွှတ်ချပစ်လိုက်ရသည်။ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ကြည့်တော့ နီရဲနေသော အရေပြားပေါ် ပွန်းရာစွဲ ရာတွေအပြင် ပေါက်ပြဲသည့်နေရာက သွေးစလေးတွေတောင် ဖို့ထွက်နေတာ လက်ဖဝါးတစ်ပြင်လုံး။ နာလွန်း၍ လက်ဖဝါးတောင် ဆန့်ဆန့်မဖြန့်နိုင်တဲ့အဖြစ်။ နာကျင်မှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ဖဝါးကိုငေးကြည့်ရင်း အမြင်တွေ ဝေဝါးခြင်းဟာ မျက်ရည်ကန့်လန့်ကာကြောင့်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

“ညီမလေးက သူဌေးဇာတာကွ”

“အဲမယ်...ကိုကိုက ဗေဒင်ဆရာလား”

“ဗေဒင်ဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိနေတယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား လက်ဖဝါးလေးတွေက နီရဲပြီး ပြည့်ဖောင်းနေတာ စစ်ကြည့်လိုက်ရင် ဂွမ်းစလေးအတိုင်းပဲ၊ နုနုဖတ်ဖတ်လေး”

“ဟား...ဟား အဲဒါနဲ့ သူဌေးဇာတာဖြစ်ရောလား ကိုကိုရာ”

ကိုကိုပခုံးပေါ် ခေါင်းမိုချရင်း အကျယ်ကြီးအော်ရယ်ဖူးသည်။ ကိုကိုကတော့ ချစ်စနိုးနှင့် သူမဦးခေါင်းအား ဖိအုပ်ထားတာ သူ့ပါးတစ်ဖက်နှင့်။ ပြီးမှ ရွယ်ရွယ်လက်ဖဝါးတွေပေါ် ကိုကိုလက် ဖိဆုပ်ရင်း...

“တွေ့လား...ကိုကိုလက်က လက်ကြမ်းကြီး”

“လက်မဲကြီးပါကွ...ဒီမှာ ရွယ်ရွယ်က ဖြူဖြူလေး”

ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်အောက်မှာ အသားအရောင်တွေ ယှဉ်ပြီး ပြိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ဘဝတစ်လျှောက် ရွှေအိမ်စံသော မင်းသမီးလေးနှယ် နေခဲ့ပြီးမှ အခုတော့...

“ကြိုက်တာရွေး ရွယ်ရွယ်ရာ၊ မင်းဝတ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့၊
လိုအပ်တာအားလုံးနော်၊ တစ်ခါတည်းပါအောင်ဝယ်၊ ငါက
ဒီတစ်ရက်ပဲအားတာ”

လို့ ပြောသူက တကယ်တမ်း ဖုန်းဝင်လာတဲ့အခါ မအား
လပ်တော့တဲ့အဖြစ်။

“ဟ...အဲဒီလို ကွန်ပလီန်းတက်တိုင်း အသစ်တစ်လုံးနဲ့
လဲပေးရင် ငါ့ဆိုင် အမြန်ဆုံး ဒေါ်လီခံသွားရမှာပေါ့၊ ဂရမ်ဒီထဲမှာ
အသစ်နဲ့လဲပေးပါ့မယ်မှပေါ့တာ၊ အေး...ခဏဆွဲထားလိုက် ငါလာ
ခဲ့မယ်”

ဖုန်းပိတ်ရင်း လှမ်းကြည့်တော့ သူမထဲအရင်။

“မင်းဝယ်လို့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်...ပြီးပါပြီ”

ရွယ်ရွယ်က အဝတ်အစားတွေ တပြောကြီးနဲ့ ကောင်းတာဆီ
သွားတော့ သူက နောက်မှလိုက်ကာ ငွေရှင်းပေးသည်။ ထို့နောက်
အထုပ်အဝါတွေနှင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားသော ရွယ်ရွယ်
အား....

“ဆိုင်ကိုလိုက်ခဲ့”

ခေါ်ပြီး လှည့်အထွက်...

“မခေါ်သွားနဲ့တော့ စည်း”

နောက်နားက လှမ်းပြောသူဟာ ဇွဲ။

“ငါနဲ့သူ မီးဖိုချောင်အတွက် လိုအပ်တာတွေထပ်ပြီး
ဝယ်လိုက်မယ်၊ မင်းကစတင်မာက အရေးကြီးပါတယ်၊ စိတ်ဖြောင့်
ဖြောင့်နဲ့သွား”

ပြောပုံက ခါးညွတ်လက်ဆန့်ပြီး အရှိအသေပေးသလိုလို
နှင့်။ စည်းက အိုကေဟုပြောပြီး ထွက်သွားတာနှင့် ဇွဲ ခေါ်သွား
တာက စည်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းဆီ။ ဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေ
အတွက် ရွယ်ရွယ်က ခြင်းတောင်းဆွဲပြီး နောက်ကလိုက်ရသည်။
တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူထည့်သမျှက အင်မတန်လေးသော ဘီယာဗူး
တွေ။ ကုတ်ဗူးတွေ။ ပြီးတော့ အသီးအနှံတွေလည်း ပါသေးသည်။
စုပါမားကတ်ထဲ နှစ်ပတ်လောက်လျှောက်တာနှင့် ရွယ်ရွယ်လက်ထဲ
ခြင်းတောင်းနှစ်တောင်းက အပြည့်။ ဝယ်ထားသည့် အဝတ်အစား
အိတ်တွေက တစ်ဖက်နှင့် လူက လမ်းလျှောက်တာတောင်

တန်းတန်းမတ်မတ်မလျှောက်နိုင်။ ဟိုယိုင်ထိုးဒီယိုင်ထိုး။

“ဟေ့...မြန်မြန်လာ၊ တက္ကစီဌာနပြန်ရမှာ၊ မင်းကိုပြန်ပို့ရဦးမှာလေ၊ ဟိုကောင်က ကားယူသွားတာကို၊ ဟင်း အလုပ်ကို ရှုပ်တယ်၊ အရေးထဲ မြန်မြန်လျှောက်ပါ မချောရဲ့၊ မင်းကို အလှကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး”

လူသူရှေ့မရှောင် အော်ဟစ်နေတာ။ အထုပ်အပိုးတွေ နှင့်နေအောင်ဆွဲခိုင်းတာက တမင်ပညာပေးမှန်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်က ဒီအရပ်မှာ ခိုင်းစေရန်ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ ရောက် လာသူ။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ အထုပ်တွေနေရာချပြီး ထိုင်မယ်ကြံ ရံရှိသေး...

“ငါက ဆိုင်ပြန်သွားရမှာ၊ ပေါ်တီကိုအောက်က ပန်းအိုးတွေ မြက်ခင်းအစပ်ဆီရွှေ့ထား”

“ရှင်”

မျက်လုံးပြူးပြီး ပန်းအိုးတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ပြီတော့...

“ဘာမှပြူးပြဲပြမနေနဲ့၊ မင်းကို အန်တီဖြူက ခိုင်းဖို့လွှတ်ထားတာဆို”

“ဒါပေမဲ့ ဒီပန်းအိုးတွေလည်းကြည့်ဦး၊ အကြီးကြီးတွေ”

ရွယ်ရွယ်က တမင်အတွန်တက်တာပါ။ လိုအပ်၍ခိုင်းတာမျိုးဆို ဒီက အရိုးကြေကြေ အရည်ခန်းခန်း လုပ်ပေးမည့်သူ။ အခုတော့ သူပညာခန်းပြတာ သိသိကြီးနှင့်ဖို့ သူရွံ့လျှင် ကိုယ်က စောင်းရန် စိတ်က အလိုလိုပါမစ်ချပစ်လိုက်သည်။ ဒါကို သူကလည်း ရိပ်မိပုံပေါ်သည်။ ရွယ်ရွယ်ဘက် ခါးထောက်လှည့်ရပ်ရင်း

“မင်း...ဒီအိမ်လာနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ၊ အရိပ်ခိုဖို့ ထမင်းတစ်နပ်စားဖို့၊ ပြီးတော့ ရေသာခိုဖို့စီမံကိန်းပါ ဆွဲထားသလား”

“ဒီမှာ”

ဆတ်ခနဲ ရွယ်ရွယ်က ဖြတ်အော်တော့ သူက လက်ကာပြီးတားသည်။

“မြို့ထဲမှာ ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် နေပူကြီးထဲ ဒီထက်လေးတာတွေ အသယ်အပို့လုပ်နေရတဲ့ မိန်းမတွေ တပုံကြီးပဲ၊ အရိုးများသလေး၊ ချေးခါးသလေးနဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတဲ့ ဘဝထဲမှာ မင်းလည်းပါတယ်၊ မင်းက ငါတို့ခိုင်းဖို့အတွက် အန်တီဖြူလွှတ်

တာဆို”

ပြောသွားတဲ့စကားတွေက လစ်ဟာကွက်မရှိအောင် အကျအနု ပိတ်ဆိုပြီးသား။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ မျက်လွှာချနေရ ပေမဲ့ ပြန်ပြောချင်သည့်စကားတို့က နှုတ်ခမ်းဖျားထက်မှ လှုပ်လှုပ် ရွံ့။

“ယန်းအိုးတွေရွှေပြီးရင် အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ကြမ်း ကိုက်ထား၊ အပေါ်ထပ်တော့ မတက်နဲ့နော်၊ မင်းနဲ့ အပေါ်ထပ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကားပေါ်တက်တဲ့အချိန်ထိ အိမ်နဲ့တွေ့တသိကြီး ချသွားပြီး မှ...

“ငါ...ခြံသော့ကို အပြင်ကခတ်သွားမယ်”

တဲ့။ လူကိုများ သူခိုးကျဦးလို့။ ပြေးထွက်သွားတဲ့ကား နောက်မြီးဆီ လက်သီးရွယ်တာတောင် လက်သီးဆုပ်က မဝီဖြင့် တဲ့အထိ။ နာကျင်ခြင်းက ဒေါသကို သပ်လျှို့ရန် သတိပေးသည်။ အခုတော့ ဘာကိုင်ကိုင် မမြဲခြင်းသို့ ရောက်နေတဲ့ လက်ဖဝါးတွေ ကို 'ငေးရင်း မျက်ရည်တို့ စိမ့်အိုင်လာတာက ရင်ထဲက အနု

ကြောင့်ဟုဆိုလျှင်...

“ရည်ရွယ်ရာ”

ခေါ်သံက ကိုယ့်ရှေ့နီးနီးလေးမှာ။ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် တော့...

“ဟင်...ခင်ဗျား”

“ရောက်နေတာကြာပြီ၊ ကားရပ်သံတောင် မင်းမကြား ဘဲ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မေးခွန်းထက် ခြေထောက်တွေက လှစ်လှစ်ပါအောင် မြန်သည်။ အနားရောက်လာတာ လေဟုန်ပဲ စီးလာသလိုလို့။ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူတော့...

“အ...နာတယ်”

အော်လည်းအော် ကိုယ့်လက်တွေ ပြန်ဆွဲရင်း မမြင်အောင် ဝှက်ထားဖို့ ကြံရွယ်ပေမဲ့...

“ကြည့်စမ်း...လက်ဖဝါးတွေ ပေါက်ပြဲနေတာ ရစရာ မရှိဘူး၊ ထ...ထ...ထစမ်း၊ ဒါတွေက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ အိမ်ကိုဖုန်းခေါ်နေတာ၊ ဖုန်းခေါ်မရလို့ စိတ်ပူပြီး”

စကားက ဒီမှာတင်ရပ်သည်။ ဖုန်းပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ထားတာ သူတွေ့လိုက်တာကိုး။ ရည်ရွယ်ရာကတော့ ဘာမှသိပုံမရဘဲ

“ဖယ်ပါ...ခင်ဗျားကိုင်ထားတာနဲ့ ဒီမှာ ပိုနာနေပြီ”

“လက်ကို ရေနဲ့သေချာဆေးရမယ်၊ ပြီးမှ ဆေးထည့်ပေးမယ်”

စည်းက ဘာစင်အထိ တောက်လျှောက်ဆွဲခေါ်လာရင်း ရင်ထဲတန့်နဲ့ဖြစ်တာက ဒေါသတွေ။ ဆိုင်ကိုရောက်လာတဲ့ခွဲက ကားသော့ကို လေထဲပစ်မြှောက်လိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်လုပ်ရင်းက

“ငါ ပုံစံပေးခဲ့တယ်၊ ပါးပါးလေးပါ”

လို့ မချီမချည်မျက်နှာနဲ့ ဆိုကတည်းက စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်နေတာ။ အိမ်ကိုဖုန်းခေါ်တော့လည်း ဖုန်းထဲ မဝင်။ ဒီကြားထဲ ကပ်စတမ်မာတွေ ဖြိုကျသမျှ ရှင်းနေရတာနဲ့ စိတ်ထက် နောက်ကျစွာ လူကရောက်လာတော့ ဒီမှာ သူမလေးက ငုတ်တုတ်မျက်ရည်ကျနေရတဲ့အဖြစ်။

“စည်း”

“ဘာလဲ”

မကြည်တဲ့စိတ်ဟာ တရားခံကို သိပေမဲ့ အပြစ်ပေးလို့ မရတာကြောင့် လေသံကအစ မပျော့ပျောင်းချင်။

“ဟို...ဆေးကစပ်မှာလားဟင်”

လှည့်ကြည့်တော့ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် နှင့် မျက်နှာက သနားစဖွယ်။ စည်းက ရေဆေးပြီးသား သူမ လက်ဖဝါးတွေကို မွှေးပွတဘက်နှင့် ဖွဖွသုတ်ပေးရင်း...

“နည်းနည်းပါ”

“ဟင်...စပ်ရင်တော့ မထည့်ချင်ဘူး”

“မထည့်လို့တော့မရဘူးလေ၊ ဒီလက်မှာ ပေါက်ပြဲနေတာက ဒီတိုင်းထားလို့မှမရတာ၊ စပ်လည်းခဏပဲ”

“ဒါပေမဲ့”

ပြောရင်းက ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာကို စည်းက စိုက်ခနဲငေးမိသွားသည်။ မျက်ရည်ကျချင်တာကို မျက်တောင်နဲ့ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး ထိန်းတာကအစ မျက်ခမ်းစပ်တွေ နှာသီးဖျားလေးတွေ အပြိုင်အဆိုင် အရောင်ရင့်လာတာအဆုံး သူမြင်နေရသည်။ မြင်နေရသမျှက သနားစဖွယ်မို့ ရင်ထဲနူးညံ့လာလိုက်။

လှိုက်ခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားလိုက်နဲ့ ကိုယ့်ရင်တွင်းဖြစ်စဉ်က ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်ရမှန်းမသိအောင် ထူးထွေဆန် ပြားလျက်။

“စပ်တော့စပ်မှာပဲမဟုတ်လား၊ ဟို ဘီတာဒိုင်းတို့ ဘာတို့ တော့ မထည့်ချင်ဘူး၊ သူက တအားစပ်တာ၊ ကိုကိုနဲ့တုံးက စက်ဘီး မှောက်လို့ ခူးပြတာလေ၊ ဘီတာဒိုင်းထည့်တာ တအားစပ်လို့ အာခေါင်ခြစ်ပြီးငိုရတယ်၊ အဲဒါ အခု မထည့်ချင်ဘူး”

ခေါင်းခါရင်း ပြောရုံမက သူလက်ထဲရောက်နေသော သူမလက်ဖဝါးကိုပါ မသိမသာနဲ့ ဆွဲယူနေတာ။ သူမထဲမှ မျက်ရည် စတွေတွေတိုင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားတတ်တာကို စည်းက ခံစားတတ်နေပြီမို့...

“အဲဒါဆိုလည်း ညှစ်ဆေးတောင့်လေးတွေရှိတယ်၊ မစပ် ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စေးကပ်ကပ်နဲ့၊ မင်းနေတတ်ပါ့မလား”

“နေတတ်တယ်၊ မစပ်ရင်ပြီးရော”

ပါးမို့တွေတက်သွားအောင် ရယ်ပြီးပြောတော့ မျက်တောင် တွေပါ ပူးယက်ပိတ်ကပ်သွားတာကို စည်းက ငေးကောင်းကောင်းနဲ့ ငေးနေပြီးမှ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသည်။ အခုန်ကြမ်းလွန်းတဲ့ ရင်ခနဲ

သံကြောင့် ရင်ဘတ်ထဲရှိ အသည်းနှလုံးတွေတောင် ကပြောင်း ထပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီလားမသိ။ သူမသဘောကျ ဆေးထည့်၊ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပတ်တီးစည်းပေးတော့မှ ရည်ရွယ်ရာက နှုတ်ခမ်းအစွန်းတွေ ကော့တက်သွားအောင် ပြုံးပြရင်း...

“ကျေးဇူး...သိလား”

“ရပါတယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် ချက်ချင်း မတ်တပ်ရပ်ကာ ကျောခိုင်း သည်။ သူမမျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေကို အသေးစိတ် ဖော်ရှာရင်း ရင်ခနဲသံက ထပ်ခါ သောင်းကျန်းလာဦးမည်။ ရွယ်ရွယ် တတော့ ကျောခိုင်းထားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကျယ်ကျယ်အား ငေးရင်း

“ခင်ဗျားက ကိုကိုနဲ့ ရုပ်ချင်းတူရုံတင်မကဘူး ကြင်နာ တတ်ပုံချင်းလည်း အတူတူပဲ”

တဲ့။ ကိုယ် ကြင်နာသမျှ သူမအသိအမှတ်ပြုပုံက စည်းဟာ ခွဲခြားမမြင်တော့ ရင်ထဲနာကျင်သွားရသည်။ တူချင်လို့လုပ်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ သူမက တူတာတွေချည်း တွေ့နေတော့လည်း။

စည်းအဖြစ်က တူဆို သံရိုက်တူတောင် စိတ်နာချင်ချင်။

အခန်း (၉)

“ဟေ့...ရရဲလား”

“ဟုတ်”

ဟုတ်ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ပေမဲ့ ကြက်သားကြော်ကို မတို့ထိဘဲ စားတာက ထမင်းဖြူတွေကိုသာ။ စည်းက ယုတ်တီးဖြူဖြူစည်းထားတဲ့ လက်ဖဝါးပိုင်ရှင် သူမကိုငေးရင်း ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်းကို ချပစ်ကာ ထိုင်နဲ့ ကျောမှီထိုင်သည်။

“စားလေ...စည်းရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို အလုပ်တစ်ခုခုခိုင်းရင် ကောင်းမလားလို့”

စည်းက ဘာသဘောနှင့်ပြောတာမှန်း မသိဘဲ သူမလေး

ရင်ခုန်သံတို့ကောင်းကင်

၈၉

က ခေါင်းညိတ်တာ ဝမ်းသာအားရ။ စည်းမှာ သူမကို စိတ်မချ၍ အိမ်ပြန်လာရသည်။ အိမ်ရောက်တာနှင့် ဆေးအရင်ကုပေးရသည်။ ပြီးတော့ ဝယ်ခြမ်းလာသမျှ နေရာချပြီး အလွယ်ဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံး ရနိုင်သည့် ကြက်သားကြော်၊ ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကို ရောမွှေကြော်ကာ အောရိန်း(ချုံ)မှ ဝယ်လာသော အသင့်စားငပိကြော်ပုလင်းနှင့်ဆိုတော့ မဖွယ်ရာပေမဲ့ စုံတကာစေသွားသည့် ထမင်းဝိုင်းကိုဖြစ်လို့။ သူမကတော့ ထမင်းနှင့် ငါးပိကြော်ကို တစ်ဇွန်းခပ်စားရင်း

“ပြောထားပြီးသားပဲကို၊ စည်းဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပါမယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့”

မျက်တောင်ဖျားတွေ တစ်နေရာတည်း စိုက်ချကာ ငြိမ်ကျသွားတာကြောင့် စည်းက စားပွဲပေါ် လက်တံတောင်ဆစ်ကွေးတင်ရင်း...

“ဆက်ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုလူနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့လို့၊ သူက စိတ်ပုပ်ပြီး အကျင့်လည်းယုတ်တယ်”

ရွယ်ရွယ်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောပစ်တာပင်။

စည်းကို အားကိုးတာလည်းပါသည်။ ယုံကြည်တာလည်းရှိသည်။
ထို့ကြောင့် စည်းရုံးဆို သူမ ခံစားရတာကို မခြင်းမချန် ပြောပြရဲ
သည်။ ပုသိမ်မှာ စတော့တုံးကဆိုလျှင် ရွယ်ရွယ်စိတ်ထဲ ကိုကိုများ
လားလို့ ထင်မှတ်ရတဲ့အထိ။ ရင်ထဲမှာ ကိုကိုမရှိတော့ဘူးဆိုတာ
သိသိကြီးနဲ့တောင်။

“ဒေါ်လေးမူန့်...အဲဒီလူက ဒီက ဦးတို့အန်တီတို့ရဲ့သား
အရင်းလားဟင်”

လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးယူရတဲ့အထိ။ ဒေါ်လေးမူန့်က
သူမကို တအံ့တသြကြီးကြည့်ပြီး....

“ညည်းနယ်အေ...ဘယ့်နယ်မေးရတာတုံး၊ မမဖြူတို့
သာကြားရင် စိတ်ဆိုးလိုက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ အဲဒါ ဆရာကြီးနဲ့ မမဖြူတို့ရဲ့
ငာစဉ်းတည်းသောသားအရင်း”

“ဒေါ်လေးမူန့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကိုထိန်းခဲ့တာ
မို့လို့လား”

ဆိုပြီး ခန်းဆီးစအသာလုပ်၍ ချောင်းငေးကာ ဒေါ်လေး
မူန့်ကို အစ်အောက်ရတဲ့အထိ သူဟာ ရွယ်ရွယ်ရဲ့ကိုကိုမှ ကိုကို

အစစ်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို နားထင်နှစ်ဖက်မှ သိမ်းယူစည်းထားတာ
ကြောင့် မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေကို ရှင်းရှင်းကြီး တွေ့ရအောင် ဖော်ပြ
ထားသလို။ သေချာကြည့်လေ သေချာကိုတူလေ။ ဒေါ်လေးမူန့်က
တော့ သူမအား မျက်စောင်းကြီး တရွယ်ရွယ်နဲ့...

“ဒီကလူလေးက ကျုပ်မမွေးရုံတမယ်ပါတော်၊ မမဖြူ
အပြင်သွားတာတို့၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်တို့ဆိုရင် ကျုပ်ပဲ
ဒီကလေးကို နို့ဗူးတိုက်ပြီး ထိန်းခဲ့ရတာ၊ ကဲ ဒီထက်သေချာတာ
ဘာရှိဦးမှာလဲ”

အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြောပြီးမှ ရွယ်ရွယ်အား နေနေ
အကဲခတ်ရင်း...

“နေပါဦး...ညည်းက လူလေးအကြောင်း အဲဒီလောက်
အထိမေးရအောင် ဘာကိစ္စများရှိလို့တုံး”

အမေးခံရတော့ ရွယ်ရွယ်မှာ ဖြေစရာစကားက အသင့်
မရှိ။ ထိုအခါ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အကြောင်းမဲ့ပွတ်ရင်း...

“အဟင်း...သူနဲ့တူတဲ့သူကို တွေ့ဖူးသလားလို့”
ဆိုကာ လျှောချရသည်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်လေးမူန့်က

သူမထံ အားပြင်းသော မျက်စောင်းတစ်စင်း ခိုင်းခနဲထိုးချကာ...

“ဒါများအေး...လူတူမရှား နာမည်တူမရှားတဲ့၊ စကားပုံ တောင်ရှိသေးတာပဲ”

တဲ့။ ချယ်ချယ်ကတော့ ဒီလိုတူခြင်းက မရှားပေမဲ့ ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်ခြင်းမျိုးက ရှားပါးတာပဲမဟုတ်လား။

“ဦးလေးမောင်ကိုရှာ၊ သူက ညည်းအတွက် လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကိုကို မရှိတော့ရင်ပေါ့”

ဒါ ကိုကိုရဲ့ နောက်ဆုံးမှာကြားခြင်းလား။ တွေးရင်းပင် အတိတ်က သူမကို တစ်ဖန်ပြန်ဝမ်းနည်းစေသောအခါ...

“ချယ်ချယ်ရာ...ဟေ့ ချယ်ချယ်ရာ”

ခေါ်မကြားအော်မကြားဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ စည်းမသိတော့။ ထမင်းပန်းကန်ကြီးရှေ့ချ၊ ထမင်းစားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်လုံးထားပြီးတော့ တွေးချင်ရာတွေး ငေးချင်ရာငေးတာက တရားလွန်။ စည်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှ ထလာကာ သူမဘေးခုံ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ရည်ချယ်ရာ”

နားနားကပ်ခေါ်မှ...

“ရှင်”

ဆတ်ခနဲထူးပြီး သူ့ဘက်က အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ဖော်တော့ ရသေးသား။ ပြီးမှ စည်းနေရာရွှေ့ထိုင်တာကို သိသွားဟန်ဖြင့်...

“စည်းက”

“အင်း...မင်း ငုတ်တုတ်ကြီး အိပ်ပျော်သွားလို့ လာနှိုးတာ”

ပြောရင်းနဲ့ သူမရှေ့က ထမင်းပန်းကန်ကို စည်းက ဆွဲယူတော့...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကြက်သားခွာပေးမလို့၊ မင်းက လက်တစ်ပြင်လုံး နာနေတော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ခက်ရင်းနဲ့ ကြက်သားတုံးကို ထိုးထားရင်း ဇွန်နဲ့ အသားမျှင်တွေကို စိတ်ရှည်စွာနှှပ်ပေးသော စည်း။ ချယ်ချယ်သည် ထူထဲသော မျက်ခုံးအောက်က စိုက်ချထားတဲ့ မျက်တောင်ကော့တွေ၊

နှာတံထိပ်များနှင့် ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းတွေကို ငေးရင်း ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာသည်။ နားသယ်စပ်တစ်လျှောက် တွေ့ရသော စိမ်းမြေမွှေးညှင်းတွေကအစ ကိုကိုနဲ့တစ်ထပ်တည်း။ အခုနေ့များ သူဟာ ရွယ်ရွယ်ရဲ့ကိုကို ဖြစ်ခဲ့လျှင် ရင်ထဲတဝန်းဝန်း ငြိကျနေတာ ဘာအစိတ်အပိုင်းတွေမှန်း မသိပေမဲ့ ကိုကိုကို သူမအနားပြန်ရောက်စေချင်ခြင်းက အဓိကဆိုလျှင်...

“ရော...ရပြီ စားတော့”

စည်းက ဘမင်းရောဟင်းပါ အဆင်သင့် ဇွန်းပေါ်ခပ်ပုံ ပေးထားလျက် သူမရှိရာ ပန်းကန်ကို ထိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ မေးဆတ်ပြကာ စားလေဟု တိုက်တွန်းတာကို သူမက ကြောင်စီစီလေး ကြည့်နေရင်း ထိုမျက်ဝန်းထဲတွင် တရစ်ရစ်အိုင်ဖွဲ့တက်လာတာက မျက်ရည်တွေ။ သူ တအံ့တဩ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ခုနှစ်ခုဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို မချီတရီ ဖိကိုက်ထားလျက်က...

“စည်း”

ငိုသံပါကြီးနုခေါ်ကာ သူရင်ခွင်ထဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ကျ

ကာ ဖက်တွယ်ပစ်ခြင်း ခံရတာဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ စည်းက အငိုက်မိသွားသူလို။ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်း မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူကြီး ဖြစ်နေရာမှ သူသတိထားမိတာက သူရင်ခွင်ထဲရှိ သူမ တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါသည်အထိ ငိုကြွေးနေခြင်းပင်။

“ဟေ့...ရည်ရွယ်ရာ၊ ဟေ့...ဒီမှာ”

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော ပခုံးသားအား တို့ခေါ်ပေမဲ့ ရွယ်ရွယ်က ခေါင်းမော့မလာဘဲ ရင်ခွင်မဲ့ခဲ့သည့် နေ့ရက်တွေ အတွက် အတိုးချပြီး ငိုနေသလားမသိ။ စည်းကလည်း စေတနာဗလပွနှင့် ဒီရင်ကို ခိုလှုံရာပေးချင်ပေမဲ့ ခက်တာက ရင်ခုန်သံဟာ ထိန်းမရအောင် မြန်ဆန်နေတော့လည်း။

အခန်း (၁၀)

“ဟား...စည်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ဒီမှာဖုန်းခေါ်နေတာ ငါးမိနစ်လောက်ရှိပြီ၊ မင်းဖုန်းကိုဆက်တာလည်းမကိုင်၊ အိမ်ဖုန်းကျတော့ ရှေ့ရှေ့ရှုရှုဝင်သွားပေမဲ့ ချက်ချင်းလာမကိုင်တော့”

“မင်းဘိုးအေ...ဖုန်းပလပ် မင်းဟာမင်းဖြုတ်ပြီး ခေါ်ရသေးတယ်နော်”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စည်းက ပြောပေမဲ့ ဖုန်းထဲက ဇွဲရယ်သံက အမြင်ကတ်စရာ နားထဲတိုးဝင်လာရင်း...

“ငါသိပြီးသားပါ၊ အဟွန်း မင်းအိမ်ရောက်ရင် ပလပ်ဖြန်တပ်မယ်ဆိုတာ၊ မင်းဘာလို့ ဟင်း(န်)ဖုန်းကို မကိုင်တာလဲ”

“ဖုန်းက ကားပေါ်မှာနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မကိုင်တာ”

“အဟွန်း...ငါထင်သားပဲ၊ မင်း ဆိုင်ကနေ အိမ်ကိုတန်းပြေးကတည်းက ဘယ်လိုလဲ စည်း၊ ကောင်မလေးကို ငါပညာပေးထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“မင်း...အဲဒီလောက်အထိတော့ လုပ်ဖို့မကောင်းဘူး ဇွဲ”

ဖုန်းပခက်ပါယူရင်း ဆိုဖာလက်တန်းပေါ် ထိုင်ချကာ ပြောရသည်။ သူမက ဝမ်းနည်းတာတွေ့ရော၊ အားငယ်တာတွေ့ရော ရောထွေးပြီး စည်းမှာ ရင်ခွင်တောင် မျက်ရည်ဖို့ဖို့ ခဏငှားဆေးရတဲ့အပြင် အကြောင်းစုံ ဘာမှမသိသော ဇွဲကတော့ သူ့လုပ်ရပ်သူ ကျေနပ်စွာ တဟိဟိရယ်ကောင်းဆဲ။

“သူ့ခမျာ အားကိုးရာမဲ့နေတာကို၊ ကိုယ့်အိမ်ရောက်တော့ ထိုယ့်စဉ်းသည်ပေါ့ကွ”

“မင်းပဲ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့အတွက်ဆို”

“အေးလေ...ဒါပေမဲ့ တမင်တကာကြီး လုပ်တာကျအောင်
မေမေပြန်သိရင် ငါပါမကောင်းဘူးပေါ့”

မေမေနဲ့ လှည့်ခြောက်မှ ဇွဲထဲက အသံတိတ်သွားတာ
ဒါတောင်...

“အန်တီဖြူသိပြီး ပြန်ခေါ်သွားလည်း အေးတာပဲ၊ အိမ်
အလကားအရှုပ်ထုပ်”

လို့ ပြောပြီးမှ...

“မင်းဆီ...ထိုက် ဖုန်းခေါ်နေတယ်၊ အဲဒါ ခေါ်မရ
တဲ့ ငါ့ဆီလှမ်းဆက်ပြီး ပြောခိုင်းတာ၊ ဖုန်းကို အနားယူထား
ဟေ့ကောင်”

“ဒါများ စောစောကမပြောဘူး”

“အေး ...ဖြစ်နိုင်ရင် မပြောချင်ဘူး၊ ထိုက် သိသွား
ငါက သဘောထားသေးတဲ့ကောင် ဖြစ်သွားမှာနိုးလို့ ဒါပဲဟေ့အေး
ငါ ညအပြန်နောက်ကျမယ်၊ ခိုးကျော်တို့နဲ့ လိုက်သွားမလို့”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားမှ စည်း ဒီဘက်လှည့်လို့
တော့

“ရော”

မျက်နှာအေးအထိ ထိုးပေးလာတဲ့သူဖုန်း။ မောကြည့်တော့
မျက်ရည်တွေ မရှိတော့ပေမဲ့ တစ်မျက်နှာလုံး ပွတ်ဆွဲသုတ်ထားတဲ့
အချိန်ကြောင့် ပြောင်သလင်းခါးနေသည့်ကြားထဲ မျက်ခွံတွေက မှိအစ်
နီရဲနေသေးသည်။ စည်းက ဖုန်းကိုလှမ်းယူရင်း...

“ကားထဲကတွေ့တာလား”

“အင်းလေ...စောစောကပဲ စည်းပြောသံကြားလို့ သွား
ယူတာ”

“ငိုလို့ရော ဝသွားပြီလား”

“အဟီး”

ပန်းကံရှုရယ်ရင်းက...

“စိတ်ကလွတ်သွားတာ၊ စည်းကိုကြည့်ရင်း ကိုကိုကို
အရမ်းသုဓိရလာလို့”

“အင်း...တော်ပါပြီ၊ သတိရတဲ့အကြောင်းတွေ မပြောနဲ့
တော့၊ တော်ကြာ ထပ်ငိုနေမှဖြင့်”

“အဟင်း...မငိုတော့ပါဘူးစည်းရဲ့”

“သေချာလား”

“တကယ်”

ခေါင်းညိတ်တော့ မျက်ဝန်းတွေပါ ဖိုတ်ပြသည်။ စည်းကစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ရယ်ပြီးမှ...

“ဒါဆို အင်္ကျီသွားလဲ”

“ဟင်...ဘာလုပ်ဖို့”

“မင်းကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မရဘူးလေ၊ ထပ်မိုနေရင် တော်ကြာ ဒီအိမ်ကြီး မျက်ရည်မြစ်ထဲ မျောသွားဦးမယ်၊ မင်းကို ဆိုင်ခေါ်သွားမလို့”

“ဟယ်...တကယ်”

မေးရင်း လွင့်ခနဲ ခုန်ပေါက်ကာ...

“ဒါဆို အင်္ကျီသွားလဲမယ်နော်၊ စည်း သုံးမိနစ်ပဲစောင့်သိလား”

တဲ့။ အိပ်ခန်းထဲ အပြေးသွားတာ ကမူးရှူးထိုးနဲ့။ စည်းကမျက်စိတဆုံး လိုက်ငေးရင်း သွားတန်းတွေပေါ်အောင် ရယ်မိသည့် ခဏမှာပဲ လက်ထဲကဖုန်းက ဆူဆူညည် အသံပေး၍ မြည်လာပြီ။

“ဟဲလို”

“စည်း”

အက်ရှင်ဒင်းအသံထဲမှာ မာကျောခြင်းတွေပါ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ဟန်ပန်။

“ထိုက်”

“ကြည့်စမ်း...ငါ့ကိုမှတ်မိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နင်ဖုန်းတခြား လူတခြားနဲ့ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ စည်း”

ကြည့်...မေးပုံကိုက ဆရာကြီးအတာအပြည့်နှင့်။ ရွှေနန်းထိုက်တို့ဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို တကယ့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ တက္ကသိုလ် စတက်ခါစက ပထမနှစ်မှာ သူတို့မေဂျာရဲ့ ကွင်း(နံ)။ နာမည်ကြီးသလောက် အရှိန်အဝါကကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေနန်းထိုက်က မာနလည်းကြီးပါ၏။ ထိုကြီးသုံးကြီးမဒီအား လောလောဆယ်မှာ ချစ်ခွင့်ပန်ထားသူ ဒုနဲ့ဒေးကြားမှာ ဇွဲက ဦးစားပေးအဆင့်တဲ့လေ။

“စည်း”

“အာ...ဖြည်းဖြည်းအော်၊ ဒီမှာ နားတောင်အူသွားပြီ”

“အုမာပေါ့...နင်က ဖုန်းကိုင်ထားပြီး အသံတိတ်နေတာ ကိုး၊ နင့်သတင်းတွေ ငါကြားတယ်နော် စည်း”

“အင်း...ဒါဆို ငါက တော်တော်နာမည်ကြီးနေတာမျိုး ပေါ့၊ နိုင်ငံရပ်ခြားအထိတောင် သတင်းက ပြန့်နေတော့”

“အေး...ကောင်းသောပြန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်တာ သေချာ တယ်”

“ထားပါ၊ နင့်ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ ထိုက်”

စကားလမ်းကြောင်း လွဲ၍ မေးခြင်းမျိုး။ ထိုက်က တစ်ဖက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ရင်း...

“မပြောပြဘူး”

“ဒါလည်းကောင်းတာပဲ၊ လာကြိုရတာ သက်သာ တယ်”

“စည်း...နင်ဟာလေ”

ထိုက်ကပြောပြီး ရယ်ပြန်သည်။ ဘယ်အခါမှ စကားကို တစ်ဖက်လူနားဝင်ချီအောင် မပြောတတ်။ ဒါကို အပြစ်လုပ်ပြော လျှင် ‘ငါက ဝက်ဝံညီတွေ ရွတ်ရတာ နှုတ်မရဘူး’ ဆိုပြီး ပြောတတ်

တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းလေးက ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိပါသည်။ ဇွဲက ဆော့ ဒီလိုမဟုတ်။ တွေ့လျှင် တစ်ဖက်လူ အရည်ပျော်ကျအောင် အခြေအခွံပိုင်ပြီး ကတိပေးရသည့်လူ။

“နင်...ဘာအထွေအထူးရှိလဲ ထိုက်”

“ဟဲ့...ဒါ ဖုန်းချတော့မယ်လို့ အချက်ပေးတာလား”

“ငါ ဆိုင်ပြန်သွားရတော့မယ်၊ ဇွဲ အပြင်သွားစရာရှိတော့ ခါ ငါ့ဂျူတီပေါ့”

“အေး...အေး ဒါဆိုလည်းသွားလေ၊ ငါက အကြောင်းကိုစွဲမှမရှိဘူး၊ အဟင်း နင်တို့ကိုချက်ကင်ဝင်တာ”

“ဝင်တော့ ဘာတွေလဲ”

“ဖုန်းနဲ့ဆိုတော့ မတွေ့ဘဲကြားနေရလို့ ခက်နေတာ”

ထိုက်က အရယ်အမောတွေနဲ့ စကားဆိုပြီး နှုတ်ဆက် ချသွားသည်။ ဒီတော့မှ စည်းက ဖုန်းပိတ်ပြီး စည်ခန်းဘက် ဆွဲရပ်တော့ သူ့နောက်နားမှာ တောင့်တောင့်လေးရပ်စောင့်နေတဲ့ ညီရွယ်ရာ။ အစိမ်းပျော့တဆက်တည်း ဂါဝန်က ခူးကျနားမှာ အေးကားလေးဖြစ်အောင် ခါး၌ ခါးပတ်အဖြူရောင်ကြီး ပတ်ထား

သည်။ အစိမ်းရောင် ပင်(နီ)ဆယ်(လ်)ဟီးနှင့်။ ထုံးစံအတိုင်း နဖူး
စပ်နားက ဆံမြိတ်တွေကို ဖဲပြားအစိမ်းကြီးနှင့် အကုန်လှန်တင်ထား
သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကတော့ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား စည်း”

စည်းက မတ်မတ်ရပ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
လက်နှစ်ဖက်စလုံး ထည့်ကာ သူမကိုကြည့်ပုံက စေ့စေ့စပ်စပ်
ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြီးပြီး...

“အင်း...လှသားပဲ”

သူ ချီးမွမ်းတာကို ရှက်သွားခြင်း၊ မလုံမလဲဖြစ်သွားခြင်း
တွေ ရည်ရွယ်ရာမျက်နှာ၌ မတွေ့ရဘဲ စည်းကိုတောင် ကျေကျေနပ်
နပ်ကြီး ပြန်ပြီးပြကာ...

“အဲဒီလို ပြောတာလည်း ကိုကိုနဲ့တူတာပဲ”

တဲ့လေ။ စည်းမှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အိလည်လည်ကြီး
နဲ့။ အရာတိုင်း ဒီကိုကိုဆိုသူနှင့် လွတ်ကင်းရာမရှိတော့ပြီလား။

အခန်း (၁၁)

“အဟင်း...ရွယ်ရွယ်ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

စည်းက စတော်ဘယ်ရီမစ်(စ်)ရှိတ်ကို တစ်ငုံချင်းစုပ်
သောက်ကာ မျက်လွှာပင့်မေးသည်။ ရွယ်ရွယ်က စည်းမျက်နှာကို
သေချာအကဲခတ်ပြီးမှ...

“ပြောလေ...စိတ်ဆိုးမှာလားလို့”

“သနားသောအားဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ့မယ်”

“အမယ်”

ရွယ်ရွယ်က မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီးမှ ရုံးခန်းထဲရှိ
မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊
လက်(ပ်)တော့ထဲက ပုံကိုကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရက

“စတွေ့ကတည်းက ရွယ်ရွယ်ပြောချင်တာ သိလား၊
စည်း မကြိုက်မှာစိုးလို့”

“ဘာလဲ...ထိုက်အကြောင်း ဝေဖန်ရေးလား”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နား၌ဆွဲထားသော နားကွင်းအစိုင်း
ကြီးက ယမ်းခါသွားသည်။ ဝတ်လိုက်သမျှ တီရှပ်ခါးတိုနှင့် ခူးကျ
စကဒ်အကားတွေသာများပြီး ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်း အပေါ်ထပ်
ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထပ်ဝတ်လာသော ရွယ်ရွယ်က
သူ့လက်(ပ်)တော့၌ တင်ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကို ပြောင်းကြည့်
ရင်း...

“သူ့ရုပ်ကလည်း အိကြာရုပ်ပဲ သိလား စည်း”

“အင်း...ဟောပါဦး၊ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆရာမကြီးရဲ့”

စည်းက တစ်နေ့တာပစ္စည်းအရောင်းနှင့် ရောင်းရငွေအရင်း

ကို တိုက်ကြည့်ရင်းက သူမကို လှည့်မကြည့်အားဘဲ ပြောသည်။
ခွဲနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ စည်းက သူမကို အိမ်မှာ
တစ်ယောက်တည်းထားလေ့မရှိ။ မနက်ဆို သူ့ဆိုင်ထွက်တာနှင့်
ရွယ်ရွယ်ပါ တပါတည်းခေါ်တာမျိုး။ နှစ်ယောက်အတူ မီးဖိုချောင်
ဝင်၊ အတူချက်ကြပြုတ်ကြရင်း ခွဲရဲ့မျက်စောင်းဒဏ်ကို ခံရတာမျိုး
လည်းရှိသည်။ ခွဲကတော့ ရွယ်ရွယ် နေ့တိုင်းဆိုင်လိုက်တာကို
ကျေမနပ်နှင့်...

“နင်က ဘာကိစ္စ စည်းနားတကပ်ကပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

နှစ်ကိုယ်ကြားမေးလျှင် ရွယ်ရွယ်ကလည်း မခံ။

“ဆိုင်မှာ စာရင်းအလိမ်ခံရမှာစိုးလို့၊ စာရင်းတွေ ကူပြီး
လိုက်စစ်ပေးနေတာ”

“အောင်မာ...နင်ကပဲပြောရတယ်ရှိသေး၊ ငါတို့ဆိုင်ကို
သင်လေ့လာပြီး နင်လက်ထောက်ပြန်ချမှတ်တောင် ငါက စိုးရိမ်သေး
တာ”

“သွားစမ်းပါ နို့ဆီခွက်လောက်ရှိတဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေး
ဗျား စိတ်မကူးဘူး၊ သဘောပေါက်”

“အောင်မာ...နင် နာမယ် ရည်ရွယ်ရာ၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

လို့ အကြိမ်းမောင်းခံရလျှင်တော့ သူမမှာ စည်းအနားက မခွာရဲတော့။ ဇွဲဟာ ပဲများသလောက် သူများကို ဒုက္ခပေးရန် အကြံအစည်ကလည်း ဒင်းဦးနှောက်ထဲ တသိကြီးရှိတတ်သည်။ အရင်ကလို အလုပ်တွေ မတရားခိုင်းတာမျိုး ထပ်မလုပ်ရန် စည်းကတားမြစ်ထားဟန်တူသည်။ အဲဒါမျိုးမလုပ်တော့ပေမဲ့ သူ့အိမ်မှာရှိတဲ့နေ့ဆို ရွယ်ရွယ်တို့မနားရ။

“ရေတစ်ခွက် ခပ်ခဲ”

ရေခပ်ခိုင်းပြီး အနားရောက်မှ...

“ရေမသောက်ချင်ဘူး၊ သံပရာရည် သောက်ချင်တာ”

လို့ဆိုကာ စည်းထံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ငါက အကူအညီတောင်းတာနော်”

ဆိုကာ ရော့ချတာမျိုးလည်းရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွယ်ရွယ်စိတ်ထဲ မုန်းတာတွေ၊ နာကြည်းတာတွေ ဖြစ်ရတဲ့အထိ မခံစားမိပါ။ စည်းအနားမှာနေပြီး ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ခြံမုန်နေခြင်းက ရွယ်ရွယ်

အတွက်တော့ စိတ်ကျေနပ်စရာ။

“စည်း”

“အင်”

စည်းက မော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည်။ ရွယ်ရွယ်က တက္ကသိုလ်ပရဝတ်ကို နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေကို မေးထောက်ငေးရင်း...

“အဲဒီရွှေနန်းထိုက်က အပြင်မှာချောလားဟင်”

“အင်း...ကျောင်းတုံးက ကွင်း(နီ)”

“အခုရော”

“မသိဘူးလေ၊ သူက ဒီမှာမရှိတာကြာလှပြီ”

“ဪ”

အသံအကြာကြီး တိတ်သွားပြီးမှ...

“ဇွဲက ချစ်ရေးဆိုထားတာဆို၊ စည်းကရော သူ့ကို ခံစား

ချက်က ရိုးရိုးပဲလား”

“အဟွန်း”

စည်းက အသံထွက်ရယ်ရင်း စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်ကာ

ဝေးရာတွန်းရွှေသည်။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံထည့်ထားသော အံ့ဆွဲကို
သော့အကြီးခတ်ကာ မတ်တပ်ဆင်ရပ်ရင်း...

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး၊
ထတော့ ထမင်းသွားစားမယ်”

“ဟင့်...မေးတာလည်းမဖြေသေးဘဲနဲ့”

ရွယ်ရွယ်က စုပုပ်ပုပ်နှင့်ဆိုတော့ စည်းက ပခုံးတွန့်ရယ်
ရင်း...

“ဖြေစရာမှမလိုတာ”

“ဘာလဲ...နွဲ့ကို ဦးစားပေးလိုက်တာလား”

အတင်းကြီး မျက်နှာရှေ့ ခြေဖျားထောက်ပြီး မေးတဲ့ပုံ
ကြောင့် စည်း ရယ်ချင်သည့်နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို အတင်းကြီးဆွဲ
ကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ချစ်ရင် သိကြားမင်းတော်
ဦးစားမပေးဘူး”

“ဒါဆို စည်းက သူ့ကိုမချစ်ဘူးပေါ့”

“ထင်တာပဲ၊ သွားရအောင်လေ၊ မနေ့က ထိုင်းအစားအ

ဆိုင်က ကောင်းတယ်ဆို”

စည်းက ဦးဆောင်ပြီး အခန်းထဲကထွက်ခဲ့သည်။ ရိုးရွမ်း
ထဲမှာ ရှိနေသော နွဲ့က သူတို့ထွက်လာတာမြင်တာနှင့် ခပ်ထေ့ထေ့
ပြုံးပြရင်း...

“သွားစားကြသိလား၊ ငါ့အတွက် ယောင်မှားပြီးတောင်
နေ့လည်စာဝယ်မလာနဲ့”

လှမ်းအော်သည်။ စည်းက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး
ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ၏။ သူတို့ဆိုင်က ရှော့ပင်(နီ)မောအကြီးကြီးထဲ
ဖွင့်ထားတာမို့ အပြင်ထွက်စရာမလိုဘဲ ဒီထဲမှာတင် စားစရာဆိုင်ခန်း
အစုံအလင်ရှိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေ
သည်။ ရွယ်ရွယ်က ထုံးစံအတိုင်း စည်းရဲနောက်နားမှာ ကျန်ကျန်
နေခဲ့ကာ နေ့တိုင်းတွေ့ရသော ဆိုင်ခန်းတွေကို ဟိုဒီမော့ငေးမဆုံး။

“ဟိတ်...ငေးမနေနဲ့ လာ”

ရပ်စောင့်ပြီး စည်းက အဲဒီလိုခေါ်လျှင် အမြန်ပြေးလာ
လိုက်၊ တစ်ခါပြန်ငေးလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေသော ရွယ်ရွယ်
က ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော ဓာတ်လှေ

ကားဆီ အကြည့်အရောက် ဓာတ်လှေကားက ရုတ်ခြည်း တံခါး ပွင့်သွားပြီး အထဲမှ လူနှစ်ယောက်နှင့် အကြည့်ချင်းအဆုံ။

“ဟင်”

ရွယ်ရွယ် နားထင်နှစ်ဖက်၌ အသံတိတ် ပေါက်ကွဲခြင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး၌ လည်ပတ်နေသော သွေးတို့ က ရုတ်ခြည်းအချက်ပေးခေါင်းလောင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွား သလို။

“စည်း”

“ဟင်”

စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက် ချိုးကွေ့တော့မည့် စည်းရဲ့ လက်ကို ရွယ်ရွယ်က ဆောင့်ဆွဲကာ ဈေးဝယ်သူတွေနှင့် စည်ကား နေသော စီးတီးမတ်(ထ်)ထဲ ပြေးဝင်တာ တဟုန်ထိုး။ စည်းက သူမဆွဲခေါ်ရာ ပြေးလိုက်ရင်း...

“ဟေ့...ရည်ရွယ်ရာ ဘာလို့ပြေးတာလဲ ဟေ့”

“မပြေးလို့မရဘူး စည်း၊ သူတို့ ရွယ်ရွယ်ကိုတွေ့သွားပြီ”

“သူတို့ ဘယ်သူလဲ”

“ရွယ်ရွယ်ဦးလေးရဲ့ လူတွေ”

ပြေးရင်းလွှားရင်း ရွယ်ရွယ်က လှည့်ပြောသည်။ နောက်နား ဆီ စည်းကလှည့်ကြည့်တော့ မဝေးတော့သော အကွာအဝေးမှာ လူနှစ်ယောက်က သူတို့နောက် သည်းကြီးမည်းကြီး လိုက်ဟန်ရှိ ၏။

“ဒီတိုင်းဆက်ပြေးနေရင် မိတော့မှာပဲ ရည်ရွယ်ရာ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ သူတို့မိသွားရင်”

“ရှေ့ထောင့်ချိုးကိုကွေ့လိုက်”

သူအမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း ရည်ရွယ်ရာက ကွေ့ချတော့ ဘေးလှေကားနှင့် တံခါးဟစ်လေးဖွင့်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း။

“လှေကားက ဆင်းရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအခန်းထဲ လာ”

စည်းက သူမရှေ့မှ ကျော်တက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ သူမကိုပါ တစ်ခါတည်း ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို တွန်းအိတ် တံခါးနောက်နား၌ စီထပ်ထားသော ကတ္တူပုံးတွေက ယိုင်အိပြီး ပြိုကျလာရာ...

“အမေ”

လန်ပြီး ရွယ်ရွယ်က ယောင်အော်ကာ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချသည့်ခဏ သူမကို စည်းက ဆွဲလှည့်၍ ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ နောက်ကျောပေးကာလိုက်ရာ...

“အင့်”

စည်းထံမှ မချီမဆန့်အသံ ထွက်လာ၏။

“စည်း”

“ရှါး”

တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြပြီး နောက်ကလေးလွန်းသော ကတ်ထူပုံးကြီးတွေအား ခြေကန်ကာ ကျောနှင့်ကန်ထားရသဖြင့် သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေသော ရွယ်ရွယ်မှာလည်း မလှုပ်ရဲ။

“ဒီအောက်ဆင်းသွားတာဖြစ်မယ် ကျော်ခေါင်၊ မင်းဆင်းလိုက်စမ်း၊ ငါ ဆရာကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မယ်”

အသံက ကိုယ့်အခန်းအပြင်ဘက်နား နီးနီးလေး၊ နှစ်ယောက်သား ရပ်ထားသည့် အနေအထားကို မလှုပ်ရဲဘဲ တံခါးနားကပ်၍ နားစွင့်သည်။ အပြင်မှ တတိတီနှင့် ဖုန်းခလုတ်နှိပ်သံ

တွေ ကြားနေရပြီးနောက်...

“အာစီ...တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ ရန်ကုန်မှာ သေချာတယ် အာစီ၊ ဦးမောင်မောင်ကြီးက ပြန်မရောက်သေးဘူး အာစီ၊ ဟုတ်စိတ်ချ အာစီ၊ ဟုတ်၊ တွေတာနဲ့ ပါအောင်ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ရည်ရွယ်ရာတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး အာစီ၊ နှစ်ယောက်၊ ဟုတ် သေချာအောင်စုံစမ်းပါ့မယ် အာစီ”

တဟုတ်ဟုတ်အသံတွေနှင့်ပင် ဖုန်းပြောခြင်းအား အဆုံးသတ်လိုက်ဟန်တူသည်။ လှေကားထစ်တွေဆီ တဒိုင်းဒိုင်းပြေးဆင်းသွားသော ခြေသံကို ကြားရတာ နောက်ဆုံး။

“သွားပြီနဲ့တူတယ်နော် စည်း”

မော့မော့လေးအမေး စည်းရဲ့ထွက်သက်နွေးနွေးက နဖူးပြင်ပေါ် ရိုက်ခတ်သွားမှာ လက်ရှိအခြေအနေကို နှစ်ယောက်စလုံး သတိထားမိသွားသည်။ ရွယ်ရွယ်တစ်ကိုယ်လုံးက စည်းရင်ခွင်ထဲ နစ်မြုပ်နေပြီး သူမကလည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြန်ဖက်တွယ်ထားတာ စည်းရဲ့ကျောပြင်ကို။

“ဆောရီး”

စည်းက ဖက်ထားသောလက်တွေကို ဖြေချပေးသည်။ သူမကလည်း အလန်တကြား ရုန်းထွက်လိုက်တာမို့ စည်းကျောပြင် နှင့် ထိန်းထားသော ကတ်ထူပုံးကြီးတွေက အရှိန်နှင့် ပြုတ်ကျ လာကာ စည်းအား တွန်းပစ်သလိုရှိရာ...

“အို...စည်း”

လိမ္မော်ရောင် စိုအိသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီက မွှေးပျံ့သော နှုတ်ခမ်းနီရဲနှင့် စည်းနှုတ်ခမ်းတွေက နဖူးတွေ့ဒူးတွေ မိတ်ဆက်သွားရသည်။ ရွယ်ရွယ်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖမိုးနှင့် ကာရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲသည်။ စည်းက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကျလာသည့် ပုံးတွေအား နေရာတကျပြန်စီရင်း ဒီဘက်လှည့်လာ တော့ သူမမျက်နှာထက်က ဆေးသားတွေ အရောင်ရင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ စည်းက ကုတ်ထောက်ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြစ်သလို ထိုးသိမ်းတင်လိုက်၊ ခါးထောက်လိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရင်းက...

“ရည်ရွယ်ရာ”

ခေါ်လည်းခေါ် ရွယ်ရွယ်မျက်နှာနားထိ လိုက်ကြည့်ရင်

“ဟို...မတော်တဆ”

“သွားရအောင် စည်း”

ရွယ်ရွယ်က ပြောပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားတဲ့အထိ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ကွယ်ထားမိတဲ့ လက်ကို မချရသေး။ ဒါကိုမြင်တဲ့ စည်းက နောက်မှ အပြေးလိုက်လာရင်း သူမနားကပ်ကာ...

“မင်းလက်ကြီးကို ချတော့လေ”

“ဪ...ဟုတ်”

တဲ့။ အကာအကွယ်မဲ့သွားသော လိမ္မော်ရောင်ပြယ်နေ သည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီ စည်းအကြည့်ရောက်တော့ သွေးတွေ ရုတ်ခြည်းပူနွေးကာ ရင်ခုန်သံက လိမ္မော်ရဲနဲ့ မွှေးလာသလို။

ဘောင်ခတ်ပေးလိုက်သလို။ ထိုက်က လပ်ရေ(ချုံ)ကို ဟန်ပါပါဆွဲရင်း...

“သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတာမျိုး ငှါဝါရဲ့”

“အမယ်...ဒါဆို နင့်အားနင်ကိုးပြီး နင့်အိမ်မှာ မတည်းဘဲ ဘာလို့ နင့်သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ တည်းမှာလဲ”

“ဒါကတော့ မြန်မာပြည် လာအုပ်နီးပြောတာလေ၊ အဟွန်း သူတို့အိမ်မှာ အပျင်းကြောထူမှ စတိုင်(လ်)အသစ်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟဲ့...အကြောင်းမကြားဘာမကြားနဲ့ သူတို့အိမ်သွားတည်းတော့၊ ပြီးတော့ ငါပါအပိုပါသေးတာလေ”

ငှါဝါက သူမရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောသည်။ ထိုက်က ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်ရင်း...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟဲ့၊ သူတို့နဲ့ငါက တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်တယ်ဆိုပေမဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းထက် ပိုရင်းနှီးတယ်၊ သူတို့က

အခန်း (၁၂)

“ငါဖြင့် နင့်ကို တကယ်ထူးဆန်းလို့မဆုံးဘူး၊ သိလားထိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်မှာ အဲဒီလောက် ကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတာတောင် နင် ပညာတော်သင်ထွက်တာလေ”

ထိုက်က ပြုံးရင်း မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်အထိ ပင့်တင်တော့ မပောက်နိုင်ရောင် ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေဟာ ပန်းပေါ် တစ်ဆင့်ကျော် ကျနေပုံက ဘဲဥပုံမျက်နှာလေးအား လှသထက်လှအောင်

နယ်ကလေး၊ ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်ရင်း ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ထားတာ”

“ဟယ်...ဒါဆို ဟိုက်ဘော့(စ်)ပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

ထိုက်က ပခုံးတွန့်ပြောရင်း လေဆိပ်ကထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာတဲ့ တက္ကစီကို လိပ်စာပြောရင်း ကားပေါ်တက်၏။ တကယ်ဆို တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ရင်းနှီးရတယ်ဆိုပေမဲ့ စည်းနဲ့ဖွဲ့က သူမအပေါ် ဘာမဆို သည်းခံတတ်မှန်း သူမသဘောကျ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်မှန်း ထိုက်ကသိပြီးသား။

“သူက ဘယ်တစ်ယောက်ညာတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မျိုးတောင် သူများလို တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး နှစ်ယောက်”

“မှတ်ထား...သုံးယောက်ပူးတွဲတွေ့ပြီဆိုရင် အလယ်က မိန်းကလေးက ရွှေနန်းထိုင်ပဲ”

“စည်းလုံးနဲ့ ဇွဲခေတ်တဲ့၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစဉ်းစားနဲ့၊ အဲဒါ ရွှေနန်းထိုင်ရဲ့ အပါးတော်မြဲ”

ဒီအသံတွေဟာ သူမတို့ ကျင်လည်ခဲ့သော တက္ကသိုလ် ပရဝဏ်အတွင်း အမြဲပွက်လောရိုက်ခဲ့သောအသံ။ ပြောကြသလောက်လည်း တွဲခဲ့သည်။ တွဲသလောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြသည့်အထဲမှာ အရင်ဆုံး အရောင်ပြောင်းချင်လာသူက ဇွဲခေတ်။

“နင့်ကိုငါ စတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ”

ဖွင့်ဟပြောခဲ့တဲ့က စည်းလုံးရှေ့မှာတင်။ ထိုက်က ပေါ့ပျက်ပျက်မျက်နှာပေးနှင့်ပင်...

“ချစ်လေ...ချစ်ပါ၊ ဒါ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ ဇွဲရဲ့၊ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူသားတွေ မုန်းတီးကြပြီး စစ်တွေဖြစ်၊ လက်နက်အသစ် အဆန်းတွေ ထုတ်ပြီး သေကြေပျက်စီးနေတဲ့ အငြိုးတွေကြားမှာ နင် ငါ့ကိုချစ်တာ ငြိမ်းချမ်းရေးသဘောဆောင်တယ်”

“ငါပြောတဲ့အချစ်က အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး ထိုက်”

“အေးပါ...ငါသဘောပေါက်ပါတယ်”

ခမ်းနားဆန်းပြားတဲ့ ချစ်အဘိဓာန်ကို ဖွင့်မယ်ကြံရွယ်တဲ့ ဇွဲရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုစေ့ဝတ်သွားရသည်။ ထိုက်က အခုချိန်ထိ ငြိမ်နေလျက် ကြိုးကြာရပ်တွေ ကြယ်ပုံတွေကို ချိုးနေသော

စည်းအား ပခုံးချင်းပစ်တိုက်ရင်း...

“စည်း”

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ထူးပေမဲ့ အကြည့်က သူမထံ ရောက်

မလာတော့ ခေါ်ရသူက အသည်းတယားယား။

“ဟဲ့...စည်း”

“အင်း...ပြောလေ၊ နားထောင်နေတယ်”

“နင် ငါ့ကိုမှမကြည့်တာ”

“နင်က စကားမပြောဘဲ အမူအရာလုပ်ပြမှာမို့လား”

“ဟဲ့”

ဒေါသနဲ့ ခြေဆောင့်လည်း စည်းက မတုန်မလှုပ်။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ကပင် စိတ်လျှော့လိုက်ရပြီး...

“ဖွဲ့ပြောတာ နင်ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“သူက ငါ့ကိုပြောတာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်ရှိတာ ညီတူညီမျှပေါ့”

“နင်က နှစ်ယောက်ပြိုင်ယူလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ဖွဲ့က မကျေနပ်သလို စူပပ်ပုပ်နှင့် ဝင်ပြောသည်။ ထိုက်ကတော့ နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ပြုံးရင်း...

“ယူလို့မရပေမဲ့ ရွေးချယ်လို့ရတာပဲကို၊ နှစ်ယောက်တည်း ကတစ်ယောက်ပေါ့”

လို့ပြောရင်းနဲ့ပဲ စည်းဟာ ချစ်ခွင့်မပန်း၊ ချစ်ရေးမဆိုရဘဲ အလိုလိုကို ခွဲခွဲအတူ ပူးတွဲချန်ပီယံ ဖြစ်သွားခဲ့တာ။

“အဲ့ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တကယ်တမ်း နင် ဘယ်သူ့ကို ချန်ခဲ့မှာလဲ ထိုက်”

စင်ကာပူမှာ အတူကျောင်းတက်။ တစ်ခန်းတည်းနေသူ ငှက်က မေးခွန်းထုတ်မှ ထိုက်က အတိတ်ကျောင်းသူဘဝမှ ပြန်ရုန်းထွက်ဖြစ်တာ။

“နင့်...မေးဝံ့ကလည်း ဘယ်သူ့ကို ချန်ခဲ့မှာလဲတဲ့၊ ရွေးမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြောင်းပြန်ကြီး”

“ဪ...နင်ချန်ခဲ့တဲ့သူ ငါ့အတွက် စဉ်းစားရင် ကောင်းမလားလို့”

“အဲမယ်”

ထိုက်က မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ကြည့်တော့ ငုဝါက သူမ
မေးဖျားကို လှမ်းဆွဲခါရင်း...

“လောဘမကြီးနဲ့၊ တစ်ယောက်ဆို တော်ရောပေါ့”

“ခက်တာက နှစ်ယောက်စလုံးက လက်မလွှတ်ချင်
စရာ”

ပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မိတာ
အကျယ်ကြီး။ ကားလေးက စည်းနှင့်ခွံ ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံးနှုန်းနှင့်
ပြေးလွှားနေသလို ထိုက်ကလည်း အမြန်နှုန်းနဲ့ ရင်ခုန်ချင်ပြီ။

ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို။

အခန်း (၁၃)

“ဟာ...ဟ ပေါက်တယ် စည်းရ”

အေး...အဲဒါ မျက်လုံးကိုစင်ရင် ကန်းရောနော်၊ ဝေးဝေး

ရှောင်နေလို့ ပြောနေတာ”

“အာ...စည်းကလည်း ကူလုပ်ပေးချင်လို့၊ အမေ့”

“ကဲ...ပြောနေတဲ့ကြားထဲက စင်ပြီမဟုတ်လား၊ ပြစမ်း”

စည်းက ယောင်းမကြီး တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ရွယ်ရွယ်
လက်ကို ဆွဲကြည့်သည်။ လက်ဖျံနားမှာ ဆီပူဝင်သွားသည့်နေရာ
က ချက်ချင်းရဲတက်လာ၏။

“တွေ့လား၊ အဲဒါ အရည်ကြည်ဖုကြီး ထလာတော့ မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတယ် ဝေးဝေးနေပါလို့”

“စည်းကလဲ”

“ဘာ...စည်းကလည်းလဲ”

မီးဖိုခန်းထဲ၌ထားသော နံရံကပ်ဆေးဗီရိုနားအထိ ဆွဲခေါ်လာတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် အနားပါလာသည်။ အပူလောင်လျှင် လိမ်းသော ဂျဲ(လ်)ဆေးဗူးကြီးအားထုတ်ပြီး ဆီပူလောင်တဲ့နေရာမှာ စည်းက လိမ်းပေးတာတောင် ရွယ်ရွယ်က အနာမှာ အာရုံမရှိ။ မီးဖိုပေါ်က တရှဲရှဲအသံပေးနေသော ငါးကြော်အိုးဆီ လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရင်း

“တူးကုန်တော့မှာပဲ”

“သိတယ်၊ လျှာမရှည်နဲ့”

“လျှာရှည်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို တူးသွားရင် ခါးသွားရော၊ ခါးသွားရင် စားရတာ အရသာမရှိနဲ့၊ အဲဒီအခါ ကျရင် စည်း အပင်ပန်းခံထားရတာတွေ အလကား ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့”

တွေ့လား။ ဟောက်တိုင်း ကြောက်သွားတာမျိုးမရှိ။ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ဆင်ခြေပေးပြီး ပြန်ရှင်းပြနေတာ အရှည်တလျှား။ စည်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်လည်း ခဏပါပဲ။ ဇက်ကလေးပု လျှာကလေးထုတ်ပြီးရင် ပြောချင်တာ ထပ်ပြောတာပင်။ အခုလည်း စည်းက မျက်ထောင့်နီနှင့်ကြည့်ကာ ဆေးလိမ်းပြီးသွားသော လက်ကိုလွှတ်ပေးရင်း

“စားဖိုမျိုးလုပ်လာတာ မိဘနဲ့ခွဲနေကတည်းက၊ အနံ့ရှူကြည့်ရုံနဲ့ ဟင်းကျက်တယ်၊ မကျက်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား။ မင်းသာ အနားမလာနဲ့၊ တစ်ခါလာ တစ်ခါထိ၊ တစ်ခါဆေးပြန်ကုပေးရတာ ပင်ပန်းတယ်”

ပြောပြီး ထွက်သွားတော့ ရွယ်ရွယ်က သူ့ကျောပြင်အား မျက်စောင်းထိုးရင်း

“ထစ်ခနဲရှိ ရွယ်ရွယ်ကိုပဲ ပြောနေတာ၊ သူ့ငါးကျတော့ မပြောဘူး”

“ငါးကို ဘာပြောလို့ရမှာလဲ”

စည်းက ကျောခိုင်းထားပေမဲ့ ကြားဖြစ်အောင်ကြားသည်။

ပြောပုံက တကယ့်ပွဲစာ။ ငါးကိုပြောရမည်တဲ့။ ရွယ်ရွယ်ကတော့ အနားသွားမရစ်ရဲတော့တာ ဆီပူစင်မှာစိုးလို့ မဟုတ်လို့ဘဲ စည်းထပ်အော်မှာ ကြောက်တာကြောင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

“စည်းရဲ့ငါးက ပေါက်တာလေ”

“ဪ...အဲဒါနဲ့ပဲ မပေါက်ပါနဲ့ ငါးကလေးရယ် ပြောရမှာလား”

“အဲဒါဆို ဘာလို့ လူကိုမိဟောက်လဲ”

“မင်းက ငါ့စကားမှ နားမထောင်တာ”

“ရွယ်ရွယ်က စေတနာနဲ့လေ”

“အဲဒီလောက်စေတနာက ငါ ပိုပင်ယန်းတယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်တာနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အနိုင်လုပြောနေတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် ဇွဲမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဒီလိုအသံတွေက ဆိုင်ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေဆို စတင်ကြားလာတာ ရည်ရွယ်ရာ ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက။ အခါများစွာက တနင်္ဂနွေဆို နှစ်ယောက်သား နေ့လည်ခင်းရောက်အောင် အိပ်မည်။ အိပ်ရာထသောအခါ ထိုက်ထံ အီးမေး(လ်)ပို့ ဘာပို့နဲ့

အပြင်မှာ သွားစားတဲ့အခါရှိသည်။ အိမ်မှာချက်စားကြရင်လည်း စည်းက သူတာဝန် သူကျေသလို သူကလည်း ကိုယ့်ဝတ္တရားကိုယ်လုပ်ရန်သာမို့ တစ်အိမ်လုံးက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ အခုတော့ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာ မီးဖိုခန်းထဲတင်မဟုတ်။ နည့်ခန်းထဲလည်း ကြည့်သူမရှိပါဘဲ မျိုးကြီးရဲ့(Live show)ခွေက အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာလည်း ငြင်းသံခန့်သံနှင့် ဒီကြားထဲ ညွှန်က တိုက်နေသေးတော့။ ဇွဲက ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ကာ ခုံဆွဲထုတ်ထိုင်ရင်း

“ဆူညံနေတာပဲ၊ တစ်အိမ်တည်းကွက်ပြီး သူပုန်ဝင်နေလား ထင်ရတယ်၊ ဟဲ့...ကောင်မလေး၊ ငါ့အတွက် ဘာရိတ်ဖက်(စ်) ဘာရှိလဲ”

“ဘာမှမရှိဘူး”

“ဘာ”

ဂျဲ(လ်)အစွမ်းနဲ့ ထောင်ထားတဲ့ဆံပင်တွေ ပိုထောင်သွားတဲ့အထိ ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်သည်။ ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ပေစောင်းစောင်းရုပ်နှင့် ရည်ရွယ်ရာက

“နာရီလည်းကြည့်ဦး၊ ဒါ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားတဲ့အချိန်လား။”

“အောင်မာ ပြောပုံက သွား...ရှိတာလုပ်ပေး။”

ရွယ်ရွယ်ကလည်း ခံတန်တန်ပြန်အော်သည်။ ဒင်းများစရာကတည်းက လုံးဝကြည့်မရ။ လူကိုနှိမ်သလို။ ချိုးသလိုနှင့် ကြည့်တဲ့အကြည့်ကိုက မတူမတန်။ ဒီကြားထဲ သူ့ဌေးဂိုက်(ဒ်)ဆိုက်(ဒ်)က မမ်းသေးတာ။

“တကယ်ဆို...ဒီဆိုင်က ကိုစည်း ရှယ်ယာအများဆုံးထည့်ထားတာ ကိုစည်းအပိုင်ပေါ့၊ သူက စတိုင်(လ်)တခွဲသာနဲ့ ရွယ်ရွယ်ရဲ့၊ ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေဆို သူလာတာနဲ့ ထကြိုသူအိတ်ဆွဲရနဲ့၊ သူ့အမေ အန်တီမာလာဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုစည်းကျတော့လည်း ဘာစတိုင်(လ်)မထုတ်လို့ ခက်နေတာ၊ တစ်ခါတလေ ဝယ်သူလာရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ဝင်ရှင်းပြ၊ အတူတူရောင်နဲ့ တကယ်ညီအစ်ကိုတွေနေတာ၊ ပြီးတော့ ကိုစည်းက မပွေဘူး”

ရွယ်ရွယ်က ဝင်ပြောတော့ သူ့ဆိုင်ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ

လက်သင့်မခံခဲ့ပါ။

“အယ်...ကိုစည်းက စွဲပါတယ်”

“ဟုတ်ပ...ဟိုတစ်ယောက်လေ ထိုက်ဆိုတဲ့သူဆို ကိုစည်းမှကိုစည်း၊ ကိုစည်းဆွတ်ရင် ညွတ်ရုံမကဘူး တစ်ကိုယ်လုံး ပြိုလဲကျပေးမှာ”

“ဟုတ်တယ် ရွယ်ရွယ်ရဲ့၊ ကိုစည်းက ခပ်တည်တည်နေလို့သာ၊ ကျန်တော် တွေဖူးသမျှထဲမှာ ကိုစည်းက ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်ကိုပဲ ဦးစားအပေးဆုံး”

“ဪ...ဒါကတော့ မယှဉ်နဲ့လေ ကျော်စွာရဲ့၊ ရွယ်ရွယ်က ကိုစည်းရဲ့ညီမကိုး၊ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်းဖြစ်၊ မွေးချင်းက မရှိတော့ ညီမကျတော့ တစ်ဝမ်းကွဲပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုလိုက်ရှာမှာပေါ့”

ဆိုင်ရဲ့စာရင်းစစ် မရှိမြင့်က ဝင်ပြောသည်။ စည်းက သူမကို ဆွေမျိုးနီးစပ်ညီမအဖြစ် အသိပေးထားခဲ့တာ ခွဲခေတ်ပါအပါအဝင်။ ခွဲခေတ်ရဲ့ သတင်းကတော့ စည်းနဲ့တခြားစီပင်။ ဂုဏ်လုပ်တာ၊ ပလွားတာအပြင်...

“သူက ငွေကိုကြည့်ပြီး လူပေါင်းတာ ရွယ်ရွယ်ရဲ့၊
တွဲသမျှလည်း လှပေ ချမ်းသာပေဆိုတာမှ၊ အခု ရွှေနန်းထိုက်ကို
သူကချိတ်ထားတာ”

“တကယ်ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးလား”

လို့မေးတော့ ရွယ်ရွယ်ကိုကြည့်ပြီး ဝန်ထမ်းတစ်စုက ဝိုင်း
ရယ်ကြတာများ ရွယ်ရွယ်က မသိနားမလည်သော ကလေး
တစ်ယောက်လို။

“သူ...တကယ်ချစ်တာ၊ ရွှေနန်းထိုက်ရဲ့ အပိုင်းအပိုင်းနဲ့
ငွေအင်အားကိုနေမှာ”

“ဒါပေမဲ့...ရွှေနန်းထိုက်ကလည်း လူလည်ပါ၊ သူက
စည်းမှစည်း”

“အင်း...သုံးပွင့်ဆိုင်က စိတ်ဝင်စားစရာ”

လို့ မှတ်ချက်ပေးကြသည့်အထဲမှာ ဇွဲခေတ်က နေမက်သူ၊

“ဟ...ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟင်...ဘာလဲ”

စားပွဲခုံကို လက်ဝါးနဲ့ ဖြန်းခနဲရိုက်သံ။ ကုန်းကြိုးအော်

သံကြားမှ ရွယ်ရွယ်က အလန့်တကြား ပြန်မေးရသည်။ ဇွဲကတော့
အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ရည်ရွယ်အား မှန်တောတောနှင့်
ကြည့်ကာ...

“နင်...နားများကန်းနေလားဟင်၊ ငါ့အတွက် ကော်ဖီယူ
ခိုင်းတာ၊ သွား ကော်ဖီသွားယူ”

ရွယ်ရွယ်က အဟောက်ခံရသဖြင့် ဇက်ကလေးပုကာ ခုံမှ
ထပြီး ကော်ဖီဖျော်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်၌

“ဒီအချိန် ကော်ဖီသောက်မနေနဲ့တော့ ဇွဲ၊ ထမင်းစားချိန်
ရောက်နေပြီ ထမင်းစားကြမယ်၊ ဒီမှာ ငါ့လက်ရာ ငါးချိုချဉ်ကြော်
ရပါပြီ”

“ဟား...မွေးလှချည်လား”

ဇွဲက အခုန ဒေါသတွေလည်းမေ့၊ ကော်ဖီလည်းမေ့ကာ
ငါးကြော်နဲ့ကြောင့် ဗိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် ဆာလာရ
သည်။ တူတစ်ချောင်းကောက်ကိုင်ပြီး အကောင်မပျက် ကြော်ထား
သော ငါးအသားကိုဖဲ့ရန် လက်အရွယ်...

“ကော်ဖီရပြီ”

ငါးပန်းကန်ကို ဖျတ်ခနဲရွှေပြီး ကော်ဖီပန်းကန်ကို အစား
ထိုးတာကြောင့် ခွဲရဲ့တုက အရှိန်လွန်ပြီး ကော်ဖီခွက်ထဲ နစ်သွား
သည်။ ခွဲကတမင်လုပ်တာမှန်းသိ၍ ရွယ်ရွယ်ကို မျက်ထောင့်နီနီ
ကြည့်သည်။ ရွယ်ရွယ်က မင်သေသေရုပ်တည်လေးနှင့်။

“ကော်ဖီက မွေပြီးသား၊ တူနဲ့မွေစရာ မလိုဘူး၊ ရပြီ
သောက်လေ”

“ရည်ရွယ်ရာ”

ဒေါသနှင့်ကျိတ်ခေါ်တော့

“ရှင်”

တဲ့။ ထူးပုံကိုက မထီလေးစား။ ခွဲက ကြည့်မရတော့ဘဲ
သူမနုပုကို ပိတ်ထုရန် လက်အရွယ်...

“ဟာ...ဟေ့ ခွဲ”

စည်းက နှစ်ယောက်အကြား ဝင်ရပ်သည်။ ခွဲရဲ့မကျေ
လည်ခြင်းတွေက စည်းအပေါ် အားကောင်းစွာ စိုက်ဆင်းသွားပြီး

“အေး...မင်း အဲဒီလို ကျပ်ကျပ်လုပ် သိလား စည်း”

“မင်းကလည်းကွာ စားကုန်း သောက်ကုန်းကို၊ ကံ...

ထမင်းစားဖို့ပြင်မယ်၊ ရည်ရွယ်ရာ လာခဲ့ မီးဖိုထဲ ဟင်းခွက်တွေ
ကူသယ်”

လိမ္မာပါးနပ်စွာ စည်းက လူစုခဲ့သည်။ ခွဲကတော့ မကျေ
မနပ်နှင့် ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကောင်းဆဲမှာပင် ရုတ်တရက် ခွဲရဲ့ဖုန်း
က ထမြည်လာသည်။

“ဟဲလို”

“ခွဲ...ထိုက်ပါ၊ ခွဲ ခဏခြံဝထွက်ခဲ့ပါလား”

“ခြံတံခါးနားလား”

“အင်း...ခဏထွက်ခဲ့ပါ”

“အိုခေ...အိုခေ”

ခွဲက ဖုန်းကိုင်လျက်နဲ့ပဲ ခြံထဲဆင်းသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်နေသူက ဘာကြောင့် သူ့ခြံတံခါးနား
ခေါ်သလဲ။ စဉ်းစားမရသော ပဟေဠိတွေနှင့်။

အခန်း (၁၄)

“ထိုက်”

ခြံတံခါးဖွင့်သွားတာနှင့် တွေ့ရသူကထိုက်။ ဆံပင်အခွေ အနွယ်တွေကြားမှာ ထိုက်က ဇီးရောင်မျက်မှန်ကြီးကို ဆွဲချွတ်ရင်း သူ့ကိုပြုံးပြတာ အားပါးတရ။ ဇွဲက ခြံအပြင်ဘက် ပြေးထွက်ရင်း ထိုက်ကို ခေါင်းဖျားခြေဆုံးအထိ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခါးထောက်ကာ သဘောတကျရယ်ရင်း

“ဟား ဟား...ထိုက်၊ နင် ပိုလှလာတယ်”

ထိုက်က လပ်(စ်)ရေ(ချုံ)ကိုင်ကို တင်ပါးနှင့် နွဲ့နွဲ့လေး

မှီထားရင်း

“နင်က ဘစ်စနစ်မင်း(န်)ပုံ ပေါက်လာတယ်”

“အေးပါ၊ နင်...အကြောင်းမကြားဘဲနဲ့၊ ဖုန်းဆက်လေ ငါ လေဆိပ်မှာလာကြိုမှာပေါ့”

“ဟွန့်...နင်တို့က အားမှန်းမအားမှန်း မသိ”

ထိုက်က နွဲ့နွဲ့လေးပြောပြီး ကိုယ်ကိုပြင်ရပ်သည်။ အနက် ရောင်အင်္ကျီက လည်ဟိုက်လက်ပြတ်မှာ အသားက ပျော့ပျော့လေး ကို ခါးအောက်နားကျကျမှာ ကြိုးစည်းလေးနဲ့မို့ ထိုက်ပုံစံက ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး။ စကဒ်လိုလို ဘောင်းဘီလိုလို ပွပွကြီးကလည်း အနက် ရောင်ပေမဲ့ ဟိုက်ဟီး(လ်)အမြဲစီးတတ်သော ထိုက်ကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်လေး ရှိသည်။ ဇွဲက ထိုက်လက်ထဲမှ လပ်ရေ(ချုံ) ကိုလွှဲယူရင်း

“နင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာတာလား”

“အေးပေါ့ဟဲ့၊ ဒယ်ဒီက ခွင့်မရဘူးလေ၊ မာမိလည်း လိုက်လာလို့မရဘူး”

“နင်...အပြီးပြန်လာတာပေါ့၊ ဖုန်းထဲမှာပြောတော့ ဘွဲ့မ

ယူရသေးဘူးဆို”

“အေး...ဘွဲ့ယူမယ့်ရက် ပြန်သွားရမှာ၊ ဒီမှာ နှစ်လ လောက်ကဲမလို့”

“နှစ်လမကဘူး၊ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်နေ၊ ငါ နင်နဲ့ခွဲနေရတာ အဆင်မပြေဘူး ထိုက်ရ”

ဇွဲက မျက်စိတစ်ဖက် ဖျတ်ခဲမှိတ်ပြီးပြောတော့ ထိုက်က “ကောင်စုတ် တွေတာနဲ့ဒါပဲ၊ ငါ ဒီမှာနေမှာနော်၊ ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းပါတည်းမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ နင်သူငယ်ချင်းက”

ဇွဲက ထိုက်နောက်ပါးကိုကျော်ပြီး ရှာသည်။

“ငဝါ”

ထိုက် အသံပြုမှ ငဝါက ခြံတံခါးဆေးဘက်က ထွက်လာကာ ဇွဲကိုပြီးပြတာတောင် ရှက်ရွံ့။ ထိုအခိုက်

“ဇွဲ...အာ ဒီကောင် ထမင်းစားခါနီးမှ၊ ဇွဲ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ငါဒီမှာ၊ အလှူခံဝင်နေလို့”

ဇွဲက ခေါင်းလှည့်ပြောရင်း ထိုက်တို့ဘက် ပြန်လှည့်လာတော့ ရုပ်ကအစ မချိုမချည်နဲ့။

“ဒီနားရောက်အောင်လာမှ နင်ကိုမြင်ရင် အံ့ဩသွားအောင်”

“ဟဲ့...ငါ ပုန်းနေမယ် ဇွဲ”

ထိုက်တို့တတွေက ငယ်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားသလို။ ထိုက်က ငဝါလက်ကိုဆွဲပြီး ခြံတံခါးဆေးနား ကပ်ရပ်သည်။ ရင်ထဲမှာ အူဖြူးပြီးရယ်ချင်စိတ် အူထဲတလိပ်လိပ်တက်လာသဖြင့် မနည်းထိန်းထားရသည်။

“ဇွဲ”

“အေး...ဒီမှာ အလှူခံက”

“လှူလိုက်လေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ပူတုံးလေးစားရတာ အရသာရှိတယ်ကွ”

“အေးပါ”

ဇွဲကခေါင်းညိတ်ရင်း တံခါးနားက မခွာနိုင်တော့ စပ်စုချင်စိတ်နဲ့ စည်းက ထွက်အကြည့်...

“ဝါး”

မျက်နှာအားကပ်အော်တဲ့ အသံကြောင့် စည်းက လန့်ဖျပ်
သွားပြီးမှ

“ထိုက်”

“နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“အမလေး...ငါရောက်လာတာပဲ အထူးအဆန်း ကျနေ
တာပဲ၊ ဟဲ့ ငါ ဒီမှာတည်းမှာနော်၊ နှစ်လ”

ပန်းချင်းချိတ်ကာ ပစ်တိုက်လိုက်ရင်း ထိုက်က ငှက်လက်
ကိုဆွဲပြီး ခြံထဲ ဦးဆောင်ဝင်သည်။ ပြီးမှ နောက်သို့ ခေါင်းငဲ့ရင်း

“ဒါ...ငှက်တဲ့၊ ဟိုမှာငါနဲ့ တစ်တန်းတည်းတက်တာ၊
သူ့အိမ်က မိတ္ထီလာမှာ၊ ငှက် ဒါ ငါပြောတဲ့ စည်းနဲ့နဲ့”

“ဟုတ်...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ငှက်က နောက်လှည့်ပြီး တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။
ထိုက်ကတော့ ငှက်လက်ကိုဖြုတ်ကာ စည်းတို့နှစ်ယောက်ကြား
ဝင်ရပ်ရင်း လက်တစ်ဖက်စီ ချိတ်ထားကာ...

“ဟမ်...ပြန်ပြောလိုက်လေ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်

လို့”

စည်းနဲ့ခွဲက အမြဲတမ်း ဆရာကြီးလုပ်နေကျ ထိုက်အား
ပြုံးပြီးငဲ့ကြည့်ပြီးမှ ငှက်ကိုပြန်ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့...သူပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“အယ်...စည်း၊ ဒါ ငါ့ကိုရွံ့တာပေါ့”

“ဟား...ဟား မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောရင် အမှားပါသွား
မှာစိုးလို့”

“နင်က နဂိုကတည်းက ဆရာမကြီးဥစ္စာ၊ နင်ပြောတဲ့
အတိုင်းပဲပေါ့”

ခွဲကပါ မချီမချဉ်နဲ့ ဝင်ပြောတော့ ထိုက်က အောက်နှုတ်
ခမ်းကို အပေါ်သွားနှင့်ဖိကိုက်ရင်း...

“ကြည့်စမ်း...နင်တို့နှစ်ကောင်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို၊ အေး
တွေ့မယ်၊ ငါ့လက်စာ မမိတာကြာတော့ ကျောကော့သွားအောင်
ဗျောတင်ပေးမှ”

ထိုက်က နီးရာလူကို လှမ်းထုရန် ကြံစည်ပေမဲ့ မအောင်
မြင်။ ခွဲက ကိုယ်ကိုတိမ်းကာ ထွက်ပြေးသည်။ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်

တော့ စည်းက အနားမရှိတော့။ ပြုံးစိစိနှင့်အဝေးရောက်နေပြီ။

“အေး...ငါလာပြီ”

ဖွဲ့ထံ တရူးထိုးပြေးလိုက်တော့ ဖွဲ့ကထွက်မပြေးဘဲ

“အေး...မိတဲ့သူ ဖက်နစ်ကြေး”

တဲ့။

“ဟဲ့...ဖွဲ့နော်”

မျက်နှာလေးနီပြီး ထိုက်က

“တော်ပြီ...နှင့်ကိုမလိုက်ဘူး၊ စည်းကိုပဲ”

“အေး...ငါ့ကိုမိရင် ဖွဲ့ဆီပို့ပေးမှာ၊ ဖွဲ့ ငါ့အစား မင်းပဲ”

“မဆိုးဘူး၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်”

အတိုင်အဟောက်ညီနေတဲ့ ထိုနှစ်ယောက်ကြောင့် ထိုက်က

ခြေဆောင့်ရင်း

“တော်ပြီ...ကောင်စုတ်တွေ၊ အညစ်အပတ်ကောင်တွေ

မဆော့တော့ဘူး”

ပြောပြီး အိမ်ဘက်မျက်နှာမူရာမှာပင် ထိုက်ကိုကြည့်နေ

သော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် တန်းတိုးတော့သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်

ဆံပင်ကုတ်ပဲ ကလေးမျက်နှာနှင့်ကောင်မလေး။ အနီရဲရဲ ပန်းချီတံရံ

အင်္ကျီခါးရှည်လေးနှင့် ခူးကျကျအသားကပ်ဘောင်းဘီ အနီရောင်

ကြောင့် ဖြူနုသောအသားက ပန်းဆီရောင်သမ်းနေသည်။ တောင့်

တောင့်လေးရပ်နေသော ထိုကလေးမအား ထိုက်က ငေးကြည့်ရင်း

တစ်ခြံလုံး စကားသံတွေ ရယ်သံတွေ တိတ်ကျသွားပြီးမှ...

“သူ့ဘယ်သူလဲ”

ဒါ ထိုက်နှုတ်ဖျားမှ အေးစက်စွာ ထွက်ကျသွားသော

စကား။

အခန်း (၁၅)

“ကိုကို...ကိုကိုရေ ခဏ ခဏ နေပါဦး၊ ဒီမှာ ရွယ်ရွယ်
ကို စောင့်ဦး”

အော်ခေါ်ရင်း နောက်က ပြေးလိုက်ပေမဲ့ ခြေလှမ်းက
ထင်တိုင်းမပေါက်။ အောက်ကမြေက သဲမြေမို့ တစ်လှမ်းချပြီးတိုင်း
ပြန်နှုတ်ရန်မလွယ်။

“ကိုကို”

အာခေါင်ခြစ်၍အော်မှ ရှေ့တွင်သွားနေသော ကိုကိုက
ရပ်သွားသည်။ ဝမ်းသာအားရနှင့် အနားထိ ရွယ်ရွယ်က ပြေးသွား
ကာ လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ဒီဘက်လှည့်တော့...

“ဟင်...စည်း”

နားသယ်စပ်နားမှ ဆံပင်တွေကို တစ်ဝက်စည်း တစ်ဝက်
ချနှင့် စည်းက သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“သွားမယ်လေ”

“နေဦး...စည်းရဲ့၊ ကိုကိုကို ရွယ်ရွယ် တွေ့လိုက်တယ်၊
ဒီနားလေးမှာပဲ”

“မင်းရဲ့ကိုကိုမှ မရှိတော့တာ”

“ရှိပါတယ်၊ ဒီနားမှာပဲ အခုတင်တွေ့လိုက်တာ”

စည်းက လက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားရင်း ခေါင်းတစ်ခု
လုံး ချာလပတ်ယမ်းအောင် ကိုကိုအား လိုက်ရှာသည်။ ဒါပေမဲ့
ကြည့်ရာ မြင်လေရာမှာ အနီရောင်လွင်ပြင်ကြီးကိုသာ တစ်ဆုံးတစ်စ
တွေ့ရပြီး လူသူအရိပ်အယောင်ကင်းရှင်းလျက်။

“ညီမလေး”

နူးညံ့သောခေါ်သံ။ ရွယ်ရွယ် ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကို”

တအံ့တသြခေါ်ခြင်းပါ။ ရွယ်ရွယ် မလွှတ်တမ်းဆွဲထား

ခဲသူက အခုတော့ စည်းမဟုတ်တော့။ ကိုကိုပြန်ဖြစ်သွားပြီ။

“ကိုကို...စည်း ပျောက်သွားပြန်ပြီ”

ကိုကိုက ငိုခဲ့ရုံနှင့်ပြောနေသော ရွယ်ရွယ်အား ခပ်နစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်နေရာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ ကိုကိုညွှန်ပြရာ မျက်နှာလေးလည်အောင် လိုက်ကြည့်မိတော့...

“စည်း”

တစ်ယောက်တည်းကြားရုံသာ ရေရွတ်မိသည်။ စည်းမဲ့ မမထိုက်ရယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး အပြုံးတွေ ဖလှယ်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွယ်ရွယ်တွဲထားသော လက်တစ်ဖက်က ပြည်ထွက်သွားပြီး

“ကိုကို...သွားမယ် ညီမလေး”

“မဟုတ်ဘူး...ကိုကို နေပါဦး”

လက်ဆန့်ပြီး လိုက်ခေါ်ပေမဲ့ ကိုကိုက သူမနဲ့ဝေးရာသို့ ထိုအခိုက်မှာပင် စည်းက သူမအနား ရောက်လာသည်။ စည်းက လှည့်ကြည့်တော့ စည်းရဲ့ဘယ်ရင်အုံမှာ ခါးသေးသေးလေးစိုက် လျက်။

“စည်း...ဒီမှာ”

ခါးကို အထိတ်တလန့်နှင့် ညွှန်ပြတော့မည့်ဆဲဆဲ။ ခါး ဘေးနားက သွေးစက်ကလေးက တစ်စထက်တစ်စ စိမ့်ထွက်ကျယ် ပြန့်လာပြီးနောက် သွေးကွက်ကြီးက အကြီးမားဆုံး ဖြစ်သွားသော အခါ...

“အား...စည်း”

စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်း ဝန်းခနဲထထိုင်သည်။ ရင်အနံ့သည် တစ်စုံတစ်ခု၏ ဖိအားမှ လွတ်ထွက်သွားသလို။ အသက်ကို ခဲယဉ်း စွာ လောဘကြီးစွာ ရှုရှိုက်ရင်းက ဒါ အိပ်မက်ပါလားဟု ထပ်ကာ ထပ်ကာ အသိပေးရတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်။ ခုတင်ပေါ်က ခြေချပြီး ဘေးစားပွဲရှိ ရေတကောင်းဆီ လက်လှမ်းပြီးမှ ညက ရေမပြည့်မီတာ သတိရ၏။ ဟုတ်သားပဲ။ ညက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နှင့် စည်းတို့ စကားတွေ ထိုင်ပြောနေကြ၍ သူမ အိပ်ခန်းထဲ စောင့်တာ သတိရ သည်။ ရွယ်ရွယ်က ခုတင်ပေါ်ကထပြီး မိမိရဲ့ဆီလျှောက်သွားသည်။ ဒီမိမိထဲ၌ သူမရောက်လာကတည်းက စည်း ဝယ်ပေးထားသော အဝတ်အစားများစွာရှိသည်။ ရွယ်ရွယ်က မိမိဖွင့်ကြည့်ရင်း မမထိုက်

ပြောသောစကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်၏။

“စည်းရယ်...လက်တိုလက်တောင်း နိုင်းဖို့ပြောသေး၊

အဟွန်း ဆင်ထားတော့ မင်းသမီးရှုံးလောက်ပါလား”

“ငါ့ရဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်”

“နီးစပ်စပ် မစပ်စပ်လေ၊ လူတွေအမြင်မှာ တစ်မျိုး ထင်အောင်၊ အေးပေါ့ နင်တို့ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ ဒါမျိုး ဘယ်တွေးတတ်ပါ့မလဲ၊ ငါရောက်လာပြီပဲ၊ ဒီနှစ်လအတွင်း ပုံစံတွေကို ငါချိန်းမယ်၊ ဇွဲ နင်လည်းပါတယ်နော်၊ ဘီယာသောက် တာလျှော့၊ ကလပ်တက်တာလျှော့”

ဇွဲမျက်နှာက အပြောခံရတုံး ရှုံ့မဲ့သွားပြီးမှ...

“ငါ့ချည်းပဲမပြောနဲ့၊ စည်းကိုပြော”

“စည်းကလျော့တော့ လျော့ရမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မျက်နှာကြော”

တဲ့လေ။ ပြောပြီးရယ်ကြတဲ့အထဲမှာ စည်းမျက်နှာက အချိန်ဆုံးလို့ ရွယ်ရွယ်ထင်ပါသည်။ အခြံအတွန်ချိုးထားသည့်

မျက်ခုံးတန်းတွေဟာ မမထိုက်နဲ့ကျတော့ ပြေပြစ်စွာ။ ရွယ်ရွယ် ကို ဦးစားပေးဆက်ဆံပေမဲ့ မမထိုက်ကိုကျတော့ အလေးထား ဆက်ဆံတာမျိုးလည်း တွေ့ရသည်။

“ငါ့စိတ်က အရင်အတိုင်းပဲနော်၊ ငါ့သဘော ငါ့အမိန့် တည်မှ”

လို့ မမထိုက်ကပြောတော့ စည်းက...

“နှစ်လပဲနေမှာ မဟုတ်လား၊ သည်းခံရမှာပေါ့”

ပြောတဲ့အထဲမှာ ချစ်စနိုးရိပ်တွေပါလေမလား။ ရွယ်ရွယ် က ခေါင်းကိုခါပစ်ရင်း အတွေးထဲက ငိုချင်စရာ ညနေခင်းကို မောင်းထုတ်သည်။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အကြောင်းကြောင့် ဒီအိမ်ရောက်နေခြင်းဟာ အသည်းကွဲဖို့ မဟုတ်တာ။ ရွယ်ရွယ်က မိမိဆီအကြည့်ရွှေ့တော့ အောက်အဆင့်ထောင့်၌ကပ်ထားသော သူမကျောပိုးအိတ်ကလေး။ လှမ်းယူပြီး ဖစ်ကိုဖွင့်တော့ သူမ ဝတ်စုံအဟောင်းတွေရဲ့အောက်မှာ SONY တံဆိပ် မီဒီယိုကင်မရာ အသေးစားလေး။ ဒါလေးက ရွယ်ရွယ်ဘဝ။ ရွယ်ရွယ် နှလုံး သည်းပွတ်။ ပြီးတော့ ရွယ်ရွယ်အနာဂတ်တွေ ဒီထဲမှာ ရှိနေလျှင်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ရုတ်ချည်းထွက်ပေါ်လာသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ရွယ်ရွယ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ လန့်သွားတာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ ထူးတော့ထူးဆန်းတာပဲ။ နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းကြီးမှာ ရွယ်ရွယ်အခန်းတံခါး ခေါက်တဲ့သူက ရှိမှမရှိခဲ့တာ။

“ဒေါက်...ဒေါက် ဒေါက်”

ဒုတိယအကြိမ် ခေါက်သံက ပထမအကြိမ်ထက် ပိုပြင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်မရာကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်၍ ဗီရိုပိတ်ရင်း

“လာပြီ...လာပြီ”

အသံပြုရင်း တံခါးကိုပြေးအဖွင့်။ သူမအခန်းဝမှာ အားကစားဝတ်စုံအဖြူရောင်နှင့် မမထိုက်။ ဆံပင်အလိပ်တွေအား ခပ်မြင့်မြင့် စုစည်းထားပြီး လည်ကုပ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် သိုင်းဆွဲထားသည်။

“မမထိုက်”

ထိုက်က ခေါင်းလည်းမညိတ်။ မရယ်မပြုံး မျက်နှာနဲ့ ရွယ်ရွယ်အား ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

“ရှင်”

ဒီအချိန်မှာရီမကြည့်မှူးသဖြင့် ရွယ်ရွယ် ကြောင်အအဖြစ်သွားသည်။ နာရီကြည့်ရအောင်လည်း နီးလေ့နီးထမှ မရှိတာ။ ဒီမနက်တောင် အိမ်မက်ဆိုးကြောင့် လန့်နိုးရတာမျိုး။ ထိုက်ကတော့ အဲဒီ အုတ်အူကြောင်ရုပ်အား သဘောမကျသလို ကျစ်နေလုပ်ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်ရင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။ ပြီးမှ ခါးထောက်၍ အခုထိ ညအိပ်ဂါဝန် မလဲရသေးသော ရွယ်ရွယ်ထံ အကြည့်က အစုန်အဆန်ကြည့်ပြီးမှ...

“အခု...ခြောက်နာရီရှိပြီ၊ ခါတိုင်း မင်းဘယ်အချိန်အိပ်ရာကထလဲ”

“ဟို...စည်း ဆိုင်သွားခါနီး”

“စည်းလို့မခေါ်နဲ့”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ထအော်တဲ့ လေသံထန်ထန်ကြောင့် ရွယ်ရွယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည်။

“မင်းနဲ့ရွယ်တူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အသက်ချင်းလည်း မတူသလို အဆင့်ချင်းလည်း မတူဘူး၊ ဒီတော့ ရှေ့ကနေ “ဦး”

တပ်ခေါ် ကြားလား”

“ဟုတ်...မမထိုက်”

“နောက်ပြီး...မနက်ဆို ငါးနာရီခွဲ အိပ်ရာကထရမယ်၊ နားလည်တယ်နော်၊ ခြံထဲက ပန်းပင်တွေ ရေဖြန်း၊ စည်းနဲ့ခွဲရဲ ကား ရေဆေး၊ ပြီးရင် ခြံနောက်ဖက်မှာ ဗာဒံပင်ကြီးက ကြွေကျ နေတဲ့ ရွက်ခြောက်တွေ စုလှည်းပြီး မီးရှို့ပေး ကြားလား”

“ဟုတ်”

“အဲဒါ...နေ့တိုင်းလုပ်ရမှာနော်”

“ဟုတ်”

ရွယ်ရွယ်က ခေါင်းလေးငုံပြီး မမထိုက်ရှေ့က ဖြတ်ဖို့ အသင့်ပြင်တော့...

“ဟဲ့...နေဦး”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ဆွဲခံရ၍ လူက ယိုင်သွားကာ ပန်းတစ်ဖက်က တံခါးဘောင်နှင့် တိုက်မိသွားသည်။

“အ”

“မယ်နုလုပ်မနေနဲ့၊ ဒီဂါဝန်တကားကားနဲ့ နင်ခြံထဲဆင်း လို့ သင့်တော်မလား တွေးဦး၊ ဟွန်း စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ စည်းတို

များ ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့သူက နန်းမတော်မယ်နု ဖြစ်နေပြီ”

သူဟာသူပြော။ သူဟာသူ စိတ်တိုင်းမကျပဲ ထွက်သွား တာ ရွယ်ရွယ်အနားမှ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်။ အိမ်နဲ့ပိုင်း တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ရအောင်သိမ်းဆည်းသည်။

“ဒါ...ငါတို့ကျောင်းကတည်းက ဆရာမကြီးဘွဲ့ခံ ယူထားတဲ့ ရွှေနန်းထိုက်တဲ့၊ မင်းမြင့်ဖူးသားပဲ၊ လက်(ပ်)တော့(စ်) ထဲကပုံ ပိုင်ရှင်လေ၊ သူက အရာရာခေါင်းဆောင်ရမှ စိတ်တိုင်း ကျမှာတဲ့လေ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဝင်စားတာ”

မိတ်ဆက်ပေးတုံးက စည်းဟာ အပြုံးတွေနဲ့ ရွန်းရွန်းဝေ။ စည်းကိုယ်တိုင်က စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားတဲ့သူကို ရွယ်ရွယ် မဆန့်ကျင်ရပါ။

ဒါနဲ့များ စည်းရယ် ရွယ်ရွယ်မေးတုံးကတော့ မချစ် ဘူးလို့ထင်တာပဲတဲ့။ စည်း နှလုံးသားက မရေရာတဲ့အဖြေကို ရွယ်ရွယ်က ယုံခဲ့မိတာကိုး။

အခန်း (၁၆)

“ဟဲ့...လုပ်ကြပါဟဲ့၊ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ ငှက် နင်ပြီး ပြီးလား”

“အေး...ပြီးပြီဟေ့”

“နင့်အိမ်ပေးဖို့ လက်ဆောင်ထုပ်ရော”

“ငါယူပြီးပါပြီ ထိုက်ရဲ့၊ နင်သာ ငါ့ကိုပို့ပြီး အပြန် နင့်အမျိုးတွေဆီ လှည့်ဝင်ဦးမှာဆို၊ အဲဒါ သူတို့မှာတဲ့ ပစ္စည်းထုပ် က”

“ပါပြီ၊ ငါ ဇွဲကားပေါ်တင်ခိုင်းထားတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဇွဲ”

“အေး...ငါတင်ထားပြီးပြီ၊ နင် ဟိုအိမ်က အကျိုးဆောင် မိန်းမဆီ ဝင်ဦးမှာလား”

“အေးကို ထိုက်က ခေါင်းညိတ်ရင်း”

“ဝင်ရမှာပေါ့...ရှေ့လဆို ငါတို့အိမ်နဲ့ နိုင်ငံခြားသား တွေချုပ်ထားတာ နှစ်စေ့ပြီဟဲ့၊ မာဇီက အဲဒီကိစ္စကို သေချာမှာ လိုက်တာ၊ အဲဒါဝင်ရမယ် သိလား၊ ဪ ငှက်ရေ နင့်အမေ ရောအဖေအတွက်ပါ ငါဝယ်လာတဲ့အားဆေး ပေးလိုက်ဦးနော်”

“ငါ မေ့ပြီး မယူထားပါဘူး၊ တကတည်း နင်ဟာ လေ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့လို့၊ တခြားလူသာဆို မနာလိုစရာ သိပ် ကောင်းမှာ၊ သူများ အဖေအမေကို နယ်ကျော်ပြီး မျက်နှာလုပ်သေး တာ”

“အမယ်လေး မျက်နှာလုပ်စရာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျန်သေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဇွဲက ငှက်ရဲ့ လပ်ရေ(ချ်)ကြီးကို ကူဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ထုတ်လာရင်းက မေးသည်။ ထိုက်က စကင်(နံ)နီ ဂျင်းမီးခိုး

ရောင်နှင့် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းနှင့် ကိုယ်ကျပ်စွပ်ကျယ် အင်္ကျီပေါ် အနက်ရောင် ဂျက်ကက်အတိုလေးထပ်ဝတ်ရင်းက...

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ နင့်အမေ အန်တီမာနဲ့ စည်းရဲ့မိဘတွေကိုပေါ့၊ သူတို့သားအိမ်မှာတည်းပြီး လက်ဆောင်မပါရင် ငါ့ကို မျက်မာန်ရှုနေဦးမှာ”

“မလိုပါဘူးဟ”

စည်းက လက်မှာနာရီဝတ်ရင်း အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတာ ကသောကမျောနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ထို့နောက် လူနဲ့ရှိသော ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်ရောက်ကြည့်ပြီး...

“ရည်ရွယ်ရာရော”

ဒွဲကိုကြည့်ပြီး မေးတာမို့ ဒွဲက ပန်းတွန့်ပြရင်း

“ငါက...သူ့ကိုစောင့်ကြပ်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ...လာပါစည်းရယ်၊ ဒီမှာ ငှက်အောက်ကျတော့မယ်ဟဲ့”

လောလော လောလောနှင့် ထိုက်က ပြောလည်းဖြေအရှေ့ကနေ ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ထားသော ကားဆီသွားသည်

ဒီနေ့က ထိုက်သူငယ်ချင်း ငှက်ငါးက သူ့မြို့သူ ပြန်မဲ့နေမို့ ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးရမည်။ ပြီးရင်တော့ ထိုက်တို့အိမ်ကို နိုင်ငံခြားသားအား ငှားထားသည့် ကိစ္စတွေ။ နောက် ထိုက်ရဲ့ကွဲစိကတွေအတွက် တစ်နေ့ကုန်လုံး မအားလပ်နိုင်ဖွယ်ရာတွေ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ဆိုင်မလာဘူးလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားပြီးသား။ နောက်ကတည်းက ထိုက်ပဲ သူတို့အခန်းတွေခေါက်ပြီး နှိုးကာ အစီအစဉ်တွေချထားတာမို့ စည်းက အောက်ထပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေရ၏။ တကယ်ဆို ရည်ရွယ်ရာလည်း ဒီလောက် ဆူညံပွက်လော့ရိုက်နေသည့်အုပ်စုထဲ ပါဖို့သင့်သည်။

“အပြင်သွားတိုင်း သူကထိပ်ဆုံးကလို၊ အခုမှ မပြီးနိုင်စမ်းနိုင်နဲ့၊ ဟေ့ ရည်ရွယ်ရာ၊ ဒုန်း”

စည်းက တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း အခန်းတံခါးကိုပါ ထုပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွေးမိတာက မချောတော့လှအိုးကွဲ လုပ်နေပြီဟု။ တံခါးခေါက်ပြီးတဲ့အထိ အထဲက လှုပ်ရှားသံ မကြားတာကြောင့် ထပ်ထုဖို့ လက်အမြှောက် သူမအခန်းတံခါးက ရှုပ်ခနဲပွင့်သွားကာ မျက်နှာနှမ်းနှမ်းလေးက တံခါးကြားမှာ

ပေါ်လာ၏။

“ဪ...စည်း”

“မင်း...ဘာမှမလဲရသေးဘူးလား”

အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနဲ့မို့ စည်းက အံ့ဩကြီး

ဖြစ်နေသလောက် သူမက အေးအေးဆေးဆေး။

“ဟာ...ဒါဆိုသွားလဲလေ၊ သွား ဟိုမှာကားမမှီပဲနေ လိမ့်မယ်၊ သွား မြန်မြန်လဲ၊ ငါ ဧည့်ခန်းထဲကစောင့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး စည်း၊ ခဏ”

လှည့်ထွက်ဟန်ပြင်တဲ့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအစကို လှမ်းဆွဲထား ပြီးမှ။

“ဟို...ရွယ်ရွယ် မလိုက်တော့ဘူး”

“မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းကိုဘယ်တုန်းက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားဖူးလို့လဲ၊ သွားလဲ၊ ငါစောင့်နေ”

“ရွယ်ရွယ် နေမကောင်းလို့ပါ”

ပိပိရီရီ လိမ်ခြင်းဟာ ကိုယ်တော်လွန်း၍လား။ အဖေ လွယ်တာ စည်း ညံ့လွန်း၍လားမသိ။ စည်းမျက်နှာထက်၌ စိုးရိမ်

ခြင်း ကောက်ကြောင်းတွေကို အထင်အရှား တွေ့နေရလျက်...

“ဖျားနေတာလား၊ ကိုယ်ပူနေတာလား”

မေးရင်းက နဖူးပြင်ဆီစမ်းရန် လက်ကတပဲဝဲ။ စမ်းမိ သွားလျှင် မပူသောကိုယ်ကြောင့် အလိမ်ပေါ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့် ရွယ်ရွယ်ကပဲ ခေါင်းငုံ့ရှောင်ရင်း..

“မဖျားပါဘူး၊ ခေါင်းကိုက်နေတာ”

“ဘာဆေးသောက်ထားလဲ၊ နေဦး၊ ဘာမှမစားရသေး ဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုစားပြီးမှ ဆေးသောက်ရမှာလေ”

“သူ့ရောဂါပျောက်အောင် နင်ကူနေတဲ့အထိ ငါတို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမှာလား စည်း”

စည်း ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်တော့ သူ့နောက်မှာ လက်ဝိုက် လျှက် ရပ်နေတဲ့ ထိုက်။ အနီရောင်ဓမ္မေသမ်းနေတဲ့ ဒေါသမျက် နှာကို ထိုက်က ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နဲ့ ဆေးကြောချပေမဲ့ အကုန် အစင် ရှင်းလင်းသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ ထိုက်က သူတို့ အနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်း စည်းလက်မောင်းကို တွဲချိတ်လိုက်ကာ...

“သွားရအောင် စည်း၊ ငှက် စောင့်နေတာ အားနာစရာ”

“သူ...နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ဆေးတိုက်ဖို့”

“စည်း”

ခေါ်သံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်။ ထို့နောက် ရွယ်ရွယ်ထံ အကြည့်စူးတစ်ချက်နဲ့ စိုက်ခနဲကြည့်ပြီးမှ...

“ခေါင်းကိုက်တာဆိုရင် ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်သောက်ရင် ပျောက်တာ တိတိကြည့်တတ်တဲ့လူတိုင်းသိတယ် စည်း၊ ပြီးတော့ အသက်နဲ့အဆေးကြီးမှာရှိတဲ့ ရောဂါ၊ ငှက်ရဲ့ နယ်ပြန်တဲ့ကားက သူ့အချိန်နဲ့သူထွက်မှာ၊ ဘယ်ဟာအဓိကလဲ၊ နင် နားလည်စမ်းပါ”

“နင်က အဓိက မဟုတ်ဘူး”လို့ ပြောတာထက် ပြင်းတဲ့ အကြည့်ကို ထပ်မံရရှိတော့ ရွယ်ရွယ် ဒီအတိုင်း နှုတ်ဆိတ်ပြီး မနေသာတော့။

“ရွယ်ရွယ်...ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ၊ သွားတော့လေ၊ မမထိုက်ပြောတာ မှန်တာပဲကို”

အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးထားရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေတာ

ကြောင့် မဲ့ပြီးကြီး ဖြစ်နေမှာလည်း စိုးရိမ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ ရွယ်ရွယ်က ဟန်ဆောင်ခြင်း ပညာရပ်မှာ အရည်အချင်းတစ်ခုအမြဲ စီးရီး။ စည်းကတော့ ထိုက်ဆွဲခေါ်ရာအတိုင်း တားပေါ်အထိ ပါလာသည်။ ထိုက်ကတော့ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ရှုံ့ချစရာရှိတိုင်း မျက်နှာမငဲ့စတမ်း ဝေဖန်တတ်သော အကျင့်ကြောင့်...

“ငါဖြင့်အံ့သြတာပဲ ဇွဲ”

“ဘာကိုလဲ”

နောက်ကြည့်မှန်မှာ အကြည့်ချင်းဆုံ၍မောင်းရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ဘာရမှာလဲ၊ နင့်ရဲ့စည်းပေါ့၊ နိုင်းဖို့ အဖော်ခေါ်တာလည်း မသိရင် ကလေးမွေးစားထားသလား ထင်ရတယ်”

တဲ့။ မဲ့ပွဲပြီးပြောတဲ့ ထိုက်စကားပေါ် ဇွဲက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံရင်း

“အေး...နင်နဲ့တွေ့မှ ပွဲပြတ်တာ ထိုက်၊ သူ့ကြောင့် ခွဲဒီကောင်မလေး နန်းတက်နေတာ”

ဟု ကောင်းချီးပေးနေသည်။ စည်းကတော့ ဘာစကား
မှ မဆိုချင်လောက်အောင် နှုတ်ဆိတ်လျက်။ တကယ်ဆို သူမက
အခိုင်းအစေ မဟုတ်မှန်း သူသာအသိဆုံး။

အခန်း (၁၇)

“တိ...တိ”

“တီးပါ စည်းရ၊ နင်ကလည်း ကျယ်ကျယ်လေး၊ ငါ့မှာ
တစ်နေ့ကုန်သွားထား လာထားရတာတွေကြောင့် ခြေထောက်တွေ
ဆောင့်နေပြီ။ အိပ်ရာပေါ် ဂုန်းခနဲပစ်လဲချင်စိတ်က တားမရဆီးမရဘဲ၊
ဗျစ် ဒီကောင်မလေးကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ဒီလောက် ဟွန်းတီး
တာတောင် စည်း သူမကြားဘူးနဲ့တူတယ်၊ ထပ်တီးဟာ”

စည်းက ပန်းစွန်းမှာ မေးဖျားကပ်တဲ့အထိ နောက်ခန်း
တို့ ငဲ့ကြည့်သည်။ အရင်တုန်းက လိုချင်တာရအောင်ဖြည့်ဆည်း
ဆေးခဲ့သမျှ သူမ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ဖြစ်စေခဲ့သမျှ အခု...။

အတ္တတွေ အရောင်ရင့်တာလို့ မြင်လာပြီ။ ဘယ်နှယ် တစ်နေ့ကုန် သူမကိစ္စလိုက်ပေးရတဲ့သူတွေက မညည်းညူရ။ သူမက အရင် စပြီး ညောင်းသတဲ့။ ကိုက်သတဲ့။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လမ်း ကြိုတ်စက်ခေါ်ပေးမယ်။ အညောင်းအညာပြေအောင် အကြိတ်ခံလို့ ပြောပစ်ချင်စိတ်က လျှာဖျားမှာ ကဆုန်ပေါက်နေပြီ။

“ဟား...စည်းရေ ကြာလှချည်လား”

နောက်က အသံထပ်ထွက်လာတော့ ထိုက်ဘက်တော် သား ဇွဲကပါ...

“အေး...ဟွန်းထပ်တီးကြည့်ပါလား စည်း၊ ဒီကောင်လေး အိပ်များပျော်နေလား”

“အဲဒီလောက် စိတ်မရှည်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထဲပွင့် ဖိုးကရွာနေတာ ဒီလောက် သည်းမည်းနေတာ၊ အိမ်ပေါက်ဝထဲ နေ ခြံလာဖို့ သိပ်မြန်ချင်ရင် ဖိုးပျံတံတားထိုးလိုက်”

“ဟာ...စည်း ဗလိုင်ကြီးရစ်နေပြီ၊ ဟေ့ကောင် ဘီယံ နှစ်ဂျားသောက်ပြီး မူးနေတာလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး...တစ်တိုင်းပြည်လုံး စိန်ခေါ်ပစ်ချင်နေတာ”

တမင်ဂျစ်တိုက်ပြီးဖြေသည်။ ဟွန်းလည်းထပ်မတီးဘဲ ပေကပ်ပြီးနေတော့ ဘေးကရော နောက်ခန်းကပါ ဘာသံမှထွက် မလာတော့။ စည်းက ကားစတီယာရင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းနေအောင်ဆုပ်ရင်း ခြံတံခါးဆီ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ နိုးရိမ်စိတ်တွေက စစ်ချိမ့်မောင်းအလား။ မနက်က တည်းက သူထွက်သွားရတာ စိတ်မဖြောင့်။ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလာတဲ့ သူမဟာ ဘာမှဖြစ်မြောက်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် စည်းမှာ တစ်ခုခုစားတိုင်း လည်ချောင်းထဲ တစ်နေကာ သူမကိုချည်း မြင်ယောင်နေမိတဲ့အဖြစ်က ကြားဖူး တဲ့စကားလို ဒါ မြို့မကျတာလား။

“ဟော လာပြီကွ၊ တံခါးဖွင့်ပြီ”

ခြံတံခါးတစ်ဖက် ပွင့်သွားတာနှင့် ကားရှေ့မီးတန်းက ဆွေးခဲပြေးထွက်သွားသည်။ ထိုမီးရောင်အောက်မှာ ရည်ရွယ်ရာ က လိမ္မော်ရောင်စုံနှင့် ဖိုးရေစက်များကြားမှာ ထင်းထင်းလင်း လင်း။ ထီးအကြီးစားကို ပခုံးနှင့်ကြားထောက်ညှပ်ထားသည်။ လိမ္မော်ရောင်တိရစ္ဆာန်နှင့် ဝတ်သမျှ စကဒ်ဟာ ခူးပုံးရုံ လိမ္မော်ရောင်။

တွေ့နေကျအတိုင်း နဖူးထိပ်မှာ လိမ္မော်ရောင် ဖဲပြားကြီးနဲ့ ထိုက်ကတော့ အဲဒီကလေးမကျ။ လူကြီးမရောက် သာ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ ကောင်မလေးအား တွေ့ကတည်းက ထားမရတာ မေတ္တာစိုဒင်းဘာလုပ်လုပ် မျက်လုံးထဲ အခွေအစောင်းချည်း မြင်နေသည်။ အခုလည်း ဟွန့်ခနဲ အသံပေးကာ မှပစ်ရင်း...

“ကြည့်ရတာ မျက်စိထဲ အချိုးမပြေဘူး။ ဒင်းကိုသာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ခုနစ်ရက်စလုံး မြင်နေရရင် ငါတော့ အဘိဇ္ဇာပွားပြီး အဝိစိကျလောက်တယ်”

လို့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို မြင်သာထင်သာရှိအောင် ဖော်ထုတ်ပစ်တယ်။ စည်းကတော့ နှစ်ဖက်စလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြိုဖွင့်သွားတဲ့ ခြံတံခါးမှ ဘီးလိုမိရုံ မောင်းဝင်လာတာက ခြံရောက်ရုံသာ။ ပေါ်တီကိုအောက်ကို ဆက်မမောင်းဘဲ ရပ်ထားသည်။ ထို့နောက် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ ရည်ရွယ်ရာ ခြံတံခါးပိတ်တာကို အစအဆုံး စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ တံခါးပိတ်ပြီးသောသူမက ထီးအကြီးဆောင်းပြီး ကားဘေးမှ ငိုက်စိုက်စိုက် ဖြူလျှောက်သည်။

“ရည်ရွယ်ရာ”

“ရှင်”

“ကားပေါ်တက်”

“ဟင့်အင်း...သွားပါ၊ ရွယ်ရွယ် ကိုယ့်ဟာကိုပဲ”

“ကျစ်”

ဒေါသကထောင်းခနဲ။ တစ်နေ့ကုန် မြဲထားသမျှ ဒေါသအဆောက်အအုံက အခုမှ ရင်ထဲအတိုင်းအဆမရှိ ပေါက်ကွဲသွားတာမျိုး။ စည်းက ဝိုးရွာကြီးထဲ တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းတော့ ရွယ်ရွယ်က ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားရသည်။ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး သူလုပ်ရှားသမျှ လိုက်ကြည့်နေသော သူမကို သနားရန် အသိစိတ်က မဝင်ဘဲ ထီးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ရောက်ရာပေါက်ရာ လွင့်ပစ်၏။ ထို့နောက် သူမလက်မောင်းရင်းက ကိုင်ပြီး နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အထဲသို့ တွန်းထိုးထည့်ပုံက မညာမတာ။ ကူရှင်ပေါ် ပစ်ကျသွားသော ရွယ်ရွယ်မှာ လက်မောင်းရင်းက နာတာရော။ ပစ်ကျသွားတဲ့ အရှိန်ကြောင့်...

“အ”

ခနဲ ညည်းညူသံထွက်သွားပြီးမှ ဘေးနား၌ မမထိုက်
ရှိပါလားဆိုတဲ့ အသံက နာကျင်ခြင်းကို ထိန်းချုပ်ဖို့ သံပတ်ပေး
ခံလိုက်ရသလို။ စည်းကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချီသည်၊ ခါးသည်
မပြောတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်တဲ့အထိ ကားကို
တရကြမ်း မောင်းဝင်သည်။ ထို့နောက် တံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး တံခါး
ပြန်ပိတ်တော့လည်း ဂျိမ်းခနဲ ဂျိုင်းခနဲနှင့် ကားတစ်စီးလုံး သိပ်သိပ်
တုန်။ ဇွဲကတော့ ထိုက်ကို နောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးရင်းက ပန်း
တွန့်ပြီး ပြောမိသည်။

“အာဠာဝကစီးနေတဲ့ အတိုင်းပဲ”

လို့။ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာ။ ဒီကောင်က တစ်တိုင်းပြည်
လုံး စိန်ခေါ်ချင်နေတာဆိုတော့။

အခန်း (၁၈)

“အ”

ခနဲ အော်လိုက်တဲ့အသံ။ ပြီးတော့ မွဲရဲ့ရဲ့မျက်နှာလေး။
ကားကူရှင်ပေါ် ပစ်ကျသွားတဲ့ပုံလေး။

“ကျစ်”

နဖူးကို လက်ဖဝါးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ကာ စည်း
ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မှန်စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး မှန်ထဲ၌ အရိပ်
ထင်နေသော ကိုယ့်ပုံကိုယ်စိုက်ကြည့်၏။ မှန်ထဲက ခွဲကြောင်း
မညီညာသော ကုတ်ထောက်ဆံပင်ရှည်နှင့် မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာ
တစ်ခုက သူ့အား ပြန်ကြည့်နေသလို။

“မတူပါဘူး၊ ကိုကိုက မျက်နှာချိုတယ်၊ ခင်ဗျားကျတော့ မျက်နှာကြောက စူပာတည်တင်းပြီးတော့ တစ်လောကလုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ရပ်”

သူမက ဝေဖန်ဖူးတာ ပြန်ကြားယောင်တော့ မျက်ခုံးကို ပြေပြစ်အောင် ပြန်ဖြေသည်။ တင်းထားသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေ လျော့ပြီး ပြုံးယောင်သစ်ကြည့်ပြန်တော့

“ခင်ဗျားက ရယ်ရင် တအားချစ်၊ အဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ရုပ်ပိုချောသွားတာကို ပြောတာ၊ သွားတန်းတွေညီပြီး စီနေတာကို၊ သူ့ကျမှ ရယ်ရမှာနှမြောပြီး တွန့်တိုနေ”

တဲ့။ စကားရဲ့အဆုံးသတ် အဖြစ်အပျက် မျက်တောင်တွေပိတ်ကျသွားအောင် မျက်စောင်းထိုးတတ်သော သူမ အကျင့်ကိုတောင် စည်းက အလွတ်ရနေပြီဆိုလျှင်။

“ဟား”

ခေါင်းကိုမော့လို့ လေပူကို မှုတ်ထုတ်သည်။ မှန်စားစွဲကြားမှထွက်တော့ ဆုံလည်ခုံကို တွန်းကန်ထုတ်လိုက်သလို။ ခုံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံတွေပေးပြီး အခန်းထောင့်

တစ်နေရာသို့ ပြေးကပ်သွား၏။ ညစာရော မနက်စာရော ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် လုံးထွေးရစ်ပတ်ပြီး မကျေနပ်ချက်တွေ ဘယ်သူ့အပေါ် ဖွင့်အန်ချရမလဲဆိုတာ မသိသေး။ ထို့ကြောင့် ရည်ရွယ်ရာကိုလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်တာမျိုးပါသည်။

“ငါ...ဒီလောက် ဂရုစိုက်ပြနေတာတောင် သူက ရှောင်ဖယ်ဖယ်နဲ့၊ အဲဒီတော့ နေပေါ့”

အံ့ကြိတ်တွေးကာ မာနတရားတွေနှင့် ဥပေက္ခာပြုရန် ကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ မနက်က ဆိုင်ကိုထွက်လာတော့ ထိုက်တို့နှစ်ယောက်တောင် မနိုးသေး။

“မနက်ဖြန် ပဲခူးကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ မာမိ လူကြို ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်သွားပေးရမယ်၊ ဇွဲနဲ့စည်း နတ်တို့ လိုက်ခဲ့ဦးနော်၊ လိုက်ပို့အဖြစ် ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်မှာ တစ်ဝိုင်းစာ ငါကျွေးမယ်”

လို့ မနေ့က ထိုက် ကြိုတင်ချိန်းထားတာတောင် သူမပါဝင်တော့ကြောင်း စာရေးထားခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ တန့်န့်ဖြစ်နေတာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ အဖြေရှာတော့ ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်ချင်သည်။

ထိုက်ကို မကျေအပ်တာရော။ ဇွဲနဲ့ကျတော့ တကယ့်ဆတ်ဆတ် ကြိုက် ထိုက်ပြုသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေတဲ့ ရည်ရွယ်ရာပေါ် ဒေါသ ထွက်တာရောနှင့် အဖြေကထွက်သည်။ ခက်တာက ပြောင်းလဲ သွားသည့် သူစိတ်ပင်။ အရင်ကတည်းက ထိုက်အပေါ် မဆန်းပြား ခဲ့သော သူရင်ဘတ်သည် အခုတော့ ထိုက် ဆိုးနွဲ့မှုကို မလိုချင် တဲ့အထိ မီးနီပြနေတာ ခါးခါးသီသီးဆိုတော့။

“ခင်ဗျားကလည်း...လူကို သိပ်ဟောက်တာပဲ၊ ဒီက သူ့မျက်နှာအားကိုးပြီး သူ့အိမ်မှာ လာနေရပါတယ်ဆိုမှ”

သူ ဆူတိုင်း မျက်လွှာချရင်းက နှုတ်ခမ်းတွေစုလုံးပြီး မကြားတကြား ရေရွတ်တတ်သော ချာတိတ်။ စည်း ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သည်။ ဆုံလည်ခုံကျောမှီ၌ ချိတ်ထားသည့် အညှို့နုရောင် ဝှေ့(စ်)ကုတ်အား သွားယူပြီး ရှပ်အင်္ကျီအနက်ပေါ် ထပ်ဝတ်သည်။ စားပွဲပေါ်ရောက်ကတည်းက ဒီအတိုင်း ပစ်တင်ထားခဲ့သည့် ဖုန်းတွေ ကားသော့တွေနှင့် မျက်မှန်ပါဆွဲယူပြီး လက်တစ်ဖက်က ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နောက်ပြန်ထိုးထည့်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်ဟန်အပြင် သူ့ရုံးခန်းတံခါးက ရှပ်ခနဲ ဖွင့်လာပြီး

“ဟင်...ကိုစည်း၊ ဒီမှာ နေ့လည်စာ မှာထားတာ ရောက်ပြီလေ”

“မင်းပဲစားလိုက်တော့”

“ကိုစည်းကရော”

“ငါ...အိမ်ထဲပြန်ဦးမယ်၊ ညနေ ရောက်မလာဖြစ် ရင် မင်းတို့ပဲ ဆိုင်ပိတ်တဲ့တာဝန်ကို ယူလိုက်တော့ ကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုစည်း”

သူ့ဝန်ထမ်း ကောင်လေးက ယောင်နုနု ခေါင်းညိတ် သည်။ သိသားပဲ။ သူ့လုပ်ပုံကြောင့် ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ အစကတော့ ရုံးခန်းမှာပဲ နေ့လည်စာ စားမယ်ဆိုပြီး မှာခိုင်းပြီးမှ ချက်ချင်းလင်ငင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ စည်း ပုံစံကြောင့်။ စည်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက် ထည့်ထားရင်း စားသောက်ဆိုင်တန်းဆီ သွက်သွက်လျှောက် သည်။ လူစိတ်ဟာ တစ်မိနစ်အတွင်း အကြိမ်များစွာ ပြောင်းလဲ နေတတ်သည်ဟူသော အဆိုကို တစ်ထိုင်တည်း ယုံကြည်ရင်း တရုတ်အစားအစာရောင်းသော ဆိုင်ခန်းဘက်ဆီ။

“မိုးလေးအုံ့ဆိုင်းဆိုင်း...ရာသီဥတုက အုံ့မှိုင်းမှိုင်းဆိုတော့”

“ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ရည်းစားတွေ လွမ်းလာတယ် ဆိုပါတော့”

စည်းက အဲဒီလို စနောက်ဖူးသည်။ သူမက မိုးကာ အင်္ကျီက ခေါင်းစွပ်လေးကို မေးဖျားနားမှ ကြိုးတွေတင်းနေအောင် ဆွဲချည်ရင်း...

“တော်ပါ...ရည်းစားဆို၊ ရွယ်ရွယ်တို့က ဖီးပြားအရသာ သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ သီချင်းတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဘာသီချင်းလဲ”

“ရည်းစားလေးထားရတာလည်း ဖီးပြားလေး စားရသလိုပဲတဲ့၊ အဲဒီတော့ ရည်းစားနဲ့ဖီးပြား ပတ်သက်တယ်ဆိုပြီး ပြောတာ၊ အဲဒီရည်းစား ဝင်ရှုပ်တာနဲ့”

“ဘာလဲ...ဖီးပြားစားချင်ပြန်တာလား”

စည်းက ထပ်ပြီး အရွန်းဝင်ဖောက်တော့ သူမမှာ သုံးနေကျ လက်နက်တစ်ခုအတိုင်း မျက်စောင်းလှည့်ထိုးရင်း

“ကြေးအိုးသောက်ချင်တယ် ပြောမလို့”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ရွယ်ရွယ်အတွက်တော့ ဆိုင်တယ်၊ မိုးလေးအုံ့ရင် ရွယ်ရွယ် ကြေးအိုးသောက်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ရွယ်ရွယ်မူပိုင် သီအိုရီ”

အတိတ်အကြောင်း ပြန်တွေးတိုင်း အမှတ်တမဲ့ထားသမျှက စည်းအတွက် အမှတ်ရစရာတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ များသည်။

“ကြေးအိုးနဲ့ဘဲကင်တော့ မကြိုက်ဘူး၊ ကြေးအိုးနဲ့ ကြက်ကြော်ဆို အပီဆွဲတာ”

နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို လျှာနဲ့သိမ်းပြတော့ နီလက်လက် ဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းတွေကို သတိရပြီး စည်းရင်တစ်ခွင်၌ လိမ္မော်ရနံ့သင်းလာပြန်သည်။ မေ့မရပါသော လိမ္မော်နေ့ လိမ္မော်ညပြီးတော့ စတိုခန်းထဲ အမှတ်မထင် ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသော လိမ္မော်ရောင်နှုတ်ခမ်းပါး။ စည်းက တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းငုံ့ပြီးရင်း ကားပါကင်ထဲရောက်တော့ ရီမုတ်(ထ်)ဖြင့် သူ့ကားကို လှမ်းဖွင့်

သည်။ လက်တစ်ဖက်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ စုကိုင်ထားပြီး
ညာဘက်လက်၌ သူမအနှစ်မြို့ဆုံး အစားအစာတွေ။ ကြေးအိုး
ကြက်ကြော်၊ ပြီးတော့ ကျောက်ကျော။

“အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ အချိုတည်းတဲ့နေရာမှာ ပျစ်ပျစ်နှစ်
နှစ်ရှိလို့၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ သူတစ်တုံးထဲမှာ အရသာ
အစုံပါတယ်၊ အုန်းနို့၊ သကြား၊ အဆိန်ရော အချိုရော ရော
စားကြည့်”

ဆိုပြီး သူမကျွေးတိုင်း သူခေါင်းခါစမြဲ။

“တုန်တုန်ကြီးကွ၊ ပါးစပ်ထဲရောက်သွားတော့လည်း
ပျော့ပျော့ကြီး”

ဝေဖန်ချက်အဆုံး သူမက ပျောက်ခနဲ လက်ပျောက်တီး
ကာ...

“အဲဒါမှ အရသာ...ခင်ဗျား မခံစားဖူးတော့လည်း ရှိပါ
စေတော့၊ တစ်ယောက်တည်း အဝဆွဲရတာပေါ့”

ဟန်မဆောင်စတမ်း စားတတ်တာ တကယ်။ စည်းက
ကားကို ကျင်လည်စွာ ကွေ့ဝိုက်မောင်းထွက်ရင်း ကားထဲမှာဆို

သော အသိက သူ့ကိုလွှတ်လပ်စွာ ပြီးခွင့်ပေးထားတဲ့အတိုင်း
အခုတော့ သူ့မှာ သူမကြိုက်သော အစားအစာတွေ တစ်ပွေ
တစ်ပိုက်နဲ့။

မင်းကိုချောဖို့ အဲဒီလောက်လိုသတဲ့လား။

ရဲ့”

ထိုက်က ဝင်ဖြေသည်။ ဧည့်ခန်းအလယ်ရောက်တော့မှ
ပင် မြင်ကွင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ တိုင်လုံးကြီးအကွယ်၌ ပုဆစ်
တုပ်လေးထိုင်နေသော ရည်ရွယ်ရာက ထိုက်ရှေ့တည့်တည့်မှာ
ဒူးထောက်လျက်။ ခုံအပုလေးပေါ် တင်ပေးထားသည့် ထိုက်
ခြေထောက်မှ ခြေသည်းတွေကို တစ်ချောင်းချင်းစီ ကာလာ
တင်ပေးနေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး စည်းရင်ထဲ တင်းခနဲ
ဖြစ်သွားစဉ်...

“ဟယ်...ဘေးတွေပျံ့ကုန်ပြီ”

“ရွယ်ရွယ်...ပြန်ဖျက်ပေးပါမယ် မမထိုက်”

“ဟဲ့...အဲဒါ ပြန်ဖျက်လိုက်၊ ပြန်ဆိုးလိုက်၊ ပြန်ပေ
လိုက်နဲ့ လုပ်နေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ၊ တော်တော် နင်အသုံး
ကျေတာပဲ၊ ဖယ် သွားတော့”

ထိုက်က ခြေထောက်သိမ်းရင်း တစ်ခါတည်း မောင်း
ထုတ်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်ငုံ့ကြည့်ကာ
ရင်ထဲမကျေမနပ် ဖြစ်စိတ်တွေက ဒေါသကို မထွက်ထွက်အောင်

အခန်း (၁၉)

“ဟာ...ဟာ အဲဒီလောက်အထိ ချောဖို့မလိုပါဘူး စည်း

ရဲ့”

ဧည့်ခန်းဆီဝင်တာနဲ့ စီခနဲလွင့်ပျံ့လာတဲ့အသံက ထိုက်
ဆီမှ။ စည်းက ဧည့်ခန်းဆီ အကြည့်ရတော့ ဇွဲက ဂိမ်းကစား
နေရာမှ...

“မင်းကလည်းနော်၊ စာလေးတစ်စောင်ရေးပြီးထားသွား
တယ်၊ ထိုက် ပဲခူးသွားမှာ သိသိကြီးနဲ့”

“မသွားကြဘူးလား”

“သုံးယောက်မဆိုဘဲ ဘယ်တုန်းက သွားဖူးလို့လဲ စည်း

၁၈၀

ရင်မြတ်နိုး

ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းသကဲ့သို့ရှိရာ။

“တွေ့လား...တွေ့လား”

အခုထိ အနားကမထသေးသော ရွယ်ရွယ်နားရွက်အား
ဖမ်းဆွဲလိမ်ရင်း“ပေကုန်ပြီ...တွေ့လား၊ အဲဒါ နှင့်ကြောင့်၊ တောက်
မိန်းမဖြစ်ပြီး ခြေသည်းနီလေးတောင် ဖြောင့်အောင်မဆိုးတတ်ဘူး၊
ဟွန်း အချက်အပြုတ်မတတ်၊ သန့်ရှင်းရေး မလုပ်တတ်နဲ့၊
ဘယ်နေရာသုံးစားရမယ်မှန်းကို မသိတော့တာ တကယ်”ပြောချင်ရာပြောပြီး ဝန်းခနဲ ထရပ်တော့ စည်းနဲ့ အလို
လို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ
လွမ်းမိုးနေသည့် စည်းမျက်နှာကြောင့် ထိုက်က ဒေါသကို ရုတ်
သိမ်းရန် စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မတွေးမိဘဲ မျက်နှာကြောကို
ပိုတင်းပစ်သည်။ မူစရာမလို။ ဒါ ထိုက်သဏ္ဌာန်၊ ထိုက်ဟန်ပဲ
ဆိုတာ ကျောင်းကတည်းက သူတို့သိပြီးသား။ စည်း မျက်နှာထဲ
တော့ အမြဲတမ်း သုန်မှုန်နေခဲ့သည့် အစဉ်အလာအတိုင်းပင်
ချက်ချင်းထပေါက်ကွဲတော့မလို ညှိနှိုင်းသွားပြီးမှ ထိုက်ကို အေး

ငြိမ်းသံတို့ရဲကောင်းကင်

က်ကြည့်ကာ မျက်နှာလွှဲ၏။ ဇွဲကတော့ သူ့နောက်ကျောတွင်
ဖြစ်ပျက်နေသမျှ မမြင်ရမကြားရသည့်အတိုင်း ဂိမ်းကို သည်းကြီး
မည်းကြီး ကစားနေရာမှ“နင်က သူ့မှ သွားခိုင်းတာကို ထိုက်ရဲ့၊ ခိုင်းတဲ့လူပုံစံ
ကိုကြည့်ဦး၊ လက်သည်းနီဆိုးခိုင်းတာ နှုတ်ခမ်းနီဘူးကြီး ထုတ်လာ
ပြီး မဆိုးပေးတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်”“အေး...မထင်ဘူးလေ၊ ပုံစံကိုက ခွေးလိုလို၊ ပွေးလို
လိုနဲ့”ထိုက်က နောက်ကိုးကြည့်ပြီး ပြောတော့ မချောက
လက်သည်းနီဘူးတွေကို ကောက်သိမ်းပြီး နေရာက ထွက်ခွာဟန်
ပြင်သည်။

“ပေးလေ...စည်း မှန်တွေ့လား”

“နေဦး...ရည်ရွယ်ရာ”

ကမ်းသောလက်က လေဟာနယ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းကြီး။

စည်းက ထိုက်နံဘေးမှ ပွတ်ကာကျော်ဖြတ်သွားသည်။

“ကျွန်”

ထိုက်က လက်ကိုအောက်ပြန်ချရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိ၏။ စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ကြည့်ခြင်...မျိုးတော့မဟုတ်။ အစေအခိုင်းကို တသသဖြစ်နေသည့် စည်းအား စိတ်ပျက်စွ်ချချင်သည့် အကြည့်မျိုး။ စည်းကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်အားဘဲ ရွယ်ရွယ်အနားသို့ တလွှားလွှားရောက်သွားပြီးမှ...

“မင်း...ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“စားပြီးပါပြီ”

ခေါင်းငုံ့ဖြေကာ သူ့ကို ရှောင်ကွင်းသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်တော့ ပျက်ပြယ်စပြုနေတဲ့ ဒေါသမှန်တိုင်းက ပြန်အားကောင်းစပြုလာပြီး သူ့ဒေါသမှာ လစ်မစ်မရှိတော့။ မြင်မြင်ကရာကို ပေါက်ကွဲပစ်ချင်တဲ့အထိ သွေးဆူလာတာက အမြင့်ဆုံး ဒီဂရီမှာ။

“မင်းကိုစားပြီးပြီလားလို့ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ဘာစားထားလဲ မေးတာ”

“အသီးအရွက်တွေ အစုံထည့်ပြီး ဟို ခင်ဗျားပြထားတဲ့အတိုင်း ထမင်းကြော်”

မျက်နှာရှေ့ရောက်လာတဲ့ ဖော့ဘူးတစ်ထပ်ကြီး ထည့်ထားသော အိတ်ကြောင့် ရွယ်ရွယ်က စည်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ...

“ဘာလဲဟင်”

“မင်းစားဖို့”

“ဟင့်အင်း...ရွယ်ရွယ်ကစားပြီး”

“ရည်...ရွယ်...ရာ”

ဆောင့်အော်ပစ်သဖြင့် စည်း အသံက စည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ဂိမ်းခလုတ်ကိုချ၍ ဇွဲက လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုက်ကတော့ အနားမှာရှိတဲ့ ဆိုဖာကျောမှီပေါ် ခပ်နဲ့နဲ့တင်ပါးမှေးတင်ရင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေပုံက တကယ့်ပွဲကြည့်ပရိသတ် တစ်ယောက်လို။

“ရှေ့...ယူသွား”

ကမ်းပေးသော အထုပ်ကိုကြည့်ရင်း ရွယ်ရွယ်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင်စေရင်း

“နေပါစေ”

ဒါပဲပြောကာ သူ့ကိုရှောင်ကွင်းထွက်တော့ ဒေါသမီးက

အားကောင်းစွာ ဟုန်းခနဲထတောက်သည်။

“မင်း...မစားဘူးပေါ့”

“ဟုတ်”

ကျောခိုင်းလျက်က ခေါင်းတောင်ညိတ်ပြသွားသေး။

စည်းက ခါးထောက်နေရာက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် သူမ
နောက်လိုက်ကာ ဖြတ်ကျော်တက်ရင်း လှေခါးခြေရင်း၌ ထားသော
အမှိုက်ပုံးထဲ အထုပ်တွေကို ဝန်းခနဲလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
ရှိသမျှ ဖြစ်တည်သမျှ အရာဝတ္ထုတိုင်း ဆုပ်ကိုင်လွှင့်ပစ်ချင်တဲ့အထိ
ဒေါသက ရင်ထဲမှာ ဘီလူးစီး စီးနေပြီ။ ထိုက်က ဖြစ်ပျက်သမျှ
အလုံးစုံစောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ပခုံးစုံတွန့်ရင်း...

“နှစ်ပါးသွားကလည်း...ကြည့်မကောင်းပါလားဟေ့၊
ဒေါသတွေနဲ့ ကဗျာလွတ် ကနေသလိုပဲ”

တဲ့။ စည်းက နှုတ်ခမ်းတွေကို မှဲ့ပစ်ရင်း စိတ်ထဲက
လာသော စကားက လည်ချောင်းဝမှာပဲ ရပ်တန့်ကုန်၏။

“ဟွန်း...ကြည့်ကောင်းအောင် ကပြနေတာမှ မဟုတ်
တာ”

အခန်း (၂၀)

“အဟွန်း...နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း ပဲခူးထွက်သွား
ရင် စည်းအပေါ် မတရားရာ ကျမှာပေါ့”

“ဘာဆိုလဲဟာ သူမှမရှိတာ”

“ဟဲ့...ဆိုင်တာပေါ့၊ အလယ်လူဆိုတာ အများကြီး
သတိထားရတယ်၊ ပိုဆိုးတာက သူငယ်ချင်းဘဝကနေ အရောင်
ပြောင်းဖို့ အတူတူတောင်းဆိုထားတဲ့ လူချင်းကို၊ သူ့ထားခဲ့လို့
ဖြစ်မလား”

“နင်က ဘယ်သူရွေးမှာလဲ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဟာ...ဟ နိမိတ်ပြမေးခွန်းတွေ မလာနဲ့တော့၊ ငါ

အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်ရဲ့ အနည်းအများ ပမာဏပေါ်မူတည်ပြီး ရွေးမှာ”

စပ်ယှက်မှု။ ပတ်သက်မှုတွေထဲက နှလုံးသားရေးရာ အကြောင်းတရားများ။ ရွယ်ရွယ်က ခြံထဲလှမ်းမြင်နေရတဲ့ မှန်ပြတင်းပေါက်မှာ ကျောမှီပြီး ကပ်ရပ်သည်။ ကွယ်ရာမဲ့ သစ်ရွက် ကြွေတစ်ခုကို လေနှင့်ရာလွင့်ပါးချင်နေသည့်အထဲ ထွေနေသည့် စိတ်က ပထမ။

“နှစ်ယောက်စလုံး ချစ်ရေးဆိုထားတာ ကျောင်းတုန်း ကတည်းက၊ သူကရွေးတုံးလေး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အထင်တော့ နှစ်ယောက် စလုံးက ချစ်ကြမဲ့ပဲ။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား သံလိုက်စက်ကွင်းထဲ မိနေတဲ့ သံမှုန်သံစတွေလိုပဲ။ အနားကမခွာ ဖြစ်နေကြတာ။”

စရောက်တဲ့ညကပဲ မငဝါက ရယ်မောစကားဆိုနေသော သူတို့သုံးယောက်ထံ မေးငေါ့ပြီး ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုကတည်းက ရွယ်ရွယ်စိတ်ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာ မှားသလား။ သူနဲ့ပတ်သက် မညီသူ။ စည်းကိုက်တိုင် နေရာပေးထားတဲ့သူကို ရွယ်ရွယ်မှာ လွန်ဆန်ရန် အင်အားမဲ့လျက်။ အခုတလော စည်း ဖြစ်သမျှ ဒေါသ

ရဲ့အစက မမထိုက်ကြောင့်များလား။ ရွယ်ရွယ်မှာ တွေးရင်းက ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ဘတ်ထဲ ဆူးချွန်တစ်ခုနဲ့ ထိုးစိုက်ထားသလို။ ရင်ဘတ်ထဲက တဆစ်ဆစ်ထိုးဆောင့်နေတဲ့ ဝေဒနာကို သိသိကြီးနှင့် မောင်းမထွက်ခိုင်းခဲ့။ မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ချတိုင်း စည်းရဲ့ ကြည်လင်သော အပြုံးက သူမအာရုံထဲ ဝင်နှောက်စမြဲ။ ဒီအပြုံး၊ ဒီအရယ်တို့ကို အားကိုးပြီးနေခဲ့သော ရွယ်ရွယ်အတွက် အခုတော့ အရာရာက လစိုက်ည။ ရင်နုသံက အရိုင်းဆန်စွာ ခုန်ပေါက်မြူး တူးနေခဲ့ပြီးမှ အခုပျောက်ရှသွားတာက အစပင်ပြန်ရှာလို့ မရသလို။ ရွယ်ရွယ်အတွက်တော့ ကံကြမ္မာက နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံစေခဲ့တာပင်။

တကယ်တော့ အချစ်ဟာ သူမနဲ့နီးနီးလေးမှာရှိပြီး သင့်မြတ်ခွင့်မရခဲ့သောကြောင့်။

အခန်း (၂၁)

တစ်ညလုံး မစဲတမ်းရွာထားတဲ့မိုးက မိုးလင်းကာနီးမှ
စဲသွားသည်။ ဒါတောင် မိုးရေစက်တွေ တစ်စက်တစ်ပေါက်ချင်း
ကျသံကြားရတုန်း။ စည်းက နီးနေကျမဟုတ်ဘဲ နီးလာတော့
ခေါင်းတစ်ခုနဲ့ ပွင့်ထွက်ပေါက်ကွဲတော့မတတ် တဆစ်ဆစ် ထိုး
ကိုက်နေသည်။

“အား”

နားထင်ကို လက်မ လက်ညှိုးဖိညှပ်ပြီး ခေါင်းဘယ်
ညာခါပစ်လိုက်သည်။ ဒါလည်း သက်သာမသွား။ ရင်ဘယ်
တစ်ပြင်လုံး မိမိထိုးထားသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတာကြောင့်

စည်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရတဲ့အဖြစ်။ အခုတလော သူ့မှာ ညစ်စ
ရာအကြောင်းအရာတွေများသည် တွေးလိုက်တိုင်း ရည်ရွယ်ရာ
အကြောင်းများသာဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာတိုင်းသည် သူ့အတွက်
စိတ်ပျော်စရာ မရှိတဲ့အခါ စောင်ကိုကန်ထုတ်ပြီး စည်း ခုတင်
ပေါ်မှ ခြေတွဲလောင်းချသည်။ ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေ
မှန်း မသိ၍ ဘီယာလက်ခံနေကျ အူရိုင်းထဲ ညက ဝီစကီခပ်
များများ စီးဆင်းစေလိုက်၍လားမသိ။ ဒီမနက် ဝီစကီရဲ့ဒဏ်
ကြောင့် လူက ခေါင်းမထူချင်။ ဒါပေမဲ့ လည်ချောင်းတွေ အာခေါင်
တွေရဲ့ ပူလောင်မှုကို မခံနိုင်၍သာ ထလိုက်ရတာမျိုး။ စည်းက
အခန်းထောင့်ရှိ ရေခဲသေတ္တာအပူလေးထဲက ရေပူလင်းကို ဆွဲထုတ်
သည်။ ပူလင်းအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး မော့သောက်ရင်း ဝရန်တာဆီ
ထွက်ခဲ့သည်။ ဝရန်တာရောက်သည်နှင့် တစ်ညလုံး သည်းမဲတကြီး
ရွာထားသောမိုးကြောင့် ကျောက်ပြားတွေရဲ့ အေးစိမ့်မှုက ခြေဖဝါး
ကတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်ဆီ တိုးဝေ့သွားသလို။ ရေခဲရေအရှိန်
ကြောင့်လား။ မိုးရာသီရဲ့ စိုထိုင်းဆများသော လေကြောင့်လားမသိ။
ရင်ပူတာတွေ ခေါင်းကိုက်တာတွေတောင် သက်သာသွားသလို။

စည်းက တခါမှ မတွေ့ဖူးသော နံနက်ခင်းဝေလီခေလင်းကို ရင်ဖွင့်
ကြိုဆိုရင်း ဝရန်တာဆီမှာ လက်ဖ်အောင်ထောင့်ပြီး ငေးမိငေးရာ
လိုက်ကြည့်မိချိန်မှာ

“ဟင်”

စည်းမျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။ ခေါင်းကိုက်တာ
တွေလည်း အပရိက။ အခုချိန်မှာ စည်းခံစားရတာက သူ့ရှေ့
တွေ့နေသောမြင်ကွင်း။ ရည်ရွယ်ရာ ဟုတ်သည်။ မီးခိုးရောင်
တိရုပ်က ထုံးစံအတိုင်း လည်ပင်းပြဲပြဲနှင့် ခူးဖုံးရုံ ဂျင်းဘောင်း
ဘီအနက်ရောင်နှင့် ဆံပင်တွေကို နဖူးထိပ်တွင် အနက်ရောင်ဖဲပြား
တပ်ထားသည်။ ရေပိုက်တစ်ချောင်းနှင့် ပေါ်တီကိုအောက်၌
တန်းစီရပ်ထားသည့် ကားနှစ်စီးအား ရေဆေးနေသည်။ ရေဆေး
တာမှ ကားကိုယ်ထည်တင်မက။ ကားဘီးတွေပါ ရေပိုက်နဲ့
ထိုးဖျန်းပြီးဆေးသည်။ ထို့နောက် ဆပ်ပြာရည်တွေနှင့် ကားတော
နက်ပေါ်ပက်ကာ ရေမြှုပ်တုံးကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်တာကြောင့်
ခါးနားတစ်ဝိုက် ရင်ဘတ်တစ်ဝိုက်၌ ရေတွေက ရွဲရွဲစို။

“ကျစ်...ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဝရန်တာက စည်း ချာခနဲလှည့်ထွက်သည်။ ခြေလှမ်း
တွေက အောက်ထပ်ပေါ်တီကိုဆီ ခုန်းစိုင်းလျက်။ မျက်ဝန်းထဲ
ဖျောက်မရအောင် စွဲထင်နေတာက ရေတွေစိုရွဲနေသော ရည်ရွယ်ရာ။

“ဒီလောက် ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးမှာကွာ၊ ရည်ရွယ်ရာက
ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ ပုံမှန်ကို မဟုတ်တော့ဘူး”

တတွတ်တွတ်ရွေ့တံရင်း သူ့အောက်ထပ်ဆီ ရောက်
လာသည်။ စည်း တံခါးဝရောက်တော့ ရည်ရွယ်ရာက ကားဘီး
တွေကို အဝတ်စုတ်တစ်ခုနဲ့ ထိုင်သုတ်နေတာ ကျကျနန။ စည်းက
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေလှမ်းတွေ အဲဒီအနား ဘယ်လိုရောက်သွား
မှန်းမသိတော့။

“ရည်ရွယ်ရာ”

ခေါ်လည်းခေါ်ရင်း လက်မောင်းရင်းက ဆွဲထူလိုက်မှ
သူမက အလန့်တကြား ငဲ့ကြည့်ရင်း

“စည်း”

“ဒါ...ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို...ကားညစ်ပတ်နေလို့”

“မင်းကိုဘယ်သူခိုင်းလဲ”

စည်းက ခေါ်သဖြစ်လျက်က ဆောင့်ဆော်သည်။ ရွယ်ရွယ်က ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနဲ့ နူးညံ့ခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲတင်းမာနေသော စည်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီးမှ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ်ကာ...

“ကားညစ်ပတ်လို့၊ အမြင်မတော်လို့ ဆေးတာပဲ”

“မလိုဘူး ထားနဲ့”

ရွယ်ရွယ်လက်ထဲက ဖော့တုံးတွေ အဝတ်စတွေကို ဆွဲယူကာ ရေပုံးထဲပစ်ချသည်။ ရေဖွင့်လျက်သား ရေပိုက်အား ခြေဦးနှင့် လွှဲခတ်ပစ်တော့ အပြစ်မဲ့ ရေပိုက်ကလေးမှာ စည်း ကန်ချက်ကြောင့် ခွေခွေခေါက်ခေါက်။

“လာနဲ့...ဒါတွေ မင်းလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ကားရေဆေး ဆီထိုးဆိုင်ရှေ့ သွားလိုက်ရင် အားလုံးပြီးတယ်”

“ဟင့်အင်း...မလာဘူး”

ရွယ်ရွယ်က သူတို့ထားသောလက်ကို အတင်းဆောင့်ရုန်းသည်။ ထို့နောက် ဂျစ်ကန်ကန် ထုံပေပေနှင့် ရောက်သည့်

နေရာမှ တစ်လက်မတောင် မရွေ့ဘဲ ရပ်နေကာ...

“ရွယ်ရွယ် လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

“မင်း...ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရည်ရွယ်ရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...စည်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဖယ် ရွယ်ရွယ် ဝန်းပင်တွေ ရေသွားလောင်းရဦးမယ်”

“မင်း”

နောက်မှ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ဆွဲလှည့်တာကြောင့် လက်မောင်းက နာလည်နာ၊ အရှိန်ကြောင့် စည်းရင်ဘတ်နှင့် သူမနဖူးက ဒုတ်ခနဲ တိုက်မိတော့သည်။

“အ...နာသွားပြီ၊ ဖယ်ပါ လွှတ် လူကို”

“မလွှတ်ဘူး လာနဲ့”

“စည်း”

ခေါ်သံက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ခြင်းကို ရုတ်ခြည်းငြိမ်သက်သွားစေသည်။ စည်းက ခေါင်းငုံ့ကြည့်တော့ ခြံဘေးပတ်လည်မှ ရွရွလေး ပြေးဝင်လာသော ထိုက်။ အနီရဲရဲစပို့ရှပ်၊ အနီရောင်မှာဘေးလှိုင်းစင်း အဖြူရောင်ပါတဲ့ အားကစား

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ထိုက်က သူတို့အနားရောက်မှ ပြေးတာကို
ရပ်ပစ်သည်။ ထို့နောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း ရွယ်ရွယ်
ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဗာဒံပင်အောက်က အမှိုက်တွေသိမ်းဖို့ ရှိတယ်
ရည်ရွယ်ရာ”

“ဟုတ်...ရွယ်ရွယ် သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ မမထိုက်”
ရွယ်ရွယ်က စည်းလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန်ပြင်ပေမဲ့
“နေဦး”

စည်းက မလွတ်တမ်းဆွဲထားရင်း...

“ဒါတွေ...သူ့ကို နင်ခိုင်းထားတာလား ထိုက်”

ထိုက်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မနက်စော
စော လေ့ကျင့်ခန်းယူထား၍ ချွေးတစ်စုံမျက်နှာအား မွေး
တဘက်နှင့် နေရာအနှံ့ ဖွဖွထိတို့ သုတ်ရင်းက...

“ဒီမှာလုပ်ရတာ သူ့အတွက် အများကြီး သက်သ
ပါတယ် စည်းရဲ့၊ မနက်ပိုင်း အချိန်လေးပဲ အလုပ်ရှိတာလေ”

“မလိုဘူး...သူ့ကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာအလုပ်

ပြန်သံတို့ကောင်းကင်

ခိုင်းစရာမလိုဘူး”

“ဒါ...ဘာစကားလဲ စည်း”

ထိုက် မျက်နှာက မီးပွားတစ်စ လွင့်ထွက်လာသည်နှင့်
ဘူကာ...

“နင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ သဘာဝမကျတာ
တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်ဖော်ကို အိမ်အလုပ်ခိုင်း
တာ”

“သူက အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး”

စည်းအသံက အော်ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ ဒေါသ
ကြောင့် ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ရန်လိုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းတွေ မပါဘဲ
စည်းက ထိုက်ကို အေးတိအေးစက်ကြည့်ကာ...

“နောက်ကို ငါ့သဘောမပါဘဲ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သူ့ကို
ဘာမှမခိုင်းပါနဲ့၊ ဒါ ငါ မေတ္တာရပ်ခံတာ”

ပြောပြီးတာနှင့် ရွယ်ရွယ်လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်တက်ရန်
ခြေလှမ်းပြင်သည်။ သို့ပေမဲ့ တွဲထားသော လက်နှစ်ဖက်ပေါ်
ထိုက်က အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင် ဆွဲထားရင်း

၁၉၆

ပိုင်မြတ်နိုး

“နေဦး...စည်း ရည်ရွယ်ရာရဲ့ အနေအထားက ဒီအိမ်မှာ ဘာလဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင်ငါ့ကို ဒီလိုပြောစရာလား သူ့အဆင့်အတန်း ငါ့အဆင့်အတန်းက”

“ကျစ်”

စည်းက မတည်မငြိမ်းနှင့် မျက်နှာလွဲပြီးမှ ပြန်လှည့်လာသောအခါ မျက်ဝန်းတွေထဲ၌ ထိမထင်ရိပ်တွေ လှောင်ရိပ်တွေက စွန်းထင်းနေလျက်။

“အဆင့်အတန်းဆိုတာ ငါသတ်မှတ်တာတော့ စိမ့်ဓာတ်မွန်မြတ်မှုနဲ့ပဲဆိုင်တယ် ထိုက်၊ ငါက အထက်စီးကဆိုပြီး မြင်သမျှလူတိုင်း တန်ဖိုးဆွဲချနေတာ၊ အဲဒါ မြင့်မားတဲ့အဆင့်အတန်းလို့ ငါမထင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့အဆင့်မတူတူအောင် တန်ဖိုးလိုက်ညှိနေတာလို့ ယူဆတယ်”

“စည်း”

ထက်ရှသော အော်သံနှင့် မီးလျှံတွေအလား ပြုံးပြုံးသော မျက်ဝန်းတွေက ထိုက်ရင်ထဲက ဒေါသဒီဂရီကို ဖော်ပြသယောင်။

“နင်ပြောချပစ်လိုက်တာ ငါ့အနေအထားက ဘာဖြစ်ပွားမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဒီမှာ စည်း ချောကလက်နဲ့ထန်းလျက် ကန်ဖိုးကို ကလေးကအစ သိတယ်၊ နင် မသိတော့တာလား၊ နင့်ဦးနှောက်ပါဝါတွေ လျှော့ကုန်တာလား၊ ငါ မတွေးတတ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်သမျှ ငါသိတာကိုတော့ ပြောခဲ့မှဖြစ်မယ်”

ထိုက်က စည်းပခုံးနောက်ကွယ်၌ ရပ်နေသော ရွယ်ရွယ်ကိုစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတွေထဲ မီးပွားတွေ လွင့်စင်အောင် ရဲရဲတောက်တက်နေသလို ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ရွယ်ရွယ်အတွက် သံမှန်သံစတွေ လွင့်တက်လာခဲ့သည်။

“အဟွန်း...ငါက ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဒူးထောက်မြှူဆွယ်ပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်စရာ မလိုဘူးဆိုတာပဲ”

“မမထိုက်...ရွယ်ရွယ်က အဲဒီလိုမဟုတ်”

“တော်စမ်း...နင်ဖြစ်စေချင်တာ ဒါမျိုးမဟုတ်လား၊ နင်ငါနဲ့စည်းရဲ့ ပဋိပက္ခကို မြင်ချင်တာ မဟုတ်လား၊ မြင်ခွင့်ရလို့ နင်ကျေနပ်ပေမဲ့ နင် ဖြစ်စေချင်တဲ့ အခြေအနေအတွက် ငါ မကျေ

နပ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် လျော်ကြေး”

ထိုက် လက်တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲဖြောက်တက်လာတာ တွေ့လိုက်ရ၍ ရွယ်ရွယ်က ကြောက်လန့်တကြား မျက်ဝန်းစုံ မှိတ်ချလိုက်သည်။ ဘယ်အချိန် ဖောင်းခနဲမြည်သံကြားရမလဲ။ ပါးပြင်တစ်ဖက် ပူထူသွားမလဲတွေ့ရင်း ကြောက်လန့်တကြား နားစွင့်နေပေမဲ့

“စဉ်သည်က...အိမ်ရှင်ကို စော်ကားခွင့်မရှိတူး ထိုက်”

“ဘာ”

ရွယ်ရွယ် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ မမထိုက်ရဲ့ လက်က လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး။ စည်းက လက်ကောက်ဝတ် ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်းမှ လွှတ်ချပေးရင်း ရွယ်ရွယ်ကိုဆွဲ ခေါ်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရွယ်ရွယ်က မငြင်းလန်မိ။ ရင်ထဲ လုံခြုံနှေးထွေးသွားတာက စည်း အကာအကွယ်ပေးခြင်းကြောင့် ဟုဆိုလျှင်။

“ဘယ်သူ...အိမ်ရှင်ဖြစ်မလဲဆိုတာ နင်စောင့်ကြည့် လိုက်ပါ စည်း၊ နင် သေချာမသိသေးတာပဲ ငါအံ့ဩတယ်”

ထိုအခိုက် အိပ်မို့စုံမွှားနှင့် ထလာပုံရသော ဇွဲက သူမတို့ သုံးယောက်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒါက မနက်စောစောစီး စီးကို”

“ငါ့အိမ် ငါပြန်နေမယ် ဇွဲ”

ထိုက်က နောက်ပါးမှ ကျော်တက်ရင်းပြောသည်။ ဇွဲက ထိုက်လျှောက်သွားရာကို ခေါင်းပါလည်အောင် လိုက်ကြည့် ရင်းက...

“ထိုက်...နှင့်အိမ်မှာ နိုင်ငံခြားသားတွေ”

“ဒါဆိုလည်း...ငါ့ကို ကွန်ဒိုတစ်ခန်းရအောင် ငှားပေး၊ ဒီမနက်ပိုင်းအတွင်းနော်၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်တောင် ထပ်မနေချင်တော့ဘူး”

“ဟာ...ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲကွာ စည်း နည်း နည်းပါးပါး တားဦးလေ စည်း”

ဇွဲက ထိုက်နောက်ပဲ လိုက်သွားရုံမလိုနှင့် တကယ်တမ်း ဆူတော့ စည်းနောက်၌ ပါလာသည်။ စည်းက သူမအခန်း

တံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ အခန်းထဲ ရွယ်ရွယ်ကို ဝင်စေရင်း...

“နားလိုက်ဦး...နွေးနွေးထွေးထွေးဗျေ”

မှာကြားချက်တွေ ဆုံးသွားမှ ကိုယ်တိုင်အခန်းတံခါး ဆွဲပိတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ နားမလည်ခြင်းတွေကြားမှာ ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်နေသည့် ဇွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“စည်း... မင်းနဲ့ထိုက်”

“ထိုက်ကို ငါ ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်လိုပြောလိုက်”

“စည်း...ဟာ ဟေ့ကောင် မင်းတို့က ဘာတွေလဲ ဘာလဲကွ”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်း ဇွဲတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်။ ကျောခိုင်းရန် ဟစ်ယောက်က အဆင်သင့် ဖြစ်ချိန်မှာ ကျန်တစ်ယောက်က လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီးသား ပုံစံတွေနဲ့ ဒီနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်တာလဲ။

အခန်း (၂၂)

“ဟပ်...ဟပ် ချိုး ဟပ် ချိုး”

“ရော...ဒီမှာ ဆေးနဲ့ကော်ဖီ”

မျက်စိရှေ့ရောက်လာတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်ပြီးမှ ရွယ်ရွယ်က သူ့ထံဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ နာချေထားတဲ့ အရှိန်ကြောင့် နှာသီးဖျားတွေ နီရဲနေပြီး မျက်ကြောတွေ စင်းစင်းလေး ဖြစ်နေတဲ့ သူမအား စည်းက ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း...

“ဆေး ဦးအောင်သောက်၊ ဒီရက် မိုးကဆက်တိုက် ရွာတော့ တုပ်ကွေးတွေ ဘာတွေဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ

ပဲ နားနေခဲ့ ငါက ဆိုင်သွားရဦးမှာ”

စည်းကပြောရင်း စွယ်တာအင်္ကျီအား တံတောင်ဆစ် နားအထိ ဆွဲတင်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်၌ စွပ်ထားသော ခေါင်းစည်းကြိုးအား မြုတ်ပြီး ဆံပင်ရှည်တွေကို ဆွဲသိမ်း၍ အပြောင်စည်းသည်။ အေပရစ်ကိုဝတ်ပြီး ခါးကြိုးတွေ ဆွဲချည် နေပုံက ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်မလာသည့်အတိုင်း။

“စည်း”

မြင်နေရသော ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရွယ်ရွယ်က မရဲတရဲခေါ်သည်။ စည်းက နောက်လှည့်မကြည့်ပဲ ဖရိုဖာဆီ လျှောက်သွားကာ ဟင်းချက်ရန် အသားတွေထုတ်ရင်း

“ပြော”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ဟင်းချက်မှာပေါ့၊ မင်းအတွက် ကြက်စွပ်လေးလုပ် ပေးခဲ့မယ်၊ အအေးမိတဲ့သူတွေက ကြက်စွပ်သောက်ပေးရတယ် ကွ”

“စည်း”

“ပြောလေ”

“ဟို...မမထိုက်ကို လိုက်မခေါ်တော့ဘူးလား”

ဒီတစ်ခါတော့ စည်းက သူမဘက်လှည့်လာသည်။ ကြက်ရင်အုံခြမ်းကို ဇလုံထဲထည့်ရင်းက...

“လိုက်ခေါ်ရအောင် သူ့ကို ငါနှင်ထုတ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ ပြီးတော့ သူက မာနမင်းသမီး၊ နေပါစေ ဒီအတိုင်းလေး ပိုကောင်းသလားလို့”

“ဒါပေမဲ့ စည်းက သူ့ကို ချစ်ခဲ့တာကိုး”

ရွယ်ရွယ်ဟာ ငြိမ်ပြီး ထိုင်မနေနိုင်။ စည်းဝင်သွားသော မီးဖိုချောင်ထဲအထိ တောက်လျှောက်လိုက်ဝင်ရင်း စည်းမျက်နှာ ကို မော့ကာငေးကာနှင့် မေးခွန်းထုတ်ရင်း အကဲခတ်၏။ စည်း ကတော့ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသော မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရွယ်ရွယ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း

“ပြောခဲ့မိလို့လား”

“စည်းနဲ့ အတူတူ ဟို”

အချစ်အကြောင်းတွေ ပါလာတော့ နှုတ်မရဲသလိုနှင့်

မျက်ခုံးရိုးကို လက်မဖြင့် ကုတ်ခြစ်ရင်း စကားလုံးရှာဖွေနေဟန် တူသည်။ ဒါကို စည်းက မျက်ဝန်းထောင့်မှ တွေ့နေရသဖြင့် အသံထွက်အောင် တမင်ရယ်ရင်း

“ပရိုပို(စ်)လုပ်ထားတာကို ပြောတာလား”

“အင်း”

နှုတ်ခမ်းလေးဖိပိတ်ကာ ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ် သည်။ ပြီးမှ စည်းကို မျက်လွှာပင့် အကဲခတ်ရင်း...

“အခု...ရွယ်ရွယ်ကြောင့် စည်းတို့ မပြေမလည်”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှ မင်း ဖန်တီးခဲ့တာလား”

ချက်ပြုတ်စရာတွေ ဒီအတိုင်းချပြီး စည်းက လှည့်မေး တော့မှ...

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး ရွယ်ရွယ်က”

“အဲဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှတ်ထားဖို့ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဒီအိမ်မှာ မင်း ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ နေတာလဲ”

“စည်းကြောင့်လေ”

မဆိုင်းမတွ ဖြေပုံက ချက်ချင်း။ စည်းက ဘာစင်မှာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းမှီရင်း သူမကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့စကားကလွဲပြီး တခြားလူတွေ ဘာပဲပြောပြော မင်း နားမထောင်ရဘူး၊ ခေါင်း မညိတ်ရဘူး အဲဒါကို နားလည်လား”

“ဟုတ်”

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် ဆံပင်တွေ အိမ်နဲ့အုပ်ကျလာတဲ့အထိ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ...

“ဟပ်...ဟပ် ဟပ်ချိုး”

ထပ်ပြီး နှာချေလာတာကြောင့် စည်းက လက်မအား သည့်ကြားမှ တံတောင်ဖြင့် သူမကို လှမ်းတွတ်ရင်း

“သွား...ဆေးသွားသောက်တော့ သွား”

တွန်းလွှတ်ရသည်။ ဒါတောင် ကော်ဒီဒွက်ကို လက်နှစ် ဖက်နှင့်ကိုင်ထားလျက် သူ့ဘေးနား ပြန်ရောက်လာကာ သူ့မျက်နှာ အား ဘေးစောင်းလိုက်တဲ့ကြည့်ရင်း...

“စည်းကလေး...ကိုကိုနဲ့ သိပ်တူတာပဲ သိလားတဲ့”

သူက...

“မတူချင်ပါဘူး”

ပြောတော့ သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ တအံ့တသြ
ရုပ်ကလေးနှင့်...

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကိုက ကြင်နာတတ်သလို
စည်းကလည်း အတူတူလေ၊ အဲဒါကို တူတယ်ပြောတာ”

ဘာညာနဲ့ တူနှစ်လုံးကြားထဲ သူမက ရှုပ်ထွေးလျက်။
စည်းက အဲဒီရှုပ်ထွေးခြင်းကြားထဲမှ သူမကိုငေးမောရင်း ငေးမိ
တိုင်း အခုန်မြန်သောရင်ကို ထိန်းရင်းမှ။

သူ၏ မချစ်တတ်ခဲ့သော နှလုံးသားသည် သူမကြောင့်
ယခုအခါ၌။

အခန်း (၂၃)

“အဲဒီနေ့က မင်း နည်းနည်းလွန်တယ်လို့ ငါတော့
ထင်တယ် စည်း”

“ငါ...နည်းနည်းလွန်ရင် များများလွန်တာ ထိုက်ပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ စည်းရာ၊ ငါပြောတာက ထိုက်နဲ့
ငါတို့ဆိုတာ ရင်ခုန်သံတွေအကြောင်း ဘေးဖယ်ထားဦးတော့ ရင်းနှီး
ခဲ့ကြတဲ့ သက်တမ်းက နှစ်ချီနေပြီပဲ ဥစ္စာ”

“ဒီတော့”

စည်းက မျက်ခုံးပင့်ပြီးမေးသည်။ စည်း အဲဒီလိုမေး

တော့လည်း ဇွဲက လည်ပင်းကိုပွတ်လိုက် လက်ဖဝါးချင်း ပွတ်လိုက်နှင့် အတော်ကြီး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေရာက ရုံးခန်း အပြင်ဘက်ရှိ ကောင်တာတွင် လပ်(ပ်)တော့(ပ်)ဝယ်သူအား ရယ်ကာမောကာ ရှင်းပြနေသည့် ရွယ်ရွယ်ထံ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ရင်း

“အခုက...နှစ်ချီခင်လာတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မင်းက လပိုင်းလောက်ရှိတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ လဲတာဆိုတော့”

“ဟေ့ကောင်...စကားကို ရှင်းရှင်းပြော၊ ထိုက်နဲ့ ရည်ရွယ်ရာကို ငါလဲတယ်၊ ဒါ ငါလွန်တယ်၊ မင်းပြောချင်တဲ့ လိုရင်းက ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ထိုက်ကြည့်ရတာလည်း တော်တော်ခံစားရပုံပဲ”

“နွဲ့”

“ဟင်”

လက်နှစ်ဖက်ယှက်ဆုပ်ပြီး မေးတင်ကာ ငေးနေတဲ့ ဇွဲက သူခေါ်တော့ ထူးတော့ထူးသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပါလက်မပါ။

“ငါ...ဒီလိုလုပ်လို့ မင်းအတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် လျော့တယ် သဘောထားပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ဘက်က ကြည့်တော့”

“ကျွန်...မင်းရဲ့အတွယ်အတာ စကားတွေကို ဘေးချိတ်ထား ဇွဲ၊ ငါ ထိုက်ကို မမုန်းဘူး၊ အခင်အမင်မပျက် ဆက်ဆံလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူလူချင်း ဖေးမမှုမရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြီးကိုတော့ ငါမကြိုက်ဘူး”

“မင်းကရော...အဖေးမ လွန်နေတယ်လို့ မထင်ဘူးလားစည်း”

စည်း ဖျတ်ခနဲငြိမ်ကျသွားသည်။ တကူးတက ရှာစရာ မလိုဘဲ ရည်ရွယ်ရာက သူမျက်ဝန်းရှေ့ ရောက်လာ၏။ သူမ ပြောသမျှ သဘောကျကာ လက်(ပ်)တော့(ပ်) ဝယ်သွားသူကို ခေါင်းလေးငုံ့ ခါးလေးညှတ်ပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ စာပ်စတင်မာအား တံခါးနားအထိ လိုက်ပို့ပြီးမှ ကောင်တာနား ပြန်လျှောက်လာရင်း သူရုံးခန်းထဲ လှမ်းကြည့်ပြီး လက်မတွေ

ဘာတွေထောင်ပြနေသေးသည်။ ရုံးခန်းနဲ့ရွှမ်းက မှန်အကြည့်
သာ ခြားထားတာမို့ အတွင်းအပြင် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက ပကတိ
တွေ့ရသည်သာ။

“စည်း...ဟာ ဟိတ်ကောင် စည်း”

ခေါ်ရုံမက ပခုံးပါလှမ်းပုတ်၍ စည်းက သတိဝင်သူ
ချိန်မှာ သူဖုန်းက ဆူညံစွာမြည်သံပေးနေတာကို ဇွဲက ဦးအေး
ကိုင်ရင်း...

“ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့... ဟဲလို”

သူ့ကိုလည်းဝေဖန် ဖုန်းထူးခြင်းအလုပ်အား တစ်
တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ဆောင်၏။ စည်းကတော့ အ
တကြီးဖုန်းဆို သူ့အားပြန်ပေးမည်သိ၍ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဝင်
သော အီးမေး(လ်)ကို တစ်ချက်ပြန်စစ်သည်။

“ဟာ...အန်တီဖြူ”

မေ့နာမည်ကြား၍ ကွန်ပျူတာစကရင်(မ်)ပေါ်မှ
အာရုံက ဇွဲထံရောက်သွားသည်။ ဇွဲနဲ့မေမေ စကားလက်ဆုံ
မဖြစ်။ မတော် ရည်ရွယ်ရာကိစ္စတွေပေါ်သွားမှ ရှင်းမရ

ရှုပ်ကုန်လျှင်။

“ရှိတယ်...အန်တီဖြူ၊ ဟုတ် နေကောင်းတယ်မဟုတ်
လား၊ အား မေမေ ရန်ကုန်မလာတာ ကြာပြီ၊ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

အဆမတန် ရိုသေပြနေသော ဇွဲလက်ထဲမှ ဖုန်းကို သူ
ဆွဲလုရင်း...

“မေမေ...ပြော”

“သား...နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...နေကောင်းတယ် မေမေ၊ မေမေ ဘာကိစ္စ
လဲ၊ အထွေအထူး ရှိလို့လား”

မေမေက အန်တီမာလာလို့မဟုတ်။ သားကို လွမ်းတိုင်း
ဖုန်းဆက်ပြီး အမှာတော်ပါးကာ အလွမ်းဖြေတတ်သူ မဟုတ်၍
သူက မေးရသည်။

“ကိစ္စတော့ အထူးတကုာ အထူးပဲ သားရဲ့၊ မင်း
ဧကလာပွဲကိစ္စ”

“ဗျာ...ဘယ်လိုမေမေ”

“ဟဲ့...မေ့သွားတာလား၊ မေ့ချင်ဟန်ဆောင်တာလား၊

မင်း မေ့လို့မဖြစ်ဘူးနော် စည်း၊ ဒါ မင်းအဖေ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ”
စည်းက စိတ်အိုက်စွာ ဆုံလည်ခုံပေါ် ပစ်ထိုင်ချရင်း
ခေါင်းကိုမော့မှီထားကာ

“မမေ့ပါဘူး”

“အေး...မမေ့ရင်ပြီးရော၊ အခု မင်းအဖေနဲ့မေမေ အိမ်
မိန်းကလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေနဲ့ သွားတွေ့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ
မိဘမောင်ဘွားတွေ မရှိရှာတော့ဘူး သားရဲ့၊ သူ့အမွေထိန်း ရှေ့
ကြီးနဲ့ တွေ့ရမှာ၊ မင်း အဖေကတော့ မင်္ဂလာကိစ္စ တစ်ခါတည်း
ပြောခဲ့မှာတဲ့”

“အာ...မေမေ၊ အဲဒီလို ချက်ချင်းကြီး”

“စည်းလုံး”

ရုတ်တရက် အသံက ပြောင်းသွားသဖြင့် သူပါထူး
ကို ပြောင်းရသည်။

“ဗျာ...မေမေ”

“အကျိုးအကြောင်းတွေ မင်းကို အားလုံးပြောပြထ
ပြီးသားနော်”

“ဟုတ်”

သိပြီးသားဖြစ်၍ ခေါင်းညိတ်တာရော ဖေဖေကို ချစ်
ကြောက်ရုံသေ၍ ခေါင်းညိတ်တာရောနှင့် သူက ဟုတ်ကဲ့လိုက်
သည်။ ဖေဖေ တပ်မတော်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က နယ်
စပ်ဒေသတစ်ခု၌ ခရီးသွားစဉ် ကားကို ဓားပြတိုက်လုယက်မှုတစ်ခု
ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အဓိက သောင်းကျန်းသူတွေ ပစ်မှတ်က ထိုကား
ပေါ်၌ ပါလာသော ရိုးရိုးခရီးသွားဟန်ဆောင်သည့် သူဌေးကြီးအား
ပြန်ပေးဆွဲ ငွေညစ်ရန်အတွက်သာ။ ဒါကို ဖေဖေတို့ တပ်မတော်
သားတွေက သက်စွန့်ဆံဖျား ကယ်တင်ခဲ့၍ ထိုသူဌေးကြီးက
အထူးတလည် ကျေးဇူးတွေတင်ကာ ဖေဖေကို အသက်သခင်
သဖွယ် သဘောထားခဲ့သည်။

“ကျုပ်က စစ်သားတွေဆို အစောကြီးကတည်းက
လေးစားပြီးသားဗျ၊ အိုးပစ် အိမ်ပစ်၊ သားပစ် မယားပစ်နဲ့ ဒီလို
တောကြီးမျက်မည်းထဲ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ လာနေကြမှာလဲ၊
စစ်သားစိတ်ဓာတ်က တော်ရုံရဲရင့်တာမျိုး မဟုတ်သလို တော်ရုံ
ဝါသနာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် လေးစားရင်းစွဲရှိပြီး

သားက အခု ကိုယ့်အသက်ပါ ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ လေးစား
ရုံမကဘူး ပိုကြည်ညိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို”

ဟု ဖေဖေက သူ့စစ်ဗိုလ်ဘဝ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့
သည့်ကာလတွေကို တမ်းတမှန်းမျှော်တိုင်း ထိုသူဌေးကြီးအကြောင်း
က မပါမပြီး။ ခက်တာက ဖေဖေနဲ့သာ ရင်းနှီးပြီး သူနဲ့တော့
မတွေ့မကြုံဖူးခဲ့ချေ။ ထိုသူဌေးကြီးဆုံးတော့လည်း ဖေဖေနဲ့မမေသာ
အသုဘသွားပို့ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်က သူ ရန်ကုန်ရောက်နေပြီး
ဆိုင်ဖွင့်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့်ကာလ။ အခု သူ့အားလက်ထပ်ပေးမည့်
သူက ထိုသူဌေးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးတဲ့။ ဖုန်းထဲက
ဖေဖေအသံက နားမစွင့်ပါဘဲ ထပ်ကြားနေရသည်။

“သူ မရှိတော့တာတောင် သူ့ရှေ့နေကတဆင့် ဆက်
သွယ်ခိုင်းပြီး မင်္ဂလာကိစ္စ စီစဉ်ခိုင်းခဲ့တာ၊ ဒါ ဖေဖေတို့အပေါ်
နည်းတဲ့ ယုံကြည်မှုမှ ဖောက်တာပဲ သား၊ ဖေဖေက သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိရဲ့နဲ့ ဒီယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်ရင် ငါ့တစ်သက်
လုံး ထိန်းလာတဲ့ သိက္ခာတရား၊ မာနတွေက ရေစန်ဒိုက်မျော
ဖြစ်ကုန်မှာကွ၊ ဒီတော့ မင်း မငြင်းပါနဲ့”

“ဟို...တစ်ဖက်က ဆန္ဒက”

“ဒါ...တို့လူကြီးတွေ စိစဉ်မှာ၊ မင်းလုပ်ရမှာက တို့
ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ဖို့၊ အေး ဒါပဲ”

ဆိုပြီး သူ့ဘက်က အကြောင်းပြချက်တွေ မလာခင်
ဖုန်းချသွားတာ မြန်လွန်းသည်။ စည်းက ဖုန်းကို နားမှခွာ၍
ဆုစေ့ကြည့်ရင်း...

“အဲဒီလောက် လွယ်မယ်ထင်ရင် ဥုံဖွဲ့သာ မန်းလိုက်
တော့ ဖေဖေ”

အခန်း (၂၄)

“ဟင်”

အော်သံက အပြင်မထွက်အောင် အချိန်မီ ပါးစပ်ပိတ်၍ ထိန်းသည်။ ဒါ လေးလေးရဲ့လူတွေ။ လေးလေးနောက်တော်ပါး၌ အမြဲရှိနေတဲ့သူတွေ။ ရွယ်ရွယ်က ပခုံးနောက်လှန်ချထားသော ခေါင်းစွပ်ကို ချက်ချင်းစွပ်ချကာ ရှေ့စာအုပ်စင်၌ ထိုးညှပ်ထားသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဆွဲယူ၍ မျက်နှာရှေ့မှာကာသည်။ စီးတီးမတ်(ထ်)ထဲ ရွယ်ရွယ်လာရင်းကိစ္စက ဂျာနယ်ဝယ်ဖို့မဟုတ်။ “နေခင်းနေလည်...ဈေးဝယ်သူမရှိတော့ ပျင်းစရာကြီး”

“ဟုတ်ပ၊ အဲဒီဈေးရောင်းသူတွေရဲ့ အပျင်းဆုံးအလုပ်က လာဝယ်သူတွေကို စောင့်ရတာပဲ”

“အေး...မစောင့်ရတဲ့ ဈေးသည်ရှိတယ်”

“ဘာဈေးသည်လဲ”

“အသုပ်သည်ပေါ့၊ တစ်ပွဲသုပ်ရင် ထည့်ရတဲ့ အမယ်က များတော့ တစ်ခါသုပ် မပြီးနိုင်မစီးနိုင်၊ ဒီကြားထဲ သုံးယောက် လောက်ဆက်တိုက်မှာရင် အဲဒီမှာ လက်မလည်အောင် သုပ်ရတော့တာပဲ၊ သုပ်ပြီးတော့လည်း ဟင်းခါးထည့်ပေးရ၊ ယန်းကန်ဆေးရနဲ့ ပျင်းတယ်ဆိုတာ ဂျုံနဲ့လားလို့ မရှိမြင့်တို့ကို ဟိုကမေးသွားမှာ”

ရွယ်ရွယ်က အရွန်းဖောက်တော့ မရှိမြင့်က တံတွေးမြီချရင်း...

“အသုပ်စုံ စားချင်လိုက်တာ”

တဲ့။ ဒါမျိုးဆို ရွယ်ရွယ်တို့က နှစ်ခါတိုင်ရန်မလို။ ချက်ချင်းကောင်တာနောက်က ပတ်ထွက်ရင်း....

“စားသောက်တန်းမှာ အသုပ်သွားမှာမယ်၊ ဟီဟီ၊ အချို့တည်းဖို့က စီးတီးမတ်(ထ်)ထဲက ကော်ဖီမစ်ထုပ်နဲ့ ပူစီကိတ် ဝယ်ခဲ့

မယ်”

“ဟွန်း...အဲဒါ သူ့အစ်ကိုအတွက်လေ၊ ကိုစည်းက
အသုပ်မကြိုက်မှန်းသိလို့ အကြောင်းရှာပြီး ဝယ်မယ်ပြောတာ”

ဖုန်းဟန်း(နီ)ဆက်တွေရောင်းသော ကောင်တာကို တာဝန်
ယူရတဲ့ ရဲဇော်က ဝင်ပြောသည်။ ရွယ်ရွယ်က အမြဲဒီလိုပင်။
ဆိုင်လူကျချိန်ဆိုရင်လည်း အားလုံးနဲ့တန်းတူ။ ပစ္စည်းရာဇဝင်တွေ
ဝင်ရှင်းပြ။ ကူပြီးရောင်းပေးနှင့်။ ဆိုင်လူပါးချိန်ဆိုရင်လည်း ဝန်ထမ်း
တွေစုပြီးပြောသည့် စကားဝိုင်းထဲ သူမက ထိပ်ဆုံးရောက်နေ
တတ်တာမျိုး။ ထို့ကြောင့် စည်းကတောင်

“ရုံးခန်းအပြင်ရောက်သွားရင် အဲဒီဆိုင်ထဲမှာ တစ်နေ
ကုန်တော့တာပဲ၊ ဘာတွေ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြောနေရတာလဲ”

လို့ အမေးခံရတဲ့အထိ ရွယ်ရွယ်က...

“စည်း ရုံးခန်းထဲနေရင် အင်တာနက်ထဲပဲ ဝင်လို့ရမှာ၊
အပြင်မှာက အင်တာနက်သတင်း ပိုစုံတယ်၊ သူ ဘာမှဖြင့်မသိဘနဲ့”

ဆိုပြီး မကြားတကြား ရေရွတ်ကာ ကောင်တာမှာပဲ ရှိတာ
များသည်။

“အေး...အဲဒီမှာ လူလုံးပြနေ၊ ဟိုတစ်ခါကလို ဦးလေး
ရဲ့လူတွေ လိုက်လာရင် တစ်ခါတည်း ကွဲခနဲမိတာ၊ ဆိုင်ထဲမှာက
ဝုန်းစရာနေရာမရှိဘူး၊ မှန်တွေတပ်ထားတာ အကုန်လုံးမြင်သာ
ထင်သာပဲ”

တဲ့လေ။ အခုတော့ စည်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။
ရွယ်ရွယ်က ဂျာနယ်ကို မျက်လုံးနှစ်လုံးအောက်ကွယ်ထားပြီး
လေးလေးရဲ့လူတွေ လှုပ်ရှားပုံကို မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်သည်။
လေးလေးလူတွေက ငွေရှင်းကောင်တာနားရပ်ပြီး လက်ထဲက
တစ်စုံတစ်ခုကိုပြု၍ ငွေသိမ်းသူအား ဘာတွေမေးနေမှန်း မသိ။
ငွေသိမ်းကောင်မလေးက သေချာယူကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြသည်။
ဘုရား ဘုရား။ ရွယ်ရွယ် ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတသည်။ သူတို့
လိုက်ပြုမေးသော အရာက ဂိုဏ်းဆိုင်ခံ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသာဖြစ်ခဲ့
လျှင်။ ဒါ ရွယ်ရွယ်ပုံသာဖြစ်ဖို့များသည်။ သွားပြီ။ ဒီရှောပင်း(နီ)
မောကြီးထဲ ရွယ်ရွယ်က တစ်နေ့အခေါက်နှစ်ဆယ်လောက်
ခြွတ်လျှောက်ငေးမော ဈေးဝယ်နေတာ။ တစ်ယောက်ယောက်က
ခြွတ်မိသွား၍ လက်ညှိုးထိုးပြပါက ရွယ်ရွယ်ဘဝက တွေးစရာ

မရှိတော့။ စည်းအား နှုတ်မဆက် လက်မပြတ် လေးလေးလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားဖို့ရှိသည်။ ရွယ်ရွယ် ဒီထဲ၌ ထပ်အချိန်ဖြုန်းရန် မသင့်တော့။ ထို့ကြောင့် ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကြီးနှင့် ကိတ်တစ်ဖူး ကိုဆွဲပြီး ငွေရှင်းကောင်တာဆီ သွက်သွက်လှမ်းကာ လေးလေးလူ လူတွေဘက် ကျောပေးထားရင်းက ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းရန်စောင့် သည်။

“ဟဲ့လို...ဆရာကြီး ကျွန်တော်ပါ။ မထူးခြားသေးဘူး ဟုတ်ကဲ့ အာစီညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဓာတ်ပုံပြပြီး မေးထားဇာလိ။ ဟုတ်ကဲ့ အရင်တခါတွေတဲ့ ရှေ့ပင်း(နီ)မောမှာပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

လူချင်းကျောချင်းကပ်မို့ တစ်ဖက်က ပြောတာတွေ အားလုံး ကြားရသည်။

“ဗျာ...ဦးမောင်မောင်က ကြော်ငြာထည့်လိုက်ပြီလား ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ။ ဦးမောင်မောင်ထက် ဦးအောင်ရှာတွေ့မှ ဖြစ်မှာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“အစ်မ...ငါးထောင့်ကိုးရာ ဂျာနယ်ရော ယူမှာလား”

“ရှင်...ဟုတ် ယူမှာ”

ဂျာနယ်ကြီး ကွယ်ထားရက်ကပင် ရွယ်ရွယ်က ငွေရှင်း ပြီး အမြန်ဆုံးနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ အန္တရာယ်ကို လက်တစ်လုံးခြား ရှောင်တိမ်းခဲ့ပေမဲ့ ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့် ရင်တွေ ခုန်ကာ လူက ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေဆဲ။ ရွယ်ရွယ်နားထဲတွင် ကိုကိုမှာခဲ့သော စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်လာပြန်၏။

“ကိုကိုရော၊ ဖေဖေရော မရှိတော့ရင် လေးလေးက သူစိတ်တိုင်းကျ ခြယ်လှယ်မှာပဲ။ ကိုကို ဖိုးရိမ်တာက သူ ညီမလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကြိုးကိုင်မှာ၊ မဖြစ်ဘူး ညီမလေး လေးလေးကို မယုံနဲ့ ဦးလေးမောင်ကို ရှာ”

တဲ့။ ဒါတွေပဲ တဖွဖွမှာခဲ့သော ကိုကို။ ဒီအရေးတွေ ကို ကြုံမြင်၍ သူမကို စိတ်မချစွာ ထားရစ်ခဲ့သော ကိုကို။ သူမ အတွက် အလုံခြုံဆုံး လမ်းကိုရွေးပေးခဲ့သည့် ကိုကို။ ထပ်မံတွေး မိအောင် ထိန်းထားသည့်ကြားမှ ကိုကိုအကြောင်း တွေးမိတိုင်း မရိုးနိုင်အောင် သူမမှာ မျက်ရည်ဝဲရစမြဲ။ မျက်ရည်တွေကို ဂျာနယ် ကိုင်ထားသော လက်ဖမိုးနှင့် ဒီအတိုင်း ဆွဲသုတ်ရင်း မျက်နှာကို

၂၂၂

ပိုင်မြတ်နိုး

ပြန်ကွယ်ရန် ဂျာနယ်ကို မြှောက်ကိုင်မိစဉ်

“ဟင်”

ဂျာနယ်နောက်ဆုံး စာမျက်နှာ။ အားကစားသတင်းတွေ
ရဲ့အောက်မှာ စာလုံးမည်းကြီးတွေနှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော
ကြော်ငြာစာ။

“အမြန်ဆက်သွယ်ပါ”

ကြားထဲက စာကြောင်းတွေကို ကျော်လွှားပြီး ဆက်သွယ်
ရန်လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်ဦးဆုံး ဖတ်သည်။ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း
ဝမ်းသာစိတ်က ရင်သို့ တဒိတ်ဒိတ်တိုးပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းထောင့်
စွန်းတွေ ကော့တက်သွားအောင် အားပါးတရ ပြီးသည်။ ထို့နောက်
စိတ်ထဲက အရင်ဆုံး ဦးညွတ်မိတာ ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်း
မသိပေမဲ့ ရွယ်ရွယ်အား ယခုတိုင်စောင့်ရှောက်နေသည်။ ယုံကြည်
ရသော ကိုကိုဆီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

တိုးတိုးလေးပြောရင်း ဒါ မျက်ရည်တွေကြား သူမပြီး
ဖြစ်တာ ပထမဆုံး။

◆ ◆ ◆

နိုးနိုးစာပေ

အခန်း (၂၅)

“အို...စိတ်မကောင်းစရာပါပဲရှင်”

ဒေါ်ပွင့်ဖြူက မိန်းမသားပီပီ ထိတ်လန့်စရာ သတင်း
ဆိုးတစ်ခုကြားတိုင်း တလိုက်တလဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်တတ်သည်။
ဦးအေးလွင်ကတော့ ထိုသတင်းရဲ့ အခြေအမြစ်ကို စိတ်ဝင်စား
လေ့ရှိသည့်အတိုင်း...

“ဒါဖြင့်...မိန်းကလေးရဲ့အစ်ကိုက လုပ်ကြံခံရတာ
မျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုလား”

“အင်း...အဲဒီလို ပြောလို့ရပါတယ် ဦးအေးလွင်”

နိုးနိုးစာပေ

“နို့...သံသယရှိတဲ့လူတွေကရော မရှိဘူးလား၊ မေးမြန်းစစ်ဆေးမှုတွေ မလုပ်ဘူးလား”

“ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ၊ အားလုံးလုပ်ပေမဲ့ နိုင်လုံတဲ့သက်သေက မရှိဘူးလေဗျာ”

“ဦးမောင်မောင်ပြောတော့ ကောင်လေးက ဆေးရုံပေါ်ရောက်မှ ဆုံးတာဆို၊ သူ ဦးမောင်မောင်ကို ဘာသံလွန်စမှ မပေးခဲ့ဘူးလား”

လာရင်းကိစ္စကိုမေ့ပြီး ဦးအေးလွင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အမှုအတွက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးခွန်းထုတ်နေသည်။ ဒါက ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်သော သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဦးရှိန်ဝါအတွက် အကူအညီပေးလိုခြင်း။ ကျန်ရစ်သော ဒီမိသားစုဝင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးအတွက် အကာအကွယ် ပေးလိုခြင်းက စိတ်၌ဖြစ်ပေါ်နေတာ အဓိက။ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်နှင့် စစ်ထွက်လူရိုးလူဖြောင့်မို့ ဒီလို မတရားတာတွေလျှင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်တာက ဒုတိယမို့ သိလိုသမျှ မေးမြန်းနေခြင်းမျိုးသာ။ ဒါကို ဦးမောင်မောင်ကလည်း နားလည်ပါသည်။ ဦးအေးလွင်က သူ့အမှု

သည် ဦးရှိန်ဝါရဲ့ အယုံကြည်ရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်လို့ သူ မှတ်ယူထားခဲ့တာကိုး။

“သူ့အတွက်...ဘာသံလွန်စမှ မချန်ထားဘဲ သူ့ညီမလေးအတွက်သာ သူ့အဓိက မှာသွားတာမျိုး၊ သူ့ညီမလေးကို ခြိန်ရှာဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့ ဦးအေးလွင်တို့သားနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ကို အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ဖို့ ဒါတွေပဲ ထပ်တလဲလဲမှာတာ၊ သူ့အမှုအတွက်က သူ့ညီမလေးက ဖြေရှင်းပေးပါမယ် ဆိုတာမျိုးပဲ ပြောသွားပြီး မကြာဘူးဗျ ဆုံးတာပဲ”

ဦးအေးလွင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း လက်ခံစားလည်ပေးသည်။ ဒေါ်ပွင့်ဖြူကတော့...

“မွေးစားအစ်ကိုသာဆိုတယ်၊ သူ့ညီမလေးကို တော်တော် ချစ်ရှာသားပဲနော်”

“သူ့ကိုယ်သူလည်း မွေးစားသားမှန်း ဒီသေတမ်းစာရေးမှ သိတာဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း အတူတူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးမလေးကတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ အစ်ကိုရင်းလို့ ထင်နေတုံး”

“ဪ...မိန်းကလေး မသိဘူးပေါ့”

ဦးမောင်မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“သိခွင့်မပေးခဲ့တာပါ။ သေတမ်းစာမှာပါတဲ့ အချက်အလက်အတိုင်းဆို မျှော်လင့်ရာနဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့အတွက် လက်ထပ်ခွင့် ရှိတယ်။ အဲ မျှော်လင့်ရာမှ မဟုတ်ရင် မိန်းကလေးရဲ့ချစ်သူပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ခဲ့ရင် ဦးအေးလွင်တို့ သားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်။ ဒီအချက်ကို လိုက်နာမှ အမွေတွေ တရားဝင်လွှဲပေးရမယ်ဆိုတာ ပါရှိတာကိုး”

“မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ရင်ရော”

စိုးရိမ်စွာ ဒေါ်ပွင့်ဖြူက ဝင်မေးသည်။ ပုသိမ်မှမန္တလေးရောက်ခဲ့သည့် အချိန်အတွင်း အခုထိ မနားရသေး။ ဦးမောင်ဟာ သူမတို့ကို လိုလေးသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ကျပြန်ပါသတဲ့ ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း မန္တလေးရဲ့ ဖိုက်စတား ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ခံကာ တည်းခိုဖို့ကအစ အရာရာစီစဉ်ပေးသည်။

“အိမ်ကြီးဆီ ကျွန်တော် ခေါ်မသွားနိုင်တာ စိတ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးကို အခုထိ အသွယ် မရသေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးမှာ အရှုပ်အထွေး

ရှိနေဆဲမို့ပါ”

လို့။ မန္တလေးမြေစနင်းကတည်းက ရင်မောစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြားရသည့်အထဲမှာ ဒီသတင်းက အဆိုးဆုံး။ မတော် မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တာမျိုး။ ချစ်သူနှင့်နှစ်ယောက် တစ်ဘဝထူထောင်တာမျိုးဆိုလျှင် သူမတို့ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ သားဖြစ်သူကို တသွေးတသံတမိန့် ပြောပြီးဆိုပြီးကာမှ

“မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ အဲဒီအတွက် ခရီးရိပ်ပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အခုချိန်အထိ မိန်းကလေးနဲ့ အဆက်အသွယ် မရသေးတော့”

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ပွင့်ဖြူတို့ ပုသိမ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့လလောက်က နွှတ်နှစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတာမျိုးတွေ ဘာတွေ သတင်းကြားမိသေးလားဗျ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ...

“သူက...ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေလို့လားဗျ”

“ဪ...မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်တော်လိုက်နေတဲ့ တခြားအမှုသည်ပါ။ သူက ပုသိမ်ဘက်ထွက်ပြေးတယ် ကြားမိလို့”

“ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က”

“မိန်းကလေးဗျ၊ အရွယ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်ရံရှိဦးမယ်”

“ဟို...ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘာတွေနဲ့များ”

“အာ... မဆိုင်ပါဘူး ဒေါ်ပွင့်ဖြူရဲ့၊ မိသားစု အရေးအခင်းမျိုးပါ”

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ထပ်မံ၍ အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပြန်သည်။ ထို့နောက် ဦးအေးလွင်က သက်ပြင်းချည်ဖြတ်တစ်ချက်ချရင်း

“အဲဒီမိန်းကလေးတော့...ဟုတ်မဟုတ် မကျိန်နဲ့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အိမ်မှာတစ်ရက်ပဲနေပြီး နောက်နေ့ပျောက်သွားတာ ကျွန်တော်တို့ကလဲ မိန်းကလေးကစ်ယောက်တည်းဆိုတော့”

သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သဘောပါ”

“မှတ်မှတ်ရရ...သား ပြန်လာပြီး အဲဒီညနေပဲ ပျောက်သွားတာ၊ ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း ယောက်ျားသားရှိတဲ့အိမ်မှာ မနေချင်လို့ ထွက်သွားတာလို့ ထင်ထားတာလေ၊ သူက”

“ခဏလေးဗျာ”

ခါးကြားက ဖုန်းမြည်လာ၍ ဦးမောင်မောင်က ထုတ်ကိုင်ရင်း

“ခွင့်ပြုဦးနော်”

ဆိုပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထသွားကာ ဖုန်းပြောနေ၏။ ဖုန်းပြောချိန် သိပ်မကြာလိုက်ပဲ သူတို့ရှိရာ ပြန်လျှောက်လာသောအခါ မျက်နှာက ရွှင်ပျပျနှင့် စောစောက ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေက ယူပစ်သလို ပျောက်သွားပုံရကာ

“ဝမ်းသာစရာပဲဗျ...မိန်းကလေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပါပြီ”

“ရှင်”

ဝမ်းသာလွန်း၍ ထိုင်နေရာမှ အသီးသီးကိုယ်တွေ့ မတ်ကုန်၏။ စိတ်ကူးထဲမျှော်လင့်သော သက်တံက အရောင်အဆင်း စုံလင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ။

“မိန်းကလေးက မကြာခင် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ အဲထပ်ပြီး ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ပါတဲ့ သူလက်သင့်ခံပါ့မယ်တဲ့၊ သူ့အစ်ကိုအတွက် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့ တာဝန်ယူပါ့မယ်တဲ့ဗျာ”

ကြားရသော သတင်းဟာ အကောင်းတကယ့် အကောင်းဆုံးတွေချည်းပင်။ ကိုယ်စီပျော်ကြသည့်အထဲ ဒေါ်ပွင့်ဖြူရဲ့ အပျော်က ပီတိတွေ အောင်နိုင်ခြင်းတွေနှင့် ရောယှက်သောအပျော်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ အချမ်းသာဆုံးစာရင်းဝင် ဦးရှိန်ဝါသမီးနှင့် ကိုယ့်သားရဲ့ လက်ဆက်ပွဲ။

အဟုန်း...နင် ငါ့ကို ထပ်စွဲပြန်ပြီ မာလာ။

အခန်း (၂၆)

“ကိုကို...ဒီနေ့က သူခိုးကြီးများနေ ဒါပေမဲ့ ညကျမှ ဆင်နွှဲရင် ကိုကို ရိပ်မိသွားမှာစိုးလို့ အဟိ နေခင်းကတည်းက တို့ကို လှုပ်ရှားပုံကို ဗီဒီယိုရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားမှာ ရွယ်ရွယ် သိပြီးသား။ ကိုကိုက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီးရင် ရေချိုး တာလေ၊ အဟင်း မိမွေးတိုင်း ပမွေးတိုင်းပေါ့၊ ရှက်စရာမလိုပါ ဘူး၊ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ ဥစ္စာ”

ရွယ်ရွယ်က ကင်မရာရှေ့သို့ မျက်နှာကို အနီးကပ်ထိုးလိုက်ရင်း...

“ဖြေ...ဟဲ ဟဲ”

လို့နောက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ သူခိုးကြီးညတိုင်း
ဝင်ပုန်းနေကျ ဗီရိထဲဝင်ရပ်သည်။ ဒီဗီရိကြီးက ရွယ်ရွယ်တစ်
ကိုယ်တော့ သက်သက်သာသာ ချောင်ချောင်ချိချိ ဝင်ရပ်နိုင် သည်။
ဗီရိကြီး၏ ဒီဘက်တခြမ်းသည် ဘာအဆင့်မှ မခံထားပဲ အင်္ကျီတွေ၊
လောင်းကုတ်တွေချိတ်ရန် တန်းလေးတစ်ခုသာပါ သည့် ဗီရိမျိုး။
ရွယ်ရွယ်က ချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကြား ဝင်ရပ်ရင်း ကင်မရာကို
တောက်တိုင်နှင့် အသေအချာထောက် သည်။ ဗီရိတံခါးကို
ဟသည်ဆိုရုံ ဟထားပြီး ကင်မရာနှင့် တည့်တည့်ချိန်ထားကာ
ကိုကို အိပ်ခန်းတခုလုံးအား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရတဲ့အထိ။
ရွယ်ရွယ်က မော်နီတာကတစ်ဆင့် မြင်နေတာကို ကျကျနနရပ်
ကြည့်ရင်း ပါးစပ်ထဲ ချောကလက်လုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
ပစ်ထည့်ဝါးကာ ကိုကိုဝင်အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သူမ
ခြေဖဝါးအောက်မှာ စားပြီးပစ်ချထားသော ချောကလက်အခွံတွေက
ခုနံ့ဒေး။ ဒါတွေတွေ့ရင် ကိုကို ပစ်ပစ်များမှာ မြင်ယောင်မိ
သေးသည်။

“ကျစ်...ဒီကောင်မလေးကွာ၊ စားရစရာရှားလို့ သူများ
ဗီရိထဲဝင်ပြီး မုန့်စားရတယ်လို့”

“ညည်း...တော်တော် ဆိုးနေတယ်နော်၊ ရည်ရွယ်ရာ
ငါ လုပ်တော့မယ်”

“ကြိမ်းဝါးမနေနဲ့ ထုပြီးပြီကို”

“အေး...အဲ့ဒါ မနာအောင်ထုတာ၊ ထုတယ်လို့ မခေါ်
ဘူး၊ နာအောင်ထုမှ ထုတယ်မြည်တယ် လာ အရသာသိချင်ရင်
ဒီနားတိုးခဲ့”

ဆိုပြီး အံတကြိတ်ကြိတ် လက်တရွယ်ရွယ်ရှိလျှင်
ရွယ်ရွယ်က လွှတ်အောင် ဒီအခန်းထဲ ပတ်ပြေးသည်။ ကိုကိုက
ပါးစပ်ကသာ ထိုသို့ပြောဆိုတတ်ပေမဲ့ ရွယ်ရွယ်ကို နာကျင်အောင်
မလုပ်ရက်ဘူးဆိုတာ သူမ သိထားသည်လေ။

“ဟော...လာပြီ”

အခန်းတံခါးဖွင့်လာတာကို မော်နီတာကတစ်ဆင့် တွေ့
ရသည်။ ထို့နောက် အားကစားလုပ်လာဟန်တူသော ကိုကိုက
စွပ်ကျယ်အဖြူ၊ အားကစားဘောင်းဘီတိုနှင့် လည်ကုပ်ပေါ်မှာ

ဝဝါပိုင်းတစ်ထည် သိုင်းချထားသည့် ကိုကိုမျက်နှာသည် မြင်နေကျများစွာကလို ကြည်လင်ခြင်း မရှိတာ ရွယ်ရွယ် သတိထားမိသည်။ ရွယ်ရွယ်က ချောက်လက်နောက်တစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ ချောက်လက်အနှစ်တွေ ပေရေနေသော လက်ညှိုးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ပြတ်ခဲစုတ်လိုက်ရင်း ကင်မရာကို ကောက်ကိုင်သည်။ ကိုကိုလှုပ်ရှားမှုတိုင်း အမိအရရှိက်ရန်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူမကင်မရာထဲ ပေါ်လာသူက ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပဲ လေးလေးနှင့်လူနှစ်ယောက်။ ရွယ်ရွယ်က မျက်ခုံးကျုံ့ကာ စူးစမ်းစဉ်မှာပဲ

“အမိပွယ်မရှိဘူး လေးလေး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းက အနေသာကြီးပါ မျှော်လင့်ရာ၊ ငါကမှ ရွယ်ရွယ်နဲ့ဆို သွေးသားတော်စပ်သေးတာ”

ဗီရိထဲက ရွယ်ရွယ်က မဲ့ပစ်လိုက်သည်။ သွေးသားတော်စပ်သူ တစ်ဦးတည်းရှိပေမဲ့ မယုံရလို့ ဖေဖေမဆုံးခင်က တည်းက မှာသွားခဲ့တာပဲလို့တွေးရင်း ကိုကိုနဲ့ လေးလေးတို့

ဘာတွေပြောကြမလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လာရသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းရသင့်ရထိုက်တာ ငါတို့ခွဲပေးမယ်၊ ရွယ်ရွယ်ကို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ငါ့စိတ်ကြိုက်စီမံခွင့်ပေး”

“လဲသေလိုက်”

ဗီရိထဲမှ ရွယ်ရွယ်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပြောခြင်းပါ။ အသံထွက်လို့မှ မဖြစ်တာ။ ကိုကိုကတော့ ခါးထောက်ဖြုတ်ရင်း လေးလေးကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကာ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး လေးလေး၊ ဒါတွေက ဖေဖေစိတ်တိုင်း ကျသေတမ်းစာထဲမှာ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား”

“အေး...ဒါဆိုလဲ လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဆွေတမ်းစာအကြောင်း မင်းနဲ့ဝတ်လုံဦးမောင်မောင်ပဲသိတာ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်းကတော့ ထားတော့၊ မင်းကတော့ သိတာကို ပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ တူအရီးချင်းပဲကွာ၊ ခေါင်းမမာကြေးပေါ့”

ကိုကိုပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ရင်း လေးလေးက ထိုကိုပါးကို လက်ဖမိုးနှင့် ဖွဖုတ်ရင်းပြောသည်။ ကိုကိုက ထိုလက်တွေကို ဆတ်ခနဲတွန်းယံချရင်း...

“ခေါင်းမာတာမဟုတ်ဘူး လေးလေး၊ ကာကွယ်တာ၊ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ အမွေအနှစ်က ညီမလေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တခြားဘယ်သူလက်ထဲမှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လေးလေး ဒီကိစ္စကိုသိဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ လောဘထပ်မတက်ပါနဲ့၊ အခု ရသင့်နေတာထက်လည်း လေးလေးပိုရနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ...ပိုရတယ် မဆိုသာဘူးကွ၊ ဒါ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ငါ လှုပ်ရှားတာ”

“အဲဒီလှုပ်ရှားမှုက ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

လေးလေးမျက်နှာက ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ မော်နီတာထဲမှ ရွယ်ရွယ်မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ သဘောထားတဲ့အတွက် မသိသလိုပဲ နေလိုက်တယ်၊ လေးလေးကို ကျွန်တော့်လို နေပါလို့ မဆိုလိုဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မဆိုင်တာတွေ ကြိုးစားခဲ့ရင်တော့”

“မင်း...ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား မျှော်လင့်”

လေးလေးမျက်နှာမှာ ဆေးနီဖျန်းပစ်လိုက်သလို။ သို့သော် မျှင်းသက်သော သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်မှာ အားလုံး ဆေးကြောချရင်း ပြုံးလိုက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ခါးသွားတစ်စင်းလို။ မြင်ရသူ အပေါင်း ကျောထဲစိမ့်ရအောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးမျိုး။ ရွယ်ရွယ်က ထိုအပြုံးကို မြင်ရ၍ ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ အေးစိမ့်သော အန္တရာယ်အငွေ့အသက်က ရွယ်ရွယ်တို့အနားမှာ ဖြန့်ကျက်ခြင်း ခံရသလို။

“ကိုကို”

နှုတ်မှ တိုးဖွဖွခေါ်ပေမဲ့ ခေါ်သံက နှုတ်ခမ်းဖျားများကို ကျော်လွန်ပြီး အပြင်သို့ မထွက်ဖြစ်ခဲ့။ ကိုကိုကတော့ သွေးအေးစွာ လေးလေးကို ကျောခိုင်းရင်း...

“ပြောပြတာပါ၊ မဆိုင်တာ ဝင်ရှုပ်ရင် ပြန်ရလာမဲ့ အကျိုးထူးလေးတွေအကြောင်း”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆိုလည်း ငါတို့သွားတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ရာ၊ လူပါးစပ်တစ်ပေါက်ပိတ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ

မဟုတ်တော့”

“ကျွန်တော် နှုတ်လိုပါတယ် လေးလေး၊ လေးလေး၊
ဘက်က စည်းမကျော်မချင်းပေါ့”

“အေး...အဲဒါကလည်း အာမခံလို့ မရတဲ့ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေ
တော့”

လေးလေးက ကိုကိုပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ သူ့ဖက်ဆွဲ
လှည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားမှ...

“အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းက တစ်ခုတည်းကွ”

“ကိုကို”

ကြောက်လန့်တကြား အော်ပေမဲ့ အသံက လည်ချောင်း
ထဲ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို လေးလေးလက်ထဲ
ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ဓားသွားဟာ ကိုကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံ
ဆီ တစ်ဆုံးတစ ဖိုက်ဝင်သွားပြီးမှ ကိုကိုဒူးထောက်ခွေညွတ်ကျ
သွားတာ လေးလေးရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ။ လေးလေးက ဓါးသွား
ကိုဆွဲထုတ်တော့ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းမှသွေးတွေ ပွက်ခနဲ အန်ကျလာ၏။

“စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ စီစဉ်ထားတဲ့ အချိန်ထက်စော

ပြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာ၊ နောက်တစ်ခါမှတ်ထားကွ၊ ဒီပါးစပ်က
သိတိုင်းမပြောရဘူးဆိုတာ”

“ဟေ့ကောင်...ငါဒီထဲ ဝင်လာတာ ဘယ်သူသိသေး
လဲ”

“မသိဘူး အာဖီ၊ ဒေါ်လုံးကြီး ဈေးသွားနေတယ်၊
ဦးလေးကျော်က ခြံထဲမှာ”

“ဟိုကောင်မလေးရော”

“သူ့သူငယ်ချင်းအိမ် ထွက်သွားတာ”

မနက်ကတည်းက ရွယ်ရွယ် မြောက်ပြင်အရပ်ဆီ သွား
သေးတာ။ ပြန်ရောက်လာတာ မတွေ့သဖြင့် ဒီလို ပြောခြင်း
ဖြစ်မည်။ ဒီရိုထဲဝင်နေကျပေမဲ့ ရွယ်ရွယ်မှာ အခုမှ အသက်ရှူ
မဝသလို။ မတ်မတ်ရပ်ရန် ခက်ခဲနေသလို။ ပြီးတော့ တဆတ်
ဆတ်တုန်နေသော ကိုကိုဆီသွားပြီး ဖေးမချင်စိတ်က များပြား
လွန်းနေသည်။ သို့ပေမဲ့ လေးလေးတို့ရှိနေစဉ်လည်း သူ မထွက်ရဲ။
သွေးပျက်ဖွယ်ရာ ကိစ္စကြီးကို မြင်ခဲ့ရတာ လေးလေးရဲ့ ရက်စက်
မှုကြောင့်ဟုဆိုလျှင်။

“ဒါဆို...ကိုယ့်အခန်းထဲ ဟန်မပျက် ပြန်ဝင်နေ၊ ငါက လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်၊ နားလည်တယ်နော် မောင်ထူး၊ လက်တွေ့ ရာထင်နိုင်ခဲ့တာတွေ အကုန်ရှင်းလိုက်”

အမိန့်ပေးသံ။ ဝရန်းသုန်းကား ထွက်သွားသံတွေနှင့် အခန်းတံခါးပိတ်သွားမှ ရွယ်ရွယ်က မိရိတ်ခါးကြီး ဝန်းခဲဆို ဖွင့်ကာ ကိုကိုအနား အပြေးသွားမိတာ

“ကိုကို...ကိုကို ရွယ်ကိုကြည့်ပါဦး ကိုကို၊ ဟင်အင်း ကိုကို အဲဒီလိုမဖြစ်ရဘူး၊ ရွယ် ဦးကျော်ကို သွားခေါ်မယ်၊ ကိုကို ကိုဆေးရုံပို့ပေးမယ်”

မျက်ရည်တွေနဲ့ ချောက်ချောက်ချားချားပြောပြီး ဝန်းခဲ ထအရပ်...

“ညီ...မ...လေး”

သွေးတွေပေးနေသောလက်ဖြင့် ကိုကိုက သူမလက် ချောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ကိုကို”

ကိုကိုကိုဆွဲထူမကာ ရင်ခွင်ထဲပွေ့တော့ ကိုကိုက လေသံ

သွေသွေဖြင့်...

“မငိုရဘူးနော်၊ ပြီးရင် ဒီအိမ်ကနေ အဝေးဆုံးသွားတော့”

“ဟင်အင်း...မသွားပါဘူး၊ လေးလေးကို ဖမ်းခိုင်းမယ်၊ လေးလေးက ကိုကိုကိုသတ်တာ”

“ညီ...မ...လေး”

သူမကိုခေါ်တော့၊ နီရဲသော သွေးတစ်ပွက်ဟာ ဝေါခဲ အန်ကျလာပြန်သည်။

“ကိုကိုစကားနားထောင်၊ ဦးလေးမောင်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်”

“ကိုကိုဖုန်းနဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ရွယ်ရွယ်က မွေယာပေါ် အသင့်တွေ့သော ဖုန်းကို ဆွမ်းယူတော့ ကိုကိုက သွေးတွေကြားမှပြီးရင်း...

“လိမ္မာလိုက်တာ၊ ပြီးရင် သွားတော့၊ ကြားလား၊ စိတ်မရာယူသွား၊ သူတို့မတွေ့အောင်ဖုန်းနော်”

“ရွယ်...ရွယ်က ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ရွယ် ကိုကို

မပါဘဲ မသွားတတ်ဘူးလေ၊ ကိုကို သိရဲသာနဲ့၊ ရွယ် တစ်ယောက် တည်း မသွားရဲဘူး”

မငိုရဘူးဆို၍သာ အားတင်းထားရတာ။ သူမရင်ခွင်ထဲ သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေတဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲဆို့နှင့် နေတာများ ပြောချင်တဲ့စကားတောင် ပြောမရတဲ့အဖြစ်။ အခုချိန်မှာ ရွယ်ရွယ် တခြားဘာမှမသိ။ ကိုကို အသက်ရှင်အောင် ကုပေးချင် သည်။ ကိုကို မရှိလျှင် သူမ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမန်းမသိတဲ့ လောက ကြီးထဲမှာ။ ကိုကိုကတော့ သူမလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားရင်း...

“ပြေးမှရမယ် ညီမလေး၊ သွားတော့ အိမ်လိပ်စာယူသွား ငွေနဲ့ဘဏ်စာအုပ်ယူသွား”

မွေယာအောက်ကို လက်လှည့်နှိုက်တော့ ဘဏ်စာအုပ် တွေနှင့်လိပ်စာကဒ်တစ်ခု။ ကိုကိုက ရွယ်ရွယ်လက်ထဲ ထိုအရာ တွေ ထည့်ပေးရင်း...

“သွား...တော့”

“ဒီလိပ်စာက ဘယ်သူလဲ...ရွယ်က”

လက်ချင်းဆုပ်ထားတာ ဖြေလွှတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် သွေးတွေ တစ်မိမိမိကျနေသော ရင်ဘတ်အား လက်ဖျောင့်နဲ့ စိထားရင်းက သူမလက်ထဲက ဖုန်းကိုယူပြီး...

“သွားတော့”

လေသံသဲ့သဲ့နှင့်သည်။

“ကိုကို...ရွယ် မေးတာဖြေပါဦး ဒီလိပ်စာက ဘယ်သူ လဲ၊ ရွယ် ဒီကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ငိုသံပါကြီးကို မထိန်းနိုင်တော့။ ကိုကိုက မဝိတဝီ ပြီးရင်း အသက်ကို ခဲယဉ်းစွာ ရှူရသလိုမျိုးနှင့် နောက်ဆုံးလေသံသဲ့သဲ့ တ...

“အဲဒါ...ညည်း လက်ထပ်ရမဲ့သူ”

အခန်း (၂၇)

“ဒါဖြင့် ... မင်းအစ်ကိုကို ရှာမယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

စည်းက တီဗွီနှင့်တွဲ၍ကြည့်နေသော ဗွီဒီယိုကင်မရာအား ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရွယ်ရွယ်က ဘာမှထင်မနေတော့သည့် စကရင်ကြီးအား မေးထောက်ငေးရင်း...

“လိမ်နဲ့မိတဲ့အတွက် ရွယ်ရွယ် တောင်းပန်ပါတယ် စည်း ဒါ...ရွယ်ရွယ် ရပ်တည်မှုလုံခြုံဖို့အတွက်ပါ”

“ထားပါ... မင်းကို စိတ်ဆိုးတယ်လည်း ငါ မပြောပါ

ဘူး”

စည်းက ဗွီဒီယိုကင်မရာကို ဖြုတ်ယူလာရင်း ရွယ်ရွယ် လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးကာ သူမဘေးထားဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒါဆို... အခုဘာဆက်လုပ်မယ် မင်းစိတ်ကူးထားလဲ”

“ရွယ်ရွယ်... ဦးလေးမောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရထား ပြီးပြီ”

“ဦးလေးမောင်ဆိုတာ မင်းအမွေထိန်းလား”

ရည်ရွယ်ရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အနီးကပ်တွေ့နေ ရသဖြင့် စကားဝါရောင်ပါးပြင်မို့မို့မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေ မမြောက်သေးတာ တွေ့နေရ၏။ မျက်တောင်ဖျားတွေက အောက် သို့စိုက်ချထားတာကိုကြည့်ရင်း နှာသီးဖျားလေး ရဲနေတာကိုပါ တွေ့နေရသည်။ စည်းက သက်ပြင်းချရင်း...

“မင်း...သူနဲ့သွားတွေ့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်...ပြီးရင်ဒီကင်မရာပါ တစ်ခါတည်းအပ်လိုက် မလားလို့”

“သူကစိတ်ချရရဲ့လား”

“ကိုကိုကမှာခဲ့တာတော့ ဦးလေးမောင်ကစိတ်ချရတယ်တဲ့”

“ဒါပေမဲ့ သူမဆုံးခင်ကအထိ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူဆုံးပြီးသွားတဲ့နောက်ပိုင်း မင်းလည်း အဲဒီက ထွက်ခဲ့တာပဲကို အားလုံးနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာမဟုတ်လား”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမက တွေ့တွေဝေဝေလေး ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ မိမိယုံကင်မရာထဲမှာ ကိုကိုအသတ်ခံရတာတွေပဲပါပြီး ကိုကိုအနား သူမသွားတာတွေ၊ ကိုကိုမှာခဲ့သောစကားတွေကိုတော့ စည်းအား သူမမပြောပြဖြစ်ခဲ့။ တကယ်ဆို ကိုကိုညွှန်ကြားခဲ့သော ခရီးစဉ်မှာ သူမလျှောက်ခဲ့ရတာက ကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်။

“ဒါဆို...ရွယ်ရွယ် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး”

အရယ်အပြုံးတွေက တစ်မနက်တည်း ဆွဲယူသိမ်းဆည်းခြင်းခံလိုက်ရသလို တွေ့ဝေမှန်မှိုင်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို စည်းကင်းစင်းစင်း ရင်နံ့သံက သူမခြေရင်းမှာ ခူးထောက်ခစားရန် အစိန်ဖေးနေခဲ့ပြီး မချစ်တတ်ခဲ့ဖူးသော အချစ်နဲ့ စိမ်းသက်သောနှလုံးသား

ဟာ သူမအတွက် သီးသန့်ဖြစ်တည်နေခဲ့ခြင်းမျိုးလား။ အဖြေကိုရှာမတွေ့ခင်မှာ ဆုံးဖြတ်မိတာက ဘေးမသိရန်မခအောင် သူမကို ကာကွယ်ပေးခြင်းမျိုးဆိုရင်...

“ငါ...အဲဒီရေနေနဲ့ သွားတွေ့ပေးမယ်”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့...သူ့အခြေအနေမှန်တယ်ဆိုမှ မင်းကိုလှမ်းခေါ်မယ်လေ၊ အခုချိန်မှာ တစ်ဖက်ကအနေအထားကို မသိသေးဘဲ မင်းက သက်သေခံပစ္စည်းတွေ ထုတ်မပေးသင့်ဘူးလို့၊ ဒါ...ငါ့အတွေးပါ၊ အဓိကအရေးကြီးတာက မင်းလုံခြုံဖို့လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

သူကမေးဆတ်ပြီးမေးတဲ့အခါ သူမက မျက်ဝန်းတွေမှေးမှိတ်သွားအောင် ကြည်ကြည်စင်စင်ရယ်ပြတော့ မျက်ရည်ဓခြောက်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ပင်။ ပြီးမှ စည်းကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“စည်း...စီစဉ်လေ၊ ရွယ်ရွယ်နာခံမယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ စည်းက”

“မင်းအစ်ကိုနဲ့တူတယ် မပြောနဲ့”

စည်းက ထရပ်ရင်းပြောသည်။ ပြီးမှတစ်ဖက်လှည့်ကာ
ပြုံးရင်း ရင်ထဲတိုးတိုးလေးပြောမိတာက...

“ချစ်တတ်လာရင် ချစ်သူအတွက် သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်
တာ ဒါသာတာ”

အခန်း (၂၈)

“နင်လည်း ငါ့အပေါ်ရက်စက်တာပါပဲ ထိုက်ရာ၊ ငါ...
ချစ်နေမှန်းသိသိကြီးနဲ့”

“ဟဲ့...တော်ပြီ ဇွဲ၊ နင်တအားမူးနေပြီ၊ မရစ်စမ်းနဲ့”

“ဟ...ငါကအမှန် အေ”

စကားမဆုံးခင် လေကအေခနဲတက်ပြန်သည်။ ထိုက်က
ကားမောင်းနေရင်းက ဘေးကိုငဲ့ကြည့်တော့ ဇွဲ တော်တော်မဟန်
နိုင်မှန်း အသိသာကြီး။ ခေါင်းကြီးစိုက်ကျနေတာ တော်တော်
နှင့်ပြန်မထူနိုင်။ လက်ညှိုးတွေက ဟိုဒီထိုးထိုးနှင့် လူကို မှန်အောင်

ပင်မကြည့်နိုင်တော့။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဒီလိုကြံစည်ခဲ့ရတာ ဇွဲနှင့်ဆိုတော့ သူမအတွက် အခက်အခဲမရှိ။

“စည်း...ဒီနေ့ခရီးသွားမှာဟာ၊ တစ်ညအိပ်တဲ့”

နေ့လည်ခင်းက သူမအခန်းသို့ ဇွဲရောက်လာပြီး ပြောတဲ့ အထိ ဘာဘာညာညာ စိတ်ကူးမရှိသေး။ လက်ကျန်သံယောဇဉ် ကြောင့်...

“သူ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ အလုပ်ကိစ္စလား”

လို့မေးတော့ ဇွဲက မဲ့ကာရွဲ့ကာ မော့ကြည့်ကာ

“နင်ကတော့ ရေစီးကြောင်းသံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုကောင်က ရည်ရွယ်ရာကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်ရမှာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဇွဲက ပခုံးတွန့်ပြရင်း...

“မသိဘူးလေ ဒါကတော့၊ သူတို့က ငါ့ကိုဘာမှ ပြောဆို ကြတာမဟုတ်တာ၊ မြင်ယောင်ပါသေးတယ် အဲဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခန်း”

ထိုစကားကြားတော့ ထိုက်ရင်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

မာနကြောင့်လား၊ ချစ်မိတဲ့စိတ်ကြောင့်လားမသိ။ မခံချင်စိတ်ဟာ ရင်ထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။ မျက်ဝန်းထဲ ဘယ်အခါမှ ပျောက်ဖျက်မရတာက ရိုက်ခွင့်မရသော ပါးတစ်ဖက်နှင့် စတေးခဲ့ရသော ကိုယ့်ရဲ့သိက္ခာတရားများဆိုလျှင်။ ထိုက်က မဲ့ခနဲပြုံးရင်း...

“ငါလည်းခံစားရပါတယ်”

“အေး... နင်ခံစားရသလို ငါလည်းခံစားရတာပဲ၊ နင်က ငါ့ကိုတော့ ဘေးမှာရှိနေတာတောင် သတိမေ့ထားတဲ့အဖြစ်၊ နင်နဲ့ စည်းကြားမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာကောင်ဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူးထိုက်၊ အဲဒါတကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ဘက်က ရူးသွပ်သမျှ နင့်ရင်ဘတ်ထဲ အရာမထင်တာ ငါညှိတယ်လို့ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှုံ့ချရတော့မလား မသိတော့ဘူး”

ဇွဲ...ထိုသို့ပြောတော့လည်း သူမ စိတ်မကောင်းပါ။ ရင်ခန့်သံမြန်လာဖို့ဆိုတာ ပြုလုပ်ယူလို့မရပေမဲ့ ဇွဲအပေါ်ထားတဲ့ သူမသံယောဇဉ် မနည်းခဲ့တာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံး...။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ထင်သလို လွှဲပြောင်းယူလို့မရတဲ့အရာဆိုတော့...

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးဇွဲရာ”

“ဒါ ဖြေသိမ့်တာလား၊ ငါ့အတွက်အဖြေလား ထိုက်”

“ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေထားလိုက်တော့၊ ငါတို့အခု စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မတွေးတော့ဘူး၊ စိတ်ပျော်စရာတွေပဲ ဖန်တီးကြမယ်”

ထိုက်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဝိုင်ပုလင်းတွေထုတ်လာ တော့ ဇွဲက ခေါင်းခါလာ၏။

“ငါက... ဒီဝိုင်လောက်နဲ့ ကွဲနေတဲ့အသည်းကို စိမ့်လို့ မရဘူး၊ အပြင်းစားမှ”

ဆိုပြီး မြေညီထပ်တွင်ဖွင့်ထားသော ဖူပါမားကက်မှ ဝိစင် တစ်ပုလင်း သွားဆွဲလာသည်။ နှစ်ယောက်သား သီချင်းတွေအား ဆိုလိုက်။ ရင်ဖွင့်လိုက်။ စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် ညမှောင်တော့ ဇွဲခမျာ တော်တော်ကြိုးရေချိန်လွန်နေပြီ။

“ဇွဲ... ငါ...နင့်ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့မယ်”

“အာ...အိမ်မှာ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ မပြန်တော့ဘူး”

ပြောရင်း ယိုင်ယိုင်ကျသွားတဲ့ ဇွဲကိုယ်ကြီးကို မနည်း ထိန်းပြီး ဓာတ်လှေခါးအထိ သယ်လာခဲ့သည်။ ကားပါကင်ရော

ရင်ခွန်သံတို့ကောင်းကင်

တော့ စကျူရီတီရဲ့ အကူအညီနှင့် သူမကားပေါ်အရောက် တွဲတင်ခဲ့ ရသေးသည်။ အခုတော့ အိမ်အပြန်လမ်းပေါ်မှာ ရှေ့တစ်ကွေ့ဆို ခည်းရဲ့အိမ် ရောက်တော့မည်။ ထိုက်က လှလှပပပြုံးရင်း ဇွဲကို ကြည့်တော့...

“နင်... ငါ့ကို ရက်စက်တာယ်၊ ထိုက် ဒီမှာ အသည်းကွဲ နေပြီ သိလား၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဟ... သိလား”

ရင်ဘတ်ကို တဖြန်းဖြန်းပုတ်ရင်း အသည်းကွဲကောင်း သော ဇွဲအား ထိုက်က တိုးတိုးလေး တောင်းပန်မိသည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဇွဲ”

အေး”

အရေးထဲခေါင်းထောင်ပြီး မေးလာတဲ့ဖွဲ့ကို

“အေး... ရောက်ပြီ”

လို့ ပြန်ဖြေရင်း တံခါးဖွင့်ပြီးသွားတဲ့ ရည်ရွယ်အား

“စည်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်၊ လာတဲ့လို့...”

“ဟို... ကိုစည်းမရှိဘူး၊ မမထိုက်”

“ဘာ”

ထိုက်က အခုမှ သိသလိုပုံစံနှင့် တအံ့တဩရုပ်ကလေး

ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပြပြီးမှ

“အေး... ဒါဆိုလည်း ညည်းလာတဲ့၊ အပေါ်ထပ်
ထိတော့ မဝီနိုင်ဘူး၊ ငါရှိတုံးက နေခဲ့တဲ့ အောက်ထပ်အခန်းဆီ
ပဲ ခေါ်သွားတော့”

“ဟုတ်... မမထိုက်”

ဖွဲ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီအား ပခုံးပေါ်လှူသိုင်းရင်း
အောက်ထပ်အခန်းဆီ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ် ဖွဲ့ကိုယ်ကြီး
အား ပစ်စလက်ခတ်တင်ပြီးနောက်မှာတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ

အခန်း (၂၉)

“ရည်ရွယ်ရာ...ဟေ့...ရည်ရွယ်ရာ”

“လာပြီ... လာပြီ”

သော့တွဲကိုင်ပြီး အထဲက ပြေးထွက်လာတဲ့သူမက ဖွဲ့ကို
တွဲထားတဲ့ထိုက်ကိုတွေ့တာနှင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး

“မမထိုက်”

“အေး... မေးချင်ရင်ပြီးမှမေးတော့၊ ဖွင့်... မြန်မြန်
ဒီမှာ ဖွဲ့ကိုယ်ကြီး ငါ့ကိုမှီထားတာလေးလှပြီ”

“ဟေ့...အေး...အိမ်...ရောက်...ပြီလား... ထိုက်...”

၂၅၆

မင်းမြတ်နိုး

တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အမောဖြေနေရင်းမှ...

“ခွဲကို အင်္ကျီလဲပေးဖို့လုပ်ထား၊ ငါ... ခြံတံခါးပိတ်
ဦးမယ်”

“မမထိုက်...ဟိုလေ”

ရွယ်ရွယ်က ခေါင်းကုတ်လိုက် လည်းပင်းပွတ်လိုက်နှင့်
ငြင်းဆန်ရန် စကားလုံးရှာနေဆဲမှာပဲ

“ကဲ... ကဲ... လုပ် ဖြန်ဖြန်၊ ငါ အခုပြန်လာခဲ့မယ်”

အခန်းထဲက ရုတ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ရွယ်ရွယ်က
နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော အခန်းအလယ်မှာ တောင့်တောင့်
လေးရပ်ရင်း

“ကျစ်... ဒုက္ခပါပဲ၊ စည်းဆိုတော်သေး၊ သူနဲ့ ငါက
ရင်းနှီးတာလည်းမဟုတ်ပဲနဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်ကစလုပ်ရမလဲကို မသိ
တော့ဘူး”

ပုံဆစ်တုပ်လေးထိုင်ချလိုက် ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်
လိုက်နှင့် ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသော ရွယ်ရွယ်အား ထိုက်က
တံခါးကြားမှ အသာချောင်းကြည့်ကာ...

“အဟွန်း... နင့်အခြေအနေနဲ့ ခွဲရလည်း ကံကောင်းတာ”

ပါပဲ ရည်ရွယ်ရာ၊ နင်...မသိသေးလို့ပါ၊ တကယ်ဆို စည်းက
ငါ့အတွက်”

ပြောပြီး ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်သောအသံကိုက အခါ
တိုင်းထက်ချိုမြိန်နေသလို။ တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲပိတ်ရင်း
တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားသည့် ရည်ရွယ်ရဲ့ ကျောပြင်အား
ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေဆဲမှာပင်....

“နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား ထိုက်”

အသံက မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းထွက်
လာသည်။ ထို့နောက် တံခါးလက်ကိုင်ပုပေါ် တင်ထားသော သူမ
လက်ကို ပုတ်ထုတ်ခံလိုက်ရပြီးနောက် တံခါးရွက်ကို အရှိန်ဖြင့်
ဖြင်းထန်စွာ တွန်းဖွင့်ရင်း

“ရွယ်ရွယ်ရာ”

“စည်း... ဟို...ခွဲကလေ”

“လာခဲ့”

စည်းက ရွယ်ရွယ်လက်တစ်ဖက်အား ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်

၂၅၆ က အခန်းထဲမှ ဆွဲခေါ်လာသည်။ အခန်းဝဌ် ရပ်နေသော ထိုက်
က ငေးတိငေးကြောင်း။ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေရောသီ
လျက်က...

“စည်း...ငါ... ငါကလေ”

“ငါ့နားတဲ့အရာတွေထဲမှာ ကောက်ကျစ်တာ ထိပ်ဆုံးက
ပဲ ထိုက်”

အံကြိတ်ရင်းပြောတော့ ကားခနဲထွက်လာသည့်မေးရိုး
တွေက ဒေါသကို အဆမတန် ပိနှိပ်သိမ်းဆည်းထားရကြောင်း
သိသာစေသည်။ စည်းက ထိုက်ကို ပခုံးချင်းချိတ်တဲ့အထိ ပစ်တိုက်
တွန်းဖယ်ရင်း အခန်းပြင်ရောက်မှ...

“အထုပ်အစီးတွေသွားယူခဲ့ ရည်ရွယ်ရာ၊ ကားကို လိုအပ်
တာစစ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သွားကြမယ်”

ဒီစကားကြားမှ ထိုက်က ဓာအံ့တသြမျက်ဝန်းတွေနဲ့
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်ရည်တွေရောနေသော ထိုက်အား
မကြည့်ရက်သလိုနှင့် စည်းကမျက်နှာလွှဲရင်း

“နင်တို့ကံဆိုးသွားတာ ထိုက်၊ ငါက ခရီးထွက်မယ်ပဲ

ရင်ရန်သံတို့ကောင်းကင်

၂၅၇

ခွဲကို ပြောခဲ့တာလေ၊ ရည်ရွယ်ရာကို ထားခဲ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာမှ
မဟုတ်တာ”

တဲ့။ ဒီစကားကြားရတဲ့ထိုက်အဖို့ နေရာမှာတင် အရုပ်
ကြီးပြတ် လဲကျသွားခဲ့သည်။ ဟင့်အင်း... လဲကျရုံနဲ့ မလုံလောက်
ပါ။ ရစ်ပတ်ခဲ့သော သံယောဇဉ်အကြောင်းတရားတို့အား မမြင်ရ
မကြားရသော တစ်နေရာအထိ ရောက်သွားချင်စိတ်က အရှင်လတ်
လတ် မြေမြို့ပါစေလို ဆုတောင်းမိတဲ့အထိဆိုလျှင် မေတ္တာတရား
ဆိုတာ အလျားအနံ့၊ အသွားအပြန်တဲ့။ ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်အတွက်
ပြန်လာမည့်အရာဆိုတာ။

အခန်း (၃၀)

“အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်စည်းရယ်၊
ဟို... ဒါပေမယ့် ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ပေးပါဦးနော်၊ ပေဖေ
သေတမ်းစာထဲမှာ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ရင် သူ့မိတ်ဆွေရဲ့သားနဲ့
လက်ထပ်ရမှာတဲ့၊ ဟို အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်ရောက်စကလိုပဲ
ရွယ်ရွယ်အတွက် ဆက်ဟန်ဆောင်ပေးပါ”

တဲ့လေ။ စည်းက ပင့်သက်မှိုက်ရင်း အသစ်စက်စက်
နှုတ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ကိုယ့်မှာ
ဒီရာက်မှ အကျဉ်းသားလိုလို၊ ဘာလိုလိုတောင် ထင်ထားရတယ်
အထိ။ ဒီအိမ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ နေခဲ့ရတာ မနက်ကတည်းက

အခုပဲနေစောင်းပြီ။ ရောက်စက ရည်ရွယ်ရာ ရှေ့နေနဲ့ အရင်ဝင်
တွေပြီး ဗွီဒီယိုကင်မရာပေးတော့

“ညည်းက ယောက်ျားနောက်ပါ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွား
တာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ကောင်းပါတယ်၊ ညည်းယောက်ျား
ကလည်း မျှော်လင့်ရာနဲ့ ချွတ်စွပ်ပါလားဟေ့၊ အစ်ကိုကို
ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း သက်သေပြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

တဲ့။ ကိုယ့်မှာ သူမယောက်ျားအတုအဖြစ် ဟန်ဆောင်
ရတာတောင် ဒီအစ်ကိုနဲ့တူခြင်းစက်ကွင်းက မလွတ်နိုင်။ သူမတို့
အိမ်ကိုရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံးက တရိုတသေဆီးကြိုကြပြီး
ရွယ်ရွယ်ဦးလေးဆိုသူက သူ့ကို ခေါင်းဖျားခြေဆုံးကြည့်ကာ
အထိတ်တလန့်နှင့်

“မင်း...မင်းက”

“လန့်မနေပါနဲ့လေးလေးရဲ့၊ ဒါ...ကိုကို မဟုတ်ပါဘူး”

ရွယ်ရွယ်က သူ့လက်မောင်းကို မှီတွယ်ထားရင်း မူနဲ့နဲ့
ပြောသည်။ စည်းကလည်း လမ်းကတည်းက နှစ်ဦးသဘောတူ
ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း

“ကျွန်တော်က စည်းလုံးပါ။ ရွယ်ရွယ်ရဲ့ခင်ပွန်းပါခင်ဗျ”

ဆိုပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ လေးလေးဆိုသူက သွေးဆုတ်ဖြူရောနေသော မျက်နှာနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အဲဒီကတည်းက သူ ဒီအခန်းထဲရောက်နေတာ အခုထိပင်။ ရွယ်ရွယ်က ထမင်းစားချိန်ကျ ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတာ...

“လေးလေးတို့ကို အခုပဲ စခန်းက စစ်ဆေးမေးမြန်းစရာရှိလို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားပြီ သိလားစည်း၊ ဒီထဲမှာပဲ ခဏနေဦးနော်၊ ရွယ်ရွယ် ဦးလေးမောင်နဲ့ သွားစရာလေးတွေရှိလို့”

ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ တမေ့တမော။ စည်းကတိဒ္ဓိဖွင့်ရင်း ချန်နယ်(လ်)လိုင်းတွေ တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်း ပြောင်းကြည့်ကာ ခေါင်းမူးလာသဖြင့် တိဒ္ဓိပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲမှာရေခဲသေတ္တာတွေပါ ထားပေးပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာအစုံရှိပေမဲ့ သူ့မှာ ဖိပ်ကျကျမနေနိုင်။ အခန်းဆီ ဟိုဒီလျှောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်နားသွားရပ်ကာ ဖျက်စိတဆုံး ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲက ယန်းပင်တွေကို လေးတုန်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သူ့ဖုန်းက

အသံမြည်လာ၏။ စည်းက ဖုန်းကိုင်တော့...

“ဟေ့ကောင်... စည်း”

“ဖေဖေ”

“အေး... မင်းဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဘာကိုမေးတာလဲ။ သူ အဆင်မပြေဖြစ်နေတာကို ဖေဖေသိရအောင် ရည်ရွယ်ရာကို အကူအညီပေးနေတာ ဖေဖေမှမသိဘဲ။

“အေး... အဆင်မပြေလည်း နောက်တော့ ပြေသွားမှာ”
ဟိတ်ကောင်ရ”

“ဗျာ... ဘယ်လို ဖေဖေ”

“ငါ... အခု ဘယ်ကဆက်နေတယ်ထင်လဲ”

“မန္တလေး ()ဟိုတယ်ရဲ့ အိမ်သာထဲကကွ”

“ဗျာ”

သူဗျာက အသံအကျယ်ကြီး။ ဖေဖေ မန္တလေးရောက်ချ၍ အံ့သြရတာတစ်မျိုး။ ဟိုတယ်အိမ်သာထဲက ဆက်တာဆို၍ အံ့သြတာကတစ်မျိုးနှင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခေါင်းရှုပ်ရသည့်အထဲ အဖေကတော့ အတော်ကြီး အုမြူးရွှင်ပျဟန်နှင့်...

“အေးကွ... မင်းကြားရင် အံ့ဩမှာ၊ ငါတောင် အံ့ဩလွန်းလို့ အခုစကားပိုင်းကထပြီး အိမ်သာမှာ ပုန်းလာခိုးဆက်တာ”

“ဘာတွေ အံ့ဩရတာလဲ ဖေဖေ”

“မင်း... ပုသိမ်ပြန်လာတုံးက အိမ်က ထွက်ပြေးလာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တို့အိမ်ရောက်တာ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး...အဲဒါ တခြားလူမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးမဲ့ သတို့သမီး”

“ဗျာ”

ခေါင်းမွေးတင်မက မျက်ခုံးမွေးတွေ မျက်တောင်တွေက အံ့ဩလွန်း၍ အကုန်ထောင်ကုန်ပြီထင်သည်။ စည်းစိမ်းများကြားလွှဲသည်အထင်နှင့်

“ဘယ်လို... ဘယ်လို ဖေဖေ”

“အေးကွ... ငါလည်းအံ့ဩနေတာ၊ မင်္ဂလာကိစ္စ စီမံဆိုပြီး မင်းအမေနဲ့ ငါ မန္တလေးရောက်နေတာကွ၊ အခုပဲ ကော

လေးနဲ့ သူ့ရှေ့နေက တို့ဆီရောက်လာပြီး တောင်းပန်ရင်း အသိပေးတာ”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့ဆီမှာပေါ့၊ ရည်ရွယ်ရာက”

“ဟေ့... မင်းက သူ့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ မင်းတို့ အစကတည်းက သိခဲ့ကြတာလား”

အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိတဲ့စည်းက အုမြူးစွာ တဟားဟားရယ်ရင်း...

“ဖေဖေ အံ့ဩအောင် ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ အခု ကျွန်တော်လည်း မန္တလေးရောက်နေတယ်”

“ဟေ”

“ရည်ရွယ်ရာရဲ့အိမ်မှာ”

“ဘာ”

“ရည်ရွယ်ရာရဲ့ ယောက်ျားအဖြစ်နဲ့”

“ဘယ်လို”

အာမေဍိတ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှေ့တော်နေတဲ့ ဖေဖေတို့ သူကထပ်ပြီး အော်ရယ်ပြတော့

၂၆၆

စုတ်ပြန်

“ဟေ့ကောင်...စွတ်ရယ်မနေနဲ့ နားအူတယ်”

သူ့ကိုပိတ်ဟောက်ရင်းက...

“မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေနေတာများ လူကြီးတွေ ပင်ပန်း

အောင်”

ဆိုပြီး အပြစ်တင်ကာ ဖုန်းချမယ်လုပ်တော့...

“ဖေဖေ... ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကောင်မလေး

မသိစေနဲ့သိလား”

“ဟ... လင်မယားဆို၊ မင်းတို့က ဒိုင်လျှိုတုန်းလား”

“အဟုန်း... နည်းနည်းပါ၊ သူ့ကို ပညာပြစရာလေး

ရှိလို့”

သူပြောတော့ ဖေဖေကအလွန်တကြားနှင့်...

“လွန်လွန်ကျွံကျွံတွေ မဖြစ်စေနဲ့ကွ၊ အခုမှ ညားခါစ

ကို”

တဲ့။ သတိပေးသွားသေးတာ။ သူက တစ်ယောက်တည်း

အသံထွက်ရယ်ရင်း

အင်း... ညားခါစမို့ ပညာပြရမှာ။

အခန်း (၃၁)

“အယ်... စည်း ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း တန်းခနဲ မြင်ရသည့်ခုတင်ပေါ်ရော
အခန်းထဲ၌ မတွေ့ရသဖြင့် ရွယ်ရွယ်က တစ်ယောက်တည်း
မေးလည်းမေး ရှာလည်းရှာနှင့် အခန်းထဲဝင်မိတော့...

“ဒုန်း”

“အမေ”

ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့ တံခါးရွက်ရဲ့နောက်မှာ စည်း
ထက်ပိုက်ကာ ရှုတည်တည်နှင့် သူမကိုကြည့်ရင်း...

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့ကို အသိမလေးဘဲ တစ်ချိန်လုံး

ငါ့ကို ချက်ကင်ဝင်တဲ့ကိစ္စ”

“အယ်...စည်း သိသွားတာ”

နှုတ်ခမ်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်းမေးပုံက မျက်လုံးလေး
ဖြူးပြီး မလိမ်တတ်တဲ့သူလို။

“ကဲ... ဖြေပါ မေးတာကို”

“ဧကန္တ...ဦးက စည်းဆီ အကြောင်းကြားပြီပေါ့၊
ဟုတ်လား၊ ဟွန်း...ထင်သားပဲ၊ အိမ်သာဆိုပြီး ထသွားတာ
အကြာကြီးကတည်းက”

“ကဲ... မေးတာဖြေ”

စည်းက ဖြတ်အော်ပစ်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်
တုန်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲမော့ကြည့်ရင်း-

“ဟို စိတ်မဆိုးပါနဲ့စည်းရယ်၊ ကိုကိုက ပုသိမ်အိမ်
လိပ်စာကိုပေးပြီးသွားဆိုတော့ ရွယ်ရွယ်မှာ မိန်းကလေးတစ်
ဒီအိမ်ကလူနဲ့ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်
မရတာ၊ အဲဒါနဲ့ အိမ်ကထွက်ပြေးလာတဲ့သူလို ဟန်ဆောင်
လိုက်ခဲ့ရတာ”

“အဲဒါဆို ပုသိမ်မှာပဲနေပါ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ကို
လိုက်ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါကလေ... စည်းကိုတွေ့တော့ ကိုကိုနဲ့ အရမ်း
တူတာနဲ့ အားကိုးချင်တာနဲ့”

စည်းက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ပြောနေတဲ့
သူမလေး မြင်သာအောင် နှုတ်ခမ်းကို ဖဲ့ပြရင်း...

“အင်း... အားကိုးတာနဲ့ပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရန်ကုန်ရောက်တော့ စည်းမှာ ရည်းစားရှိလား၊ မိန်းမ
ရှိလား၊ စည်းက ပွေလားရှုပ်လား၊ အရက်သောက်သလား၊ လောင်း
ကစားသမားလားဆိုတာ အတူနေပြီး လေ့လာပြီးမှ”

စကားကရပ်သွားသည်။ စည်းက ခါးထောက်ကာ
သူထိုင်နေသော ခုတင်အစွန်းနားအထိ မလှုပ်တလှုပ်လျှောက်လာ
ရင်းက

“ဆက်ပြောလေ၊ လေ့လာပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဟင်း... မန္တလေးပြန်လာတာပေါ့၊ သူမသိတာလည်း
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဖယ်... အင်္ကျီလဲဦးမှပဲ၊ အိုက်လိုက်တာ”

စကားရောဖောရောနဲ့ပြောပြီး ထထွက်သွားဟန်ပြင်တဲ့ သူမ
ပခုံးကိုဖိချရင်း စည်းက...

“မန္တလေးရောက်တော့ရော ဘာဆက်ဖြစ်မှာလဲ၊ ပြောဦး
လေ”

“အာ...စည်းနော်၊ သူလူလည်ကျနေတာ၊ သူကျတော့
မပြောဘဲနဲ့”

ရွယ်ရွယ်က မျက်နှာလွှဲပြီး စုပ္ပပ္ပနဲ့ပြောတော့ စည်းက
ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်ရင်း...

“ခင်ဗျားပဲ တစ်ချိန်လုံး ပွဲစီစဉ်တဲ့သူလေ၊ ဆက်ပြော
ခင်ဗျား ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်မှာ”

“တကယ်လုပ်မှာလား”

ဖျတ်ခနဲ မော့လာတဲ့မျက်နှာလေးထက်မှာ လိမ္မော်ရောင်
နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆိုမှာ စည်းအကြည့်တွေ တိမ်မှူးစွာ ရပ်တန့်သွား
ရင်း...

“အင်း...ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်းဘာမှမပြောနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့... အင်း... စည်း၊ ဟင်အင်းကွာ... စည်း

လွတ်ဦး၊ စည်းနော် မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးဘဲနဲ့”

လွတ်ကင်းအောင် တိမ်းရှောင်ရင်းက သူထွက်သက်
နွေးနွေးတွေက သူမပါးရိုးပေါ်တွေ၊ မေးဖျားတွေဆီ ထိတွေ့
တိုးတိုက်သွားပြီးမှ

“မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးလည်း မင်းပြောတော့ မင်းခင်ပွန်း
ဆို”

“အင်း...အဲဒါက”

“ဟန်ဆောင်တာမပြောနဲ့၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုယ်
ဘယ်တုန်းကမှ ဟန်မဆောင်ဘူး၊ စိတ်ရင်းနှံပဲ ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ ဒီနှလုံး
သားက မင်းကိုချစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ”

နဖူးချင်းတိုက်ပြီးပြောတော့ ရွယ်ရွယ်က မျက်လွှာချရင်း

“ဟုတ်လည်းဟုတ်ပဲနဲ့”

“မယုံရင်မေးကြည့်လေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

စည်းက သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“ဒီမှာ...ဟိုတစ်ခါ နမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ

ရင်ဘတ်ထဲအထိ ရောက်သွားတဲ့အကြောင်း”

“စည်းနော်...သွား”

နှင်ထုတ်သူက ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ ပြိုလဲသွားရပြီးနောက် မှာ သူမမျက်နှာပြင်အစိတ်အပိုင်းတွေဆီ ဖွဖွညှင်သာကျလာသော ချစ်အနမ်းတွေကို ချစ်သူအလိုကျ ကြည်ဖြူစွာ လိုက်လျောရင်း...

“နောက်ကို ဘယ်သူနဲ့မှ တူတယ်မပြောနဲ့၊ ကိုယ်အချစ်က ဆင်တူယိုးမှားမရှိတူး၊ ဒီကတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ဘယ်သူ နဲ့မှမတူအောင် ချစ်တာ”

တဲ့။ တိုးသဲ့သော ကတိသစ္စာချစ်စကားက နှုတ်ခမ်းဖျား တွေမှတစ်ဆင့် ရင်ခွင်လွှာဆီ စီးဆင်းသွားခဲ့တာ ဒုတိယအကြိမ် ဆိုရင် နောင် မင်းကို ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မခွဲရက်တော့။

ရှင်ရဲနုသီပရယ်ရွှေ စာမိသွယ်စာတတ်ရေးပေး

ရှင်မြတ်နိုး

